Cornell University ILR School

Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

The Ladies' Garment Worker, Volume 3 (1912) The Ladies' Garment Worker

2-1-1912

The Ladies' Garment Worker, Volume 3, Issue 2

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol3

Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.

Support this valuable resource today!

This Book is brought to you for free and open access by the The Ladies' Garment Worker at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in The Ladies' Garment Worker, Volume 3 (1912) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

The Ladies' Garment Worker, Volume 3, Issue 2

Description

First published in April 1910, *The Ladies' Garment Worker* was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) through 1918. The journal appeared monthly and included sections in English, Italian, and Yiddish. *The Ladies' Garment Worker* was discontinued at the end of 1918 and replaced in January of 1919 by the new weekly journal of the ILGWU, *Justice*.

Keywords

International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, The Ladies' Garment Worker, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, English, Italian, Yiddish, Jewish

Publisher

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

This book is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol3/2

Vol. III. FEBRUARY, 1912 No. 2

BUREAU OF LABOR LIBRARY
RECEIVED
FEB 1912
DEPT. OF COMMERCE AND LABOR

The LADIES' GARMENT WORKER

Shorter Working Hours Means: Longer Seasons, Higher Wages, Longer Life.

Contents:

Shall We Raise the Per Capita?—John A. Dyche.

Critics In a Hurry to Condemn—Josephine Casey.

The Idealists (story) — Gertrude Barnum.

British Labor Notes—Ben Turner.

Attitude of Socialists to Trade Unions.

The Situation at Cleveland.

Joint Board of Sanitary Control.

Our Locals in Toronto, Canada.

Quarterly Meeting of G. E. B.

Financial Statements of Locals 1 and 9.

Longer Working Hours Means: Shorter Seasons, Smaller Wages, Shorter Life.

PUBLISHED MONTHLY
IN ENGLISH AND YIDDISH

by the
INTERNATIONAL
LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

OFFICE: 32 Union Square, New York City.

Lipshitz Press, 49-51 Lafayette St., N. Y.

Names and Addresses of Local Secretaries, Business Agents and Headquarters

1. N. Y. Cloak & Suit Operators—B. Fried, Sec'y., Office, 121 E. 18th St.
2. Philadelphia, Pa., Cloak & Skirt Makers—M. Sandler, Sec'y, 1848 E. Monmouth St.; Max Amdur, *Organizer, Office*, 39 N. 10th St.
4. Baltimore, Md., Cloakmakers—D. Cohen, 1000 E. Baltimore St.
8. San Francisco Cloak Makers—B. Brown, Sec'y, Jefferson Square Hall, 925 Golden Gate Ave.
9. N. Y. Cloak & Suit Tailors—A. Guyer, Sec'y, Office, 113 E. 10th St.
10. N. Y. Amal. Lad. Gar. Cutters—Henry Singer, Sec'y, Office, 7 West 21st St.
11. Brownsville, N. Y., Cloak & Skirt Makers—J. Elkin, Sec'y, Office, 1705 Pitkin Ave.
12. Boston, Mass., Cloak Pressers—D. Datz, Sec'y, 18 Garden St.
13. Montreal, Can., Cloak & Skirt Makers—S. Labensohn, 18 Prince Arthur, West.
14. Toronto, Ont., Cloak Makers—M. Yampolsky, 122-4 Agnes St., cor. Elizabeth.
15. Philadelphia, Pa., Ladies' Waist Makers—J. Auerbach, Org'r.; Office, 224 Pine St.
16. St. Louis, Mo., Ladies' Gar. Cutters—Jake Goodman, 4017 Shenandoah Ave.
17. N. Y. Reefer Makers—J. Rosen, Sec'y; M. Leader, Organizer, Office, 91 Delancey St.
18. St. Louis, Mo., Skirt Makers' Union—A. Wax, Sec'y, 2948 S. Sheridan Ave.
19. Montreal, Can., Cloak & Suit Cutters—E. Lazare, Sec'y, 182 Mitchelson St.
20. N. Y. Rain Coat Makers—J. Israel, Sec'y; A. Cohen, Bus. Ag't; Office, 8 E. 17th St.
21. Newark, N. J., Ladies' Tailors & Cloakmakers—S. Weinstein, Sec'y; E. Fine, Org'r.; Office, 182 Prince St.
22. New Haven, Conn., Lad. Garment Workers—Fred Varonick, 128 Washington Ave.
23. N. Y. Skirt Makers—J. Abramsky, Sec'y; Office, 113 E. 10th St.
25. N. Y. Waist Makers—A. Baroff, Manager; Office, 151 Clinton St.
26. Cleveland, Ohio, Skirtmakers—S. Frankfort, Sec'y, 2609 E. 48th Place.
27. Cleveland, Ohio, Skirt Makers—Arthur Gans, Sec'y, 2509 E. 43rd St.
28. Passaic, N. J., Ladies' Garment Workers—H. Kleinman, Sec'y, 79 E. 10th St., N. Y. C.
29. Cleveland, O., Cloak & Skirt Finishers—Ida Baxt, Sec'y, 2739 E. 51st St.
30. Albany, N. Y., Ladies' Tailors & Dressmakers—N. Fein, Sec'y, 64 Westerlo St.
31. St. Louis, Mo., Cloak & Skirt Pressers—L. Brick, 1604 Wash St.
32. Peekskill, N. Y., Underwear Workers—Anna *Martin, Sec'y, 118 Grant Ave.*
33. Atlantic City, N. J., Ladies' Tailors—J. Rosen, Sec'y, 31 N. Michigan Ave.
34. Baltimore, Md., Ladies' Tailors—Morris Hertzbach, Sec'y, 220 West Barre St.
35. N. Y. Pressers Union—J. Lubinsky, Sec'y; Office, 228 Second Ave.
36. Boston, Mass., Ladies' Tailors—I. Paris, Sec'y; Office, 8 Lovering Pl.
37. Cleveland, O., Pressers—Arthur Gans, Sec'y, 2509 E. 43rd St.
38. N. Y. Ladies' Tailors—D. Bernstein, Sec'y; Office, 43 E. 22nd St.
39. N. Y. Petticoat Makers—A. Dlugyn, Sec'y, 155 Clinton St.
40. Springfield, Mass., Ladies' Tailors—H. Schaffer, Sec'y, 74 Boylston St.
41. Brownsville, N. Y., Wrapper Makers—B. Lebofsky, Sec'y; Office, 1727 Pitkin Ave.
42. Cleveland, Ohio, Cloak Cutters—J. Chaloupka, Sec'y, 3452 Kimmel Rd.
43. Philadelphia, Pa., Ladies' Tailors—H. Zacharoff, Sec'y, 806 Walnut St.
44. Chicago, Ill., Cloakmakers—A. Tensley, Sec'y; Office, 1125 Blue Island Ave.
45. Syracuse, N. Y., Dress Makers—I. Lasky, 716 Grape St.
47. Denver, Colo., Ladies' Tailors—J. Schneider, 1595 Julian St.
48. Cincinnati, Ohio, Ladies' Garment Cutters—Dennis Cronin, Sec'y, 1715 Madison Road.
49. Boston, Mass., Waist Makers—Gertrude Berger, Sec'y, 39 Minot St.
50. Brownsville, N. Y., Misses & Children's Dressmakers—N. Friedlander, Sec'y, Stone Ave., cor. Blake Ave., Columbia Hall.
52. Los Angeles, Cal., Ladies' Tailors—Harry Schottland, Sec'y, 821 Court St.
53. Philadelphia, Pa., Cloak & Skirt Cutters—Frank Stein, Sec'y, 618 McClellan St.
55. Philadelphia, Pa., Silk Suit & Waist Makers' Union—P. Abrams, 2501 So. Sheridan St.
56. Boston, Mass., Cloak & Skirt Makers—M. Carmen, Sec'y; Office, 31 N. Russell St.
57. Milwaukee, Wis., Ladies' Garment Workers—I. Rosenfeld, Sec'y, 538 Eleventh St.
60. Troy, N. Y., Ladies' Tailors—Victor Smith, Sec'y, 1617 7th St.
61. Montreal, Can., Cloak & Skirt Pressers—S. Labenson, Sec'y, 18 Prince Arthur, West.
62. N. Y. White Goods Workers—M. Lifschitz, Sec'y, 264 Henry St.
63. Cincinnati, O., Cloak Makers—Sam Goldflies, Sec'y, 517 Clinton St.
64. N. Y. Buttonhole Makers—A. Steinberg, Sec'y, Headquarters, 81 Second Ave.
66. Carmel, N. J., Ladies' Garment Workers—Fannie Herder, Sec'y, Carmel, N. J.
67. Toledo, O., Cloak & Suit Makers—J. Cohen, Sec'y, 2142 N. 14th St.
68. Brownsville, N. Y., Cloak & Skirt Pressers—Chas. *Dukler*, 283 *Stone Ave.; Office*, 175 Watkins St., Brooklyn, N. Y.
69. Philadelphia, Pa., Cloak & Suit Finishers—M. Black, 39 N. 10th St.
71. Chicago, Ill., Ladies' Tailors—M. Katzman, Sec'y, 1145 Blue Island Ave.
72. Brownsville, N. Y., Dressmakers—Lena Kasdin, Sec'y, care of Rolnick, 365 Dumont Ave.
73. Boston, Mass., Amal. Lad. Gar. Cutters—Sam Jacobson, 32 Grove St.
75. Worcester, Mass., Cloak & Skirt Makers—Rosa De Duke, Sec'y, 13 Waverly St.
76. Chicago, Ill., Cloak & Skirt Pressers—Hyman Smilgoft, Sec'y, 639 W. 13th St.
77. Boston, Mass., United Rubber Garment Workers—*Rose Myers, 60 Lebanon St., Malden, Mass.*
78. St. Louis, Mo., Cloak Operators—P. Piechersky, 903 N. 11th St., Room 10.
80. Bridgeport, Conn., Lad. Tailors & Dressmakers—N. Horowitz, 673 Barnum Ave.
81. Cloak & Suit Cutters' Union of Chicago—Paul Bleschke, 6551 Claremont Ave.
82. Kalamazoo, Mich., Corset Workers—Joseph Wood, 428 So. Burdick St.
83. Toronto, Ont., Ladies' Garment Cutters—R. Girvin, Sec'y, 14 Beatrice St.
84. Boston, Mass., Petticoat Makers Union—Bessie Liberty Sec'y, 53 Oswego St.
85. Cincinnati, O., Skirtmakers Union—Emma Betz, Sec'y, 620 Riddle Road, Clifton Heights, Cincinnati, Ohio.
86. Asbury Park, N. J., Cloak & Skirt Makers—Morris Glantz, 1032 Springwood Ave.
87. Savannah, Ga., Ladies' Tailors & Dressmakers—N. Goldberg, 511 West York St.
89. Louisville, Ky., Ladies' Garment Workers—J. Epstein, 932 W. Jefferson St.
90. Buffalo, N. Y., Ladies' Garment Workers—A. Madow, Sec'y, 165 Cedar St.
91. Worcester, Mass., White Goods Workers—Margaret Flanagan, 73 Waverly St.
92. Toronto, Can., Cloak & Skirt Pressers Union—I. Glass, 64½ Center Ave.
93. St. Louis, Mo., Alteration Tailors Union—M. Mooney, 22nd & Carr Sts.
94. Chicago, Ill., *Skirt Makers Union—Isaac* Levinson, Sec'y, 1232 Washburne Ave.
95. Detroit, Mich., Ladies' Garment Workers Union—H. Altman, 146 Macomb St.
96. Toledo, Ohio, Ladies' Garment Workers—Rose Kopp, Sec'y, 1029 Moore St.
97. Winnipeg, Man., Can., Ladies' Garment Workers A. Geller, Sec'y, 805 Elgin Ave.
98. Cincinnati, O., Cloak & Skirt Pressers—A. Bermon, Sec'y, 1032 Wesley Ave.

(Continued on Page 19)

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

Vol. III. FEBRUARY, 1912 No. 2

Shall We Raise the Per Capita?

By John A. Dyche

At the last meeting of the General Executive Board held in Chicago, it was decided to submit the question of raising the per capita to 8 cents to a referendum vote of all the members. Upon this being carried 5 cents will be applied towards a general strike fund and strike benefit will be paid directly by the International Union, while 3 cents will go towards the general office and organizing expenses.

Before the Boston Convention of 1910 there could be no question of the International Union undertaking to pay benefits. First, it would have been necessary to introduce a higher per capita. But our locals were then in a such a chronic financial state that even the present per capita of 2½ cents was a great strain upon them.

At the convention, however, we had all felt that the position of the locals had improved so far as to warrant the raising of the per capita to 8 cents per week for the purpose of direct payment by the International Union of strike and death benefits. Accordingly a special committee was appointed to make a searching inquiry into the project. The committee has since presented a report making very moderate recommendations. But the feverish organizing activity into which the organization was plunged soon after the great strike of 1910 prevented the idea from being carried out.

At the Boston convention when the organization was no more than one-tenth of its present size the men at the head saw in this reform a means of strength and consolidation. How much more important is the direct control of strikes and payment of strike benefits by the International Union now, that a vigorous movement is on throughout the land for bringing into line all the workers in the trade?

A few individual members here and there believe that the payment of strike benefit by the International Union should be applicable to the small locals only, and the argument in support of this strange notion is that the big locals can take care of themselves.

This argument only betrays the little-mindedness or rather selfishness of those members. Certain it is that the majority of our members who rightly conceive the object and mission of an International Union do not share such antiquated and short-sighted beliefs. The very principle of an International Union is to unite in a bond of brotherhood all the local unions of which it is composed and to help them to obtain proper working conditions by the application of a uniform method and one law for big and small

locals alike. To have one law for big locals and another for small locals would be impossible, were it not so absurd. By adopting such a proposition our International Union would render itself the laughing stock of organized labor everywhere.

In a trade like ours the interests of the big locals absolutely demand that this change should be speedily made. The interests of our New York members *require that the labor conditions* prevailing in New York should become the rule in every center where the ladies' garment trade is carried on; so that to maintain their trade conditions it is necessary to bring about the same conditions in other centers, and this can only be done by means of a *national defense fund* such as the raising of the per capita would afford.

In order to level up the labor conditions in other centers it is necessary to organize the trade in such states as Massachusetts, Michigan, Kentucky, Ohio, and other places where cloak and skirt factories are found. But merely to organize the employees is to make only a beginning. Organized employees are resisted and discriminated against by the *employers and strikes follow. And the* question is: Who is to finance these strikes?

Under the present per capita there can only be one answer to the question: The duty will devolve on the locals affiliated with the Joint Board of New York. It is a perfectly reasonable answer. And as new locals are springing up and local conflicts are unavoidable, it must be expected that the bigger and richer locals should bear the burden of these conflicts.

But even in New York there are local unions whose funds would be inadequate to maintain their members in time of strike.. This is true even of Local *No. 10; to say nothing of other locals,* as, for example, the pressers of Brownsville, Local 68. These locals are not laying by for a rainy day. Their expenditure necessarily or unnecessarily equals and at times exceeds their income. The fun of the story is that they do not make provision for the future, because they rely on the support of the *International Union, which* under the present system of small per capita must appeal to the few large New York locals. They reject the idea of *raising the dues* or paying a higher per capita because, forsooth, "the International Union is rich enough and in the event of a strike would certainly not leave us out in the cold," they say. Yet when a strike occurs the International Union is compelled to go "abegging" to the Joint Board. Thus is encouraged a system of "begging" which however much some locals may be in love with, is not conducive to the welfare of the organization or to its permanent and assured progress.

The present per capita of 2½ cents a week per member is sufficient to keep up the General Office and provide a staff of organizers to look after the smaller Unions and to organize unions in districts where none are in existence. It *enables the International* Union to support the locals only morally, but not financially.

But the time has come when the function of every union, namely, the creation and administration of a defense fund, must no more be left in the hands of the locals, but must be performed by the International Union. All agitation and organizing work has for its object the securing of better labor conditions, and these can only be effectively secured when backed by the combined resources of the entire organization *concentrated* in a national defense fund. The present system of bare moral support has never gone very far and has in many cases

caused harm. It has encouraged some locals to act contrary to the laws of the International Union and to suffer defeat in consequence. Moreover, the system has been rendered obsolete by the record growth of membership within the last two years.

All the great trade unions of Europe and America have come to the conclusion after years of trying experience that in order to achieve better labor conditions they must concentrate their strength. They found that the best means of enforcing discipline and engendering loyalty to the organization, its laws and policies was the creation and maintenance of a general defense fund and the *payment of various benefits by the central* body.

Discipline is the soul of organization, but no organization can enforce it where members receive moral support only. No local union can have any effective control over its members unless they have financial interests therein. Neither can any International Union effectively control its locals whose claim upon it is only of the "moral" sort. In such cases the loyalty of the locals to the International Union is of a sporadic and capricious nature, dependent upon the good will of local officers and leaders. Only then do the members feel a direct interest in their International Union when every member pays for and expects certain benefits therefrom.

Convention City Ballot papers

Local Secretaries must bear in mind that the result of the referendum vote on Convention city must reach the general office not later than March 1st, otherwise will not be counted with the returns. Voting papers must bear the seal of the local union.

The Situation at Cleveland

As Seen by One of the Employees on the Spot

The most remarkable factor in the situation at Cleveland, since the armistice has been proclaimed, writes a correspondent, is the fact that the long drawn out battle of 20 weeks has made no breaches in the union stronghold, and this notwithstanding the inability of many employees to secure employment. Such a result is very rare in the labor movement among the immigrant population. Not only have the old locals survived, but new locals have been organized as a direct outcome of the strike. (The writer here refers to the Hungarian and Bohemian locals which have recently been chartered by the International Union.)

Not only the leaders but a majority of the employees believe that the battle has not been fought in vain and feel confident of reaping the full fruit thereof in the near future. Quite a number of the largest manufacturers make no concealment of their dread of a renewed outbreak of the conflict which has been such a bitter pill for them to swallow. Not a few have shown themselves anxious to meet the wishes of individual employees. The employees, however, understand that this move on the part of the manufacturers is more out of fear of the Union than out of a desire to do them justice. Consequently, they strain every nerve to maintain the Union and render it even more impregnable in the future.

The workers also highly appreciate the efforts exerted and the sacrifices made on their behalf by the International Union, and they know the motive behind the heresays and slanderous statements spread by the enemy concerning the leaders. But the regular financial support during the strike and the relief still given by the International Union to the needy gives the lie direct to all reports of this kind. Let mischievous people pursue their slanders, the memory of the glorious work done here by the International Union will never fade from the minds of the employees.

The Cleveland Committee, consisting of Misses Gretrude Barnum, Emily Krial, Anna McGinty and Rebecca Fisher, touring on behalf of the Cleveland strikers, is doing excellent work.

The Cleveland Cloak and Skirt Manufacturers' Association are being bombarded with signed petitions, resolutions and other communications from buyers, merchants, salesmen and other sympathetic people of the cities and states around, requesting them to arbitrate their differences with the union employees and telling them of insistent and persistent demands everywhere for garments made under union conditions and agreements, as well as of the difficulties experienced in trying to take orders for their manufactured articles. The Cleveland strike has evidently educated public opinion and customers ask for garments made by those manufacturers of Toledo, Cincinnati and other New York firms who are in agreement with the union.

Joint Board of Sanitary Control

Interesting Report of District Manager S. Metz

Bulletin No. 5 of the Joint Board of Sanitary Control in the Cloak, Suit & Skirt Industry, issued this month, makes interesting reading. Thus among other things we learn that the Board will continue its campaign of education during the coming year. It will institute lectures in shops and halls, dealing with industrial hygiene and sanitation. During the coming year, the Board will undertake a medical examination of five hundred pressers, five hundred finishers, and five hundred operators, for the purpose of determining if possible the effect of their work upon their health, and with the facts thus gathered as a basis, will recommend necessary changes in working conditions.

This will represent the first study in occupational hygiene made under the auspices of the industry involved.

Referring to the necessity of continued control and serious responsibilities incurred by the representatives of the Union and the employers, the Bulletin rightly asks:

"Why, we ask, should all the burden fall upon the workers and the employers in the industry? Have the consumers no responsibility? Are they just passive spectators? Does the retailer have no responsibility, when he encourages sweat-shop labor by bargain sales, and forces his buyers to squeeze the manufacturer, who in turn must squeeze the laborer?"

The Bulletin contains an interesting report of sanitary conditions on the East Side and the progress achieved, which we quote in full:

"Manager Metz, of the Eastside district, embracing all downtown shops South of Houston Street, reports the following interesting figures for the last six months.

"On the first of July there were in his district 629 shops and 150 stores, a total of 779 shops. Of these 27 removed, 39 went out of business, 1 burned, and 3 were transferred, so there were left 559 shops and 150 stores.

"Cloaks are made in 414, and skirts in 145. Shops belonging to independent manufacturers 246, to contractors, 295.

"At the beginning of the season there were in the district only 199 shops with electric power. During this six months the union compelled the introduction of electricity in 310 shops, so that there are at present 509 shops having electric power, an increase of 52 per cent.

In the 559 shops in this district there are working at present, 2,939 operators, 28 sample makers, 3,454 finishers, 1,212 skirt makers, 73 basters, 1,679 pressers, 309 cutters; altogether 9,694. In the 150 stores there are working 884 workers, and altogether this district contains 10,576 workers.

"During the last six months there were 1,916 complaints received, and 63 strikes called out—19 on account of electric power, and 28 *on account of unsanitary conditions.*

"The manager of the Tenth Street district, embracing all shops between Houston and Nineteenth Streets, reports that the number of workers in his district, at the end of 1911, were 11,209, working in 446 shops—cloak houses, 348; skirt houses, 98. In all these shops there are only 22 which have as yet no electric power. There are only 80 contractors in this district. The Manager's Office has received 3,938 complaints, and held 833 shop meetings."

Resolution by the Joint Board of New York

The following is a copy of a resolution adopted by the JOINT BOARD OF THE CLOAK AND SKIRT MAKERS' UNIONS OF NEW YORK, on the 9th day of January, 1912, and sent to all shop chairmen:

"WHEREAS, the law against locking doors of factories during working hours can be best enforced by unremitting vigilance on the part of the workers themselves.

"THEREFORE BE IT RESOLVED, that every shop chairman be instructed, whenever the door of any cloak factory will be closed during working hours, to demand of the employer that the doors be forthwith unlocked, and in the event of the employer refusing to immediately unlock the doors, it shall be the duty of the shop chairman to forthwith notify the office of the Union, and be it further

"RESOLVED that upon the receipt of such information, and after duly verifying the same, it shall be the duty of the managers of the respective districts to call upon the workers in the factory to quit their employment."

In the hope of receiving your co-operation in carrying out of the spirit of the above resolution, we are,

Very truly yours,
JOINT BOARD OF THE CLOAK AND SKIRT MAKERS' UNIONS OF NEW YORK.

Attitude of Socialists to Trade Unions

Our friend W. Mailly has taken up the cudgels on behalf of the trade unions in the columns of the New York "Call" against those socialists who hurl fire and brimstone against the A. F. of L. and the unions of which the Federation is composed.

While reading the venomous attack on organized labor by a certain Bouck White the question naturally arises: what is the strength of the following Mr. White and his like may still have in the Socialist Party? It is, however, consoling to know that Mr. Mailly, while deprecating the Civic Federation attitude of the A. F. of L. officials, utterly repudiates Mr. White and his confreres whose flood of verbal abuse and vituperation suggests either venality or gross ignorance of Labor's needs. One hopes that Mailly and those who think with him, represent the majority of the rank and file of the S. P.

As an example of the unmeasured and violent tone indulged in by White the following passages will prove instructive:

"Not only does trade unionism stand convicted of appalling violence; violence is a constituent part of its program. Socialism has shown here and there an inclination to tie up with trade unionism. Dearly will she repay it; for she thereby is made answerable for the wild deeds which are inseparable from the trade union plan and principle. Socialism fights through the balloting booth, and therefore peaceably.

"My charge against trade unionism is its absence of class consciousness. I am so religiously a Socialist that I account one who votes the Republican or Democratic ticket alien to me with a wide alienation.

"Trade Unionism and Socialism are rivals. We have toadied down to the A. F. of L., have fought the fights, have sorrowed with their sorrowings, thinking thus to win them. And with what result: They have missed no opportunity to slap us in the face; jeeringly they have turned us out of their conventions; sonorously they disclaim any alliance with us. I challenge you to call the statisticians to testify what percentage of the Socialist vote is trade unionist. The two are germinally different. Trade unionism is a job trust, and is congenially propitious to the trust idea everywhere.

"Trade unionism has outlived its usefulness. In its early days, when the potency of the ballot as an industrial weapon had not been disclosed, unionism was the only thing thought of. But the ballot weapon has now been discovered—and perfected. It presents an explosive compared with which nitroglycerine is child's toy.

"The time has come for Socialism to take a stand against the fool-headedness of the strike as an implement of industrial warfare —and that means against unionism also; for collective bargaining is possible only where the strike, or the terrorism of it, is the background. Unionism is not helping the working class forward to-day, but is keeping it back. It is making half of the workingmen criminals,

and the other half toadies. There is naught in trade unionism which could not be accomplished through Socialism, and tenfold more. It would be better for the toiler if the A. F. of L. went out of existence to-morrow morning at 9 o'clock."

To this virulent onslaught our friend W. Mailly, who for some time acted as manager of our Ladies' Waist Maker's Union, Local 25, makes a rather moderate reply. Like all moderate statements its strength consists in its very moderation. Mr. Mailly says in effect:

"I ask, who gave Mr. White the right to declare as a Socialist against trades unionism, as he did in the speech I have quoted?

"It is evident that Mr. White, like some others who have shot their ebullitions into capitalist editorial sanctums during the past few days, has no direct, practical knowledge of the trade union movement. He has probably never belonged to a union, or had occasion to, or ever even attended a trade union meeting in his life, except perhaps in the most perfunctory manner. He probably knows nothing of the actual workings of a union, or of the working conditions in the shops, factories and mills that impel the workers, out of self-preservation to organize into unions. To him, the class struggle, even if he accepts it in theory, which I doubt, is a purely theoretical affair and something that has never entered into his life as it has into the lives of the great industrial proletariat.

"So he knows nothing, and can appreciate nothing, of the hardships, the deprivation, the anxiety and misery that embitters, dwarfs and sacrifices the workers in their ceaseless scramble for the means of life for them and theirs. All this, I venture to assert, is a sealed book to Mr. White, or he would probably talk differently.

"He would have learned, with the class to which he would then belong, that the unions are not a sporadic thing called into existence out of caprice or to satisfy the personal ambitions of a comparatively few men. He would have learned that unions—the organizations of labor—are the outgrowth of economic necessities deeply rooted in the soil of a social system that produces the class struggle. He would have learned that the unions were born, not because of leaders, good, bad or indifferent, but because the workers needed them both as a means of defence against capitalist greed and rapacity and as a means to secure to the workers a larger portion of their product and to advance and uplift the conditions of the workers everywhere. And with all their faults and errors, the unions have done both these things and will continue to do them to the end of the chapter. Their capacity for accomplishment will be based upon the intelligence of their members and the statesmanship of their chosen leaders. Let those who would indict them for their blunders while pursuing their mission be careful to come into court with clean hands.

"What Mr. White does not see is that instead of Socialism being discredited by the McNamara affair, it is vindicated. Because we have always recognized the unions as a weapon in the class struggle and essential to the workers' welfare, we have sought to educate their members to the necessity and wisdom of augmenting their efforts on the economic field by united political action at the ballot box. We have sought to show them that with all the powers of government arrayed against them their larger aims would be vitiated and nullified. The long series of events that led up to this last dramatic manifestation has justified us in our position."

Don't Go to California

We are informed that agents from an unfair house in San Francisco are on their way to New York to decoy cloak makers to that city. Of course, there would be no harm for any one going out there if the working conditions were favorable, but that is by no means the case. At present, only 2 or 3 shops in the cloak trade are working one or two days a week, while the rest of the shops are closed. The Spring season does not commence before March. Nor is it possible to find employment in other trades, for the labor market is overcrowded here much more than in New York. Cloak makers and ladies' tailors will therefore do well not to rely on glib-tongued agents and their false promises. Those who will disregard this warning will do so to their own injury.

Critics In a Hurry to Condemn

Come and Let Us Reason

By JOSEPHINE CASEY

Apropos of all this criticism directed against the International Secretary-Treasurer because of a speech made in Cleveland advocating the Democratic Candidate for Mayor, it may be well to call to the minds of our members two little incidents which occurred in Cleveland during the recent strike.

In the parades of the Cleveland Garment Workers, the Socialist members of the Union passed to the marchers so much red ribbon, red flags and floats, bearing socialistic sentiments that one prominent labor official of another union exclaimed, "This is not a Union fight. It is a Socialist fight!" The Republicans and Democrats among the labor leaders did not condemn our members who took advantage of this parade to advertise their allegiance to the socialist party. On the contrary, these republican and democratic leaders promptly snubbed the labor officials who had criticised the strikers. Not one word of censure did they utter against their brothers of the socialist faith.

The other incident took place at Luna Park in Cleveland on Labor Day, when the trade union candidate for mayor, a respected member of the Plumbers Union, who afterwards withdrew from the contest, was hissed unmercifully *by the socialist members of our* union. The other candidates for Mayor were applauded by them and given a respectful hearing. Even the Republican candidate, Mr. Hogen, who, as Director of Public Safety, during the strike, did absolutely nothing to prevent the police from handling our girls in such a manner that their flesh was marked with black and blue bruises, was treated with courtesy, while the trade union candidate was loudly hissed.

This action on the part of our socialist *brothers* cost *the* strikers a goodly sum in assessments from at least four of the largest locals who favored the trade union candidate. Yet, the brothers who were members of other parties generously went to these unions to make them realize that the hissing was not meant to be personal. Those who did it believed that they were helping the strikers by the act.

The question is: For whose benefit was the act of supporting the democratic candidate done? If we keep this in mind we will not be in a hurry to condemn, but rather to think carefully.

In our union there are people of all political beliefs, and even if the majority are socialists it does not give the comrades the right to dictate to or condemn others of different political faith.

The writer of this is one who speaks the name of Karl Mark with reverence, appreciating fully what he did for the workers, but she sees little in common between that great man and some petty souls who think they are socialists, but who are more like village gossips than people with a vision. One would think *sometimes to hear the anvil chorus of knock*ers, that we were organized for the sole purpose of slamming each other. And then we expect our union to be a strong, solid defense against injustice! Let us get busy right away to stop the sort of thing which is weakening our organization. Tell the next fellow who has the knocking habit to keep his mind on those employers who have been fighting us hard and who like a devil rejoice when we quarrel among ourselves.

IMPORTANT NOTICE

In accordance with the decision of the last Quarterly Meeting of the General Executive Board held in Chicago, at Briggs House, December 24-26th, 1911, all locals failing to pay the assessment levied by the Special Convention before February 15th, 1912, will be suspended from the International Union.

JOHN A. DYCHE,
General Secretary-Treasurer.

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

JOHN A. DYCHE, Editor, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

SUBSCRIPTION PRICE:

2 CENTS PER COPY. 25 CENTS PER YEAR

Entered as second-class matter at the New York Post Office.

GENERAL OFFICERS.

A. Rosenberg - - - - President

Jesse S. Greenberger, 1st Vice President, 125 Cannon Street, N. Y.

Israel S. Feit, 2nd Vice President, 2637 E. 61st St., Cleveland, O.

B. Witashkin, 3rd Vice President, 150 Tompkins Ave., Brooklyn, N. Y.

S. Polakoff, 4th Vice President, 49 E. 19th St., N. Y. City.

H. Kleinman, 5th Vice President, 79 E. 10th St., N. Y. City.

John A. Dyche - - Gen. Sec'y-Treas.

Max Amdur, 6th Vice President, 36 N. 9th St., Philadelphia, Pa.

Miss Mary Martin, 7th Vice President, 118 Grand Ave., Peekskill, N. Y.

Morris Hertzbach, 8th Vice President, 11 Mortimer Ave, Arlington, Baltimore, Md.

Harry Dubinsky, 9th Vice President, 105 A. Magnolia St., Roxbury, Mass.

Editorial

As the members will learn from the *minutes of the General Executive Board* it has been decided that a referendum vote be taken on the question of increasing the per capita from 2½ cents to 8 cents, 3 cents of which to be applied to office, organizing expenses and death benefit and 5 cents to a fund for the payment of strike benefit.

Precisely this proposal was embodied in the report of the General Secretary-Treasurer to the Boston Convention. The proposal was then debated at considerable length. Almost a whole session was devoted to a consideration of the matter. For it is quite usual with our people to talk much and do little. A special committee, consisting of delegates from New York, Philadelphia and Chicago, was appointed to sift the question thoroughly. After a number of meetings, entailing a heavy expense, and after a further investigation by paid experts, the committee handed in a report containing the same recommendations as *made by the General Secretary-Treasurer* at the Boston Convention a year before.

But before it was possible to adopt the plan, or refer it to a vote of the members, the Unión became involved in the general strike at Cleveland. This strike has not yet been settled, only because the $300,000 paid by the International Union in strike benefits was not forthcoming until after repeated appealings, petitioning and begging of both locals and members. Unfortunately the donations from locals, extensive as they were, did not come in time and *not when the pinch was greatest* and in the last 10 or 12 weeks the payment of strike benefit had to be postponed from one day to another.

The General Office accounts show that from the time of the Boston Convention, June, 1910, until the end of October, 1911, when the armistice in the Cleve-

land struggle was declared, the 2½ cents per capita receipts amounted to more than $100,000. Had the per capita been increased to 8 cents at the convention the General office would have received close upon $350,000. Will anyone doubt that with this sum at its call the International Union could have won two such strikes? If instead of the $80,000 the General Office spent on the strike, we had $300,000, *and a weekly assessment of 10 cents* on the total membership in addition, there would have been no need to order the strikers back to work at the end of October, at a time when there was little to do in the shops.

We have dwelt on the Cleveland strike episode thus at length, because it affords an object lesson on this question of increased per capita, and also because we know that there is a certain opposition in the New York locals to any scheme of increased per capita being adopted.

The officers of these locals believe that they have achieved something out of the ordinary, when at the end of three months their treasuries show an increase of a few thousand dollars. But will the New York locals wait with creating a central fund till another struggle like that at Cleveland brings them to their senses, or they will perceive the necessity of forthwith realizing this vitally important reform? For, we do not know when and from what quarter an attack may come and must therefore lose no time in being prepared to meet it.

The present position of our International Union, with its self-centered and outonomous locals is a most backward and reactionary one. It is a game of "each for himself and the devil take tne hindmost." It is exactly like the position of the feudal nobles in the European Kingdoms of the middle ages, when every lord fortified his own castle. All a powerful enemy need do was to attack and demolish each castle separately; or shall we liken our position to that of the American Indians who were divided in independent tribes, so that a few thousand united and well-drilled Europeans could easily vanquish and destroy the whole race?

"And what about the local treasuries?" some of the local executive partisans will ask. To this we reply that those locals which have created no fund till now will never have one in the future, while the big locals which have big treasuries now will in future have them all the same. In time of strike they are bound to make repeated calls upon their treasuries. The Cleveland strike has depleted the funds of the bigger locals to a greater extent proportionately than those of the smaller locals. Thus, while the four largest locals of New York have handed over more than one-half of their treasuries, Local No. 17 has performed an economical feat of expanding its treasury. This proves conclusively that the larger locals of New York, where most of the opposition to an increased per capita exists, *stand to profit by the scheme.* For an increased per capita and the payment of strike benefit by the International Union will impose the duty of contributing every week towards a central strike fund on all locals and all members alike.

This is undoubtedly the most important question for our locals and our press to consider. All other questions occupying their attention at present are of minor importance. The Cleveland strike has demonstrated how necessary it is for us to concentrate our forces and to become united financially against attack.

* * *

We are informed that the editor of the "New Post" has been waxing elo-

quently indignant touching our notes in our last month's issue. This shows that our comments have hit home. If this will cause him to be more careful in the future and to refrain from indiscriminate attacks upon American trade union leaders, with whose activities he is by no means familiar, we shall have achieved our object.

It is certainly a clever game on the part of some S. P. leaders to avail themselves of the opportunity afforded them by the McNamara case to wreak vengeance on Sam. Gompers and other leaders of the American trade union movement, who deprecate the idea of making the A. F. of L. a sort of department of the S. P. We, however, doubt the advisability on the part of a trade union organ to join in this bait on the American labor leaders. If a union organ charges union leaders with being blind, how can we expect it to inspire loyalty and discipline in the minds of the members? The fact that most of the active members and leaders of the Joint Board are pronounced Socialists does not make that body a local of the S. P.

However much the members of a union may be inclined in the direction of socialism, they will nevertheless understand, if they are at all familiar with the labor movement, that the socialist party can never do the work of the unions any more than the unions can do the work of the Socialist party. The activity of the one is political and that of the other should be economic. The trade union movement has not only its special interests but also its special view point and its special atmosphere and for one movement to imitate the tactics of the other is, to say the least, ridiculous.

* * *

The present Protocol arrangements which take away from the employees of the Association houses their right to resist any injustice on the part of the employer by means of a strike can only be of real benefit to the members of our Organization when the men in the shops will be fully protected by the Board of Grievances from the displeasure of the employer they may incur in trying to uphold protocol conditions, in other words, when the Board of Grievances will rigidly enforce paragraph Six of the Protocol. For no one will assert that the Protocol conditions can be maintained by leaving them entirely to the good will of the employers.

The action, of late, on the part of the clerks and the members of the Board of Grievances representing the Association, in their contention, each time we bring up a case of discrimination against any of their members, that this is an interference on the part of the union with the right of the employers to hire and discharge, has in itself become a serious grievance against the Board of Grievances. This grievance became aggravated by the refusal of the Board to hear evidence of discrimination in the case of a firm which discharged sixteen out of a hundred of their employees, most of whom are admitted to be the best and also the oldest of the firm's workpeople. This short sighted policy on the part of the members of the Association may lead to unpleasant consequences, for we certainly will not maintain an arrangement with any body of employers that will protect them from strikes and enable them to maintain "discipline" in their shops by discharging any one who may object to make unsettled garments or other infringements of the union standards. To us it appears that the officers of the Association should

be as zealous in enforcing paragraph six of the Protocol as paragraph seventeen, for the Union cannot undertake the prevention of stoppage of work in Association houses unless our members are protected from unjust discrimination.

No wonder there is a strong element among the members of our Organization who believe that the only way to prevent discrimination is to take away the right of the manufacturer to discharge any of his employees. It is natural that an extreme contention on one side should create an opposite extreme on the other side and must eventually lead to serious complications. It is only when one side will respect the rights of the other that harmony can prevail. On the other hand it is imperative that the members should understand that they cannot prevent discrimination by denying the employer the right to discharge, for it is untenable and cannot be maintained, just as the contention of the employers that they have an absolute right to discharge under all circumstances. Both these extreme contentions of the employers and our members must be abandoned, the sonner the better.

This idea of denying the right of the employer to discharge, an idea unknown among American unions, originated among East Side Unions when they had to deal with small, outside tailoring contractors. In such establishments, with irresponsible employers, who occasionally took unexpected vacations with the pay of their employees, to deny them the right to discharge was undoubtedly a necessary policy. It is, however, worse than useless to set up this contention with the members of the Association, for we know that we cannot get it and this would only make matters worse.

Our policy with the Association must be clear and definite. The sooner we abandon hazy or untenable policies the better for the union.

Quarterly Meeting of the General Executive Board

The sixth quarterly meeting of the General Executive Board was held at Briggs House, Chicago, Ill., on December 24th-26th, 1911.

Present: I. S. Feit, B. Witashkin, S. Polakoff, H. Kleinman, M. Amdur, H. Dubinsky and John A. Dyche.

Absentees: J. S. Greenberger, M. Hertzbach and Mary Martin.

President Rosenberg in chair.

Committee Reports

Committees appointed to investigate the appeal of Davis against the action of Local No. 17, expelling him from membership, the appeal of Brother Liebman against Local No. 10, charging him $25.00 initiation fee upon his rejoining the Union, and the appeal of L. R. Platz against Local No. 10, imposing a fine of $25.00, reported that in all these cases the locals were justified in their action.

Communications and Committees

President Rosenberg and Vice-President Witashkin were appointed as committee to investigate and report upon to the next meeting of the Board the protest contained in a communication from the Cloak and Skirt Pressers' Union of Brownsville, Local No. 68, against the Joint Board of New York, refusing the local's affiliation with its body. As to the request of the Executive Board of the Cloak & Skirt Makers' Union of Local No. 11 for the revocation of its charter, the President was instructed to investigate the affairs of the Local and the conduct of its members and report to the next meeting.

Bros. Hoffman, Schafer and Finkler, representing the Joint Board of Chicago, reviewed the condition of the locals of the Cloak trade in that city, and requested the Board to assist in the organizing of the employees; also to

grant a sum of money to the Chicago Joint Board for organizing work.

In a communication from the Chicago Ladies' Tailors' Union, Local No. 71, the Board was requested (1) to appoint a permanent organizer for that city to organize the Ladies' Garment Trade, (2) to use its influence with the Independent Ladies' Tailors Union in order to bring about its affiliation with the International Union, (3) to prepare and present a plan to the next Convention for the direct payment of strike benefit by the International Union.

Brother Teiger, of the Independent Ladies' Tailors' Union of Chicago attended, in a semi-official capacity, in response to invitation extended to a committee from his Union, and explained that the non-affiliation of his union with our International Union was due to the fact that the members were not in favor of being connected with the American Federation of Labor. They might, however, be converted to affiliation, should an effort be made in that direction. His union, aided by the Women's Trade Union League, was now engaged in organizing the girl dress makers of Chicago, and he inquired whether the International Union could support them financially in this work.

Brothers Glickman and Glassman of the Joint Board of St. Louis called attention to the position of the cloak makers of that city. The Manufacturers who had organized an association discriminated against the members and clearly aimed at the break up of their organization and therefore some of their members were agitating for a general strike.

Requests for organizers to be appointed were read from Philadelphia, Ladies' Tailors' Union of Albany, Local No. 30; Ladies' Garment Cutters' Local No. 53; Ladies' Garment *Workers' Union of New Haven, Conn., Local* No. 22; Joint Board of Toronto and a request from the Rain Coat Makers' Union of N. Y., Local No. 20, to assist them in organizing their trade outside of New York.

Decisions upon Requests from Locals

The Board agreed to refer requests for organizers from Locals No. 20, 22, 30 and 53 and Joint Board of Toronto to President Rosenberg for action at his discretion.

To give to the Cloak and Skirt Makers' Union of Philadelphia, Local No. 2, all necessary assistance in order to bring the strike at Slapin's shop to a successful issue.

To grant $200.00 to the Silk Suit and Waist Makers' Union of Philadelphia, Local No. 55, to enable them to maintain their locked out members at Stern, Cohen & Co.

To instruct Brother Dyche to proceed to St Louis for the purpose of interviewing the employers and if possible come to some understanding with them.

To inform the Wrapper and Kimono Makers' Union, Local No. 41, that the General Executive Board cannot sanction a general strike in that trade.

To submit to a referendum vote of the members the question of raising the per capita to eight cents a week, five cents of which is to be applied towards a permanent strike fund.

To donate $25.00 per week for ten consecutive weeks to the Joint Board of Chicago for organizing work in connection with their various locals.

Requests and Recommendations on Matters of General Interest

A lengthy report by Brother S. Elstein, submitted to the Board, referred to the condition of some of the locals of New York State, notably Albany, Troy and Syracuse and also Philadelphia, Newark, Atlantic City, N. J., and New Haven, Conn. The report announced the dissolution of the New York District Council, owing to the lack of interest in that body displayed by the locals composing it. The report also strongly emphasized the advisability of dissolving Local 11, in view of various irregularities charged against each other by members, and referred to conferences taking place between Locals No. 35 and No. 68 for the discussion of trade conditions and jurisdiction matters, and to the agitation for a general strike by locals No. 25, 41 and 62, respectively. Proceeding, the report made mention of the official Journal, the "Ladies' Garment Worker," and recommended that to make the journal popular and self supporting it was necessary to mail a copy to every member's address, and in order to meet the cost of its production, he proposed to raise the price of the constitution books from 8 cents to 25 cents per copy. This would include every members' annual subscription to the Journal, a copy of which he would receive free.

The following recommendations were submitted by the Cloak and Suit Tailors' Union of New York, Local No. 9: (1) That the Board do not sanction a strike in the Ladies' Waist trade but postpone the matter indefinitely; (2) That Article 3, Section 3, of the constitution be amended by the Board, giving

the right of proportional representation to the locals having a large membership. The said local also requested the Board to revoke the charter of Local No. 11, to act on Resolution of the last convention to change the charter of Local No. 17, to embody the by-laws of the local unions in the International Constitution, to order a better and more endurable binding of the constitution books, and to have a different color due stamps for the locals affiliated with the N. Y. Joint Board.

Decisions on these Recommendations

Agreed to reject recommendation 1 by Local 9 on the ground that no local has a right to dictate to the G. E. B. as to whether a strike in any trade shall or shall not be sanctioned. (2) President Rosenberg, Seccretary Dyche and Vice-President Amdur were appointed as committee to inquire into the question of amending Article 3, Section 3, of the constitution and if advisable to submit same to a referendum vote of all the members.

As to the points enumerated above, agreed to inform Local No. 9, that the request relating to Local No. 11, was in the hand of President Rosenberg; that no action could be taken on the resolution relating to Local No. 17 before the Special Committee appointed by a previous meeting brought in a report, that the matter relating to by-laws was not entertained for the reason that only one or two locals had by-laws. The other matters were referred to the General Secretary-Treasurer for action thereon.

Appointment of Committees

Brothers Fruiesen, Local No. 10; A. Guyer, Local No. 9; M. Sandler, Local No. 2; J. Abramsky, Local No. 23; B. Fried, Local No. 1; H. Lubinsky, Local No. 35, and A. Halperin, Chairman of the Joint Board of New York, were appointed as committee to audit the accounts in connection with the Cleveland Strike.

The General Secretary-Treasurer and Vice-Presidents Kleinman and Witashkin were appointed as committee to inquire into Brother Elstein's recommendations relating to the official Journal.

Additional Committee Reports

Vice-President Polakoff reported that the Joint Committee of Locals 10 and 25 had arranged to have two mass meetings on January 8th, at Carengie Hall and Cooper Union, respectively, and that the General Secretary-Treasurer, A. Block and Miss Josephine Casey were appointed a sub-committee to negotiate with the employers in the Waist and Dress Trade with a view of bringing about an understanding between the Union ond the employers.

General Secretary-Treasurer reported that in his opinion the agreement drawn up by the committee contained demands on the Waist Manufacturers which the International Union could not stand for or indorse without due revision. The Secretary-Treasurer further reported that he was carrying on an educational campaign among the leading Waist and Dress manufacturers and has already succeeded in favorably impressing some of those who were bitterly opposed to the union. There was a possibility of bringing about an amicable settlement.

Upon motion agreed that the committee of five (5) examine the agreement and revise same if necessary.

Appointment or Organizers

President Rosenberg reported that during the past three months Miss Josephine Casey, Chas. Fromer, J. S. Greenberger, I. S. Feit, and H. Dubinsky had acted as regular organizers, S. Elstein attended to New York and vicinity and S. Martin was working in Boston temporarily.

Upon motion agreed to divide the field into 4 districts; the West with headquarters in Chicago, comprising Illinois, Missouri, Wisconsin and Western Michigan, for which M. Katzman of Chicago was appointed; the middle west, with headquarters in Cleveland, comprising Ohio, Western Pennsylvania, Buffalo, N. Y., Toronto, Canada, and Eastern Michigan, for which I. S. Feit of Cleveland, was appointed; the New England states, with headquarters in Boston, Mass., for which H. Dubinsky of Boston was appointed, and the New York district, including Eastern Pennsylvania.

The President and General Secretary-Treasurer were empowered to appoint an additional organizer to S. Elstein for New York City, if necessary. Miss Josephine Casey was appointed organizer of the women workers.

Next Convention

Toronto, Can., and St. Louis, Mo., were chosen as likely cities where to hold the next convention. These are to be submitted to a referendum vote in accordance with Article 3, Section 1.

The next meeting of the G. E. B. to be held in New York City.

Situation at Cleveland

Vice-President I. S. Feit reported at length on the situation at Cleveland. The men were in good spirits and the organization was *growing steadily. The Bohemian pressers and* the Hungarian workers respectively have constituted themselves into properly chartered *Local Unions. The Cleveland committee, consisting* of Misses Gertrude Barnum, Emily Krial, Anna McGinty and Rebecca Fisher, were doing good-work and their agitation was very effective.

G. E. B. Upholds General Secretary's Action At the Cleveland Election

Upon motion agreed that the following resolution *be embodied in the Sixth Quarterly* Meeting of the General Executive Board.

"Whereas: The action of the General-Secretary-Treasurer during the Cleveland Strike, in supporting the candidacy of the Democratic nominee, Newton D. Baker, has called forth protests from some of the members of the International Union and sympathizers of the Socialist Party, and

Whereas: Local No. 92 of Toronto has gone to the extent of condemning the action of the General Secretary-Treasurer in the public press, therefore be it

Resolved: To inform the members of our International Union and Local No. 92 in particular, that the General Secretary, in supporting the candidacy of Newton D. Baker, has not done so of his own volition, but with the knowledge and consent of the International officers in charge of the Cleveland strike, and *for which the General Executive Board, as* a body, is responsible. The General Executive Board further wishes to inform its members *that the International Union is not affiliated* with any particular Political Party, but that it is ready to use its political influence to further the interests of its locals whenever the occasion arises. The General Executive Board further wishes to express its regret at the hasty action of local No. 92, Cloak Pressers' Union of Toronto, rushing to the public press to express its disapproval against the action of one of the General Officers, insted of filing charges against him in accordance with Article 8, Sections 1 to 7 inclusive."

Complaints and Appeals

Agreed that the appeal of Brother Horowitz of Local No. 10, against a fine of $10.00 be referred back to the Local with the request that the Local be more lenient to him.

That the Ladies' Garment Cutters of Philadelphia, Pa., Local No. 53, be informed that Chas. Hope, not being a ladies' *garment cutter*, was admitted to membership illegally; therefore if they fail to exclude him from *membership within seven days, their charter* will be revoked.

That the appeal of Brother A. Levine, of *the Ladies' Tailors' Union of Baltimore*, Local No. 34, be referred to President Rosenberg.

Upon motion agreed to present Brother H. *D. Thomas, Secretary of the Cleveland* Federation of Labor, with a fitting testimonial for his valuable services during the Cleveland strike.

Upon motion agreed to grant the General Secretary-Treasurer a four weeks' vacation and a gratuity of $100.00 for expenses in view of his strenuous work during last summer which had impaired his health.

Upon motion agreed to inform all the affiliated locals that any locals failing to pay the 50 cents assessment, levied by the Special Convention for the Cleveland strike, on or before February 15th, 1912, will be suspended from the International Union.

First Anniversary of Our Toronto Locals

By a Correspondent

On December 30th, 1911, our locals in Toronto celebrated their first anniversary as locals of our International Union. Prior to their affiliation the cloak makers of that city existed as an Independent Union, but their success as an organization dates from Dec 30th, 1910.

We have now in that city two locals: Local No. 14, comprising cloak operators, tailors and cutters and Local No. 92 composed of cloak *pressers.*

The unions are proud of the fact that most of the employees of the various shops are *organized. The manufacturers recognize* and deal with the Union officially. One factory, the largest of its kind in the United States and Canada, familiarly called "*Eton's Shop*," employs about 2,000 cloak and skirt makers. Hitherto the employees of this shop looked askance at the organized workers of *smaller* workplaces, regarding the head of their concern as an ideal employer and a philanthropist existing only for his workpeople. *Of late*, however, the influence of the Union began to break through the atmosphere of content surrounding this extensive factory and a large

number of employees have joined the Union in the conviction that they have been deceived by their own imagination. In union circles it is anticipated that before very long "Eton's" may become a thorough union shop with union conditions. Feverish organizing activity also prevails among the English-speaking employees who are fast falling into line.

The growing influence of the Union is illustrated by the following noteworthy incident: The organized cloak makers of Toronto have suffered from a designer who was a man after the heart of the worst employers, acting as their slave-driver and tool. This man persecuted, terrorized and hampered union employees on any and every occasion. The other day when he turned up in one of the shops his appearance was the signal for a walkout of all the employees which lasted 24 hours, and the strikers did not return to work until this union hater was dismissed and has now left the city altogether. This victory has enhanced the prestige of the Union and many work people are flocking to the organization.

The anniversary has taken the form of a banquet given to members and friends of the Joint Board of Toronto Locals. Vice-Presidents Feit and Dubinsky represented the International Union. The utmost enthusiasm and good cheer prevailing at the gathering are unmistakable signs of future progress.

British Labor Notes

Stirring Industrial Times

By BEN TURNER

The new year sees old England passing through stirring industrial times. The cotton weavers of Lancashire have been making history, having enrolled scores of thousands of non-unionists during 1911. In some towns 999 out of every 1,000 have been brought within the fold, and a non-unionist weaver in some towns is a rarity. In one town only one man and his wife were outside the association, in another town only one man. The weavers' unions in the two towns concerned, not to be thwarted in their union work by three persons, declined to work with them, they appealed to the persons to join the union but in vain, they appealed to the employers to use their influence in the same direction, but without success, and as a final result they put in a week's notice to cease work, being determined not to work with such people.

The Cotton Lords seeing an opportunity for staving off a request for a general advance of 5% in wages made much to do about this alleged attack upon individual liberty, and accordingly gave 140,000 weavers in north east Lancashire, a week's notice that unless two strikes were ended they would close down the mills. This they did and the new year holidays were spent by the weavers in a restful fashion. After a week's stoppage, with most of the members and part of the public against the operatives, the Government, through their industrial council, intervened, meetings were held in separate rooms of the separate sides with Government Officials as intermediaries, and after several days of talk the dispute was ended in a compromise. The employers had a two-fold object in view in causing the lockout, one was to stave off a five per cent. advance and the second and more important was to use up the stocks and to raise prices for cloth, in readiness for the expected boom in the cotton trade.

The lockout has been a marvellous lesson in the value of trades organization, for the 140,000 locked out weavers were neither cast down nor dismayed, as their union funds totalled nearly £1,000,000 and they were therefore able to face a ten weeks lockout with equanimity. In some of the homes the strike pay for the family would come to £3 or £4 ($15 or $20) and scores of the operatives, in stead of staying at home during the lockout, went to rest at the seaside, while the Music Halls and places of amusement in the various towns were crowded each night with operatives who, thanks to the Union, were enjoying the compulsory stoppage the employers had created.

Impending Strike of 600,000 Miners

Another great dispute is expected to arise about the end of February, as over 600,000 miners are balloting upon the question of laying down their tools unless the employers will

grant a minimum wage. The miners Federation of Great Britain have had numerous Conferences with the coal masters association, but they so far have failed to secure this desirable minimum. The operatives ask for a standard daily wage, and no doubt the trouble will be settled, either with a strike or without, upon the lines of some payment being made for each day. Abnormal places, faulty strata, waiting for corves or wagons, bad air ways, falls of roof, and other things make it almost impossible for some miners on piece rates to earn more than a shilling or two (25 to 50 cents) per day. The miners demand payment for the time worked in such places, and judged by the temper all round they are going to get it. The organization is splendid, the finances are in good condition, but the outlook as I write indicates a long and keen fight. Public opinion is undoubtedly on the side of the miners.

Net Result of Railway Strike

Now that the railway dispute is settled, some of the chief companies have been granting advances of wages and a reduction in the hours of labor. They are, however, making the public pay through the nose, for not alone railway freight charges, but the ordinary railway fares for passenger traffic have been materially advanced, and the railway companies will no doubt get the lion's share out of the changes. The four railwaymen's unions are still talking about amalgamation but at present there seems little prospect of this desirable result being attained. The grade distinctions are unfortunately responsible for this. The new Concilliation Boards set up are far superior to the 1907 Boards, in so far as full trades union recognition is secured, and the men's official can meet the employers' representatives around the Concilliation table.

Another Advance Towards Socialism

As the old year went out the National Telephone Co., a private monopoly, controlling the telephone system of Great Britain, ceased to be and the state took over the whole business the first moment the new year was ushered in. This silent revolution from private to state ownership occurred without the slightest hitch and another advance towards socialism was made. The whole of the ordinary working employees, numebring a few score thousand, became Civil Servants, and no doubt in a year or two the public will reap a benefit from state ownership while the employees will secure better wages and working conditions.

The Idealists

By Gertrude Barnum.

At one end of a ramshackle attic studio Millicent stood at an easel, pallette and brushes in hand, studying a huge, half-finished, alegorical canvas, entitled "WRECKAGE." At the other end of the room sat Patsy, on the floor, surrounded by scraps of water-color Cupids, linked hearts and turtle doves.

"Oh, very well, if you are willing to prostitute your talents and desecrate art to do such tawdry work!" said Millicent, adding a bit of foam to a relentlessly stationary wave.

"The rent's due Monday," replied Patsy, feverishly sketching arrows Cupids' bows, and touching up wreathes, scrolls and lovers' knots. "I don't know how we'll get the price, except on valentines. Now is the time, if we're to be ahead of the season."

"You do as you please. For my part I'd rather starve than give up my ideals!"

"Humph! One of my ideals is not to starve."

"Most geniuses do starve."

"That's where their screws are loose."

"But they leave wonderful works of art, like coals of fire, on the head of a cruel world."

"Oh! Speaking of coals of fire reminds me." Patsy got up and threw a stick of wood on the fire, then set about getting supper.

A week later it was Patsy who stood before the easel. She was surveying with satisfaction her latest masterpiece, "THE HEARTH-SIDE," and singing in cheerful tones, "I polished up the handle so carefullee, that now I am the ruler of the Queen's navee," when the door opened to admit Millicent, who flung herself upon the nearest cot and burst into a praoxism of sobs.

In an instant Patsy was on her knees beside her friend, taking out hatpins, and caressing the dejected head and shoulders. "Was 'Wreckage' refused too?" she asked.

"It's just because I won't compromise with

the vile public taste! It's because I always insist upon aiming high!" There surely was nothing high about Millicent's spirits, as she threw out these bitter phrases.

"Listen, dear," Patsy produced a hendkerchief, which was sorely needed by the unappreciated genius at the moment. "Perhaps there's something else the matter with 'Wreckage.' You know we're always talking about the message of art. Perhaps the real trick is to put the message into a language the public can read. Maybe we aim too high. Perhaps, even, we may put our mark so high above the common herd that we can't quite see it ourselves, and don't quite hit it either."

"But I've spent my last cent on all that 'Marine Blue'!"

"Cheer up and listen, my young and gifted friend and fellow sufferer. Hearken to me and do not drop dead with the shock. How, oh, how shall I break the news to you? I've sold 'THE HEARTHSIDE'—not our happy home,—but the picture. Cross my heart and hope to die if I haven't."

Milicent opened moist eyes in wide astonishment, as Patsy went on to explain the miracle.

"You know that fellow we call 'The Black Prince,'—big shouldered stunner, junior partner in the valentine firm? Well, it turns out that he is an art critic, and paints a little himself. When I took the valentines in, he kept me, to show me a sketch he'd just finished,—study in oil—and we got talking,—and —and he asked to come and see my 'great works'—and—and he's just gone." Patsy stopped for breath and grew pink as she proceeded. "I liked him. And I liked the way he talked, straight for the bulls-eye.

"'How much will you take for this?' he asked, picking out 'Hearthside.'"

"'Whatever I can get,' I said, 'Needing the money for supper.'

"'Fifty dollars?' he suggested."

"I nearly fainted, of course, but managed to say I'd take him up.

"Then he made a few remarks about my taking him up,—said he wished I would take him up, and all that kind of thing, you know——"

Milicent rose, to study 'The Hearthside' with new respect, and Patsy added aver her shoulder.

"Honestly, I'm not ashamed to paint what people like. I'd rather than not. I'd rather paint the really good things they like. They do like the best art, if the subject is one that appeals to them, a homely, warm, human subject. It would be a great deal more fun for me to be able to send people round a few cheerful sparks while I'm on this side of Jordan, than to scorch them all up with coals of fire, after I'm dead of starvation."

She got a large piece of brown wrapping paper from behind the wardrobe, where she had been saving it, and, as she wrapped up her masterpiece, wound up with emphasis.

"I want to be an idealist, of course, as long as I live. But I don't want to be the kind of idealist that sleeps on park benches."

BOOT & SHOE WORKERS UNION
UNION STAMP
Factory

Named shoes are frequently made in Non-Union factories

DO NOT BUY ANY SHOE

no matter what its name, unless it bears a plain and readable impression of this UNION STAMP.

All shoes without the UNION STAMP are always Non-Union

Do not accept any excuse for absence of the UNION STAMP

BOOT AND SHOE WORKERS' UNION

246 Summer Street, Boston, Mass.

JOHN F. TOBIN, Pres. *CHAS. L. BAINE, Sec'y.-Treas.*

QUARTERLY STATEMENT OF CLOAK OPERATORS' UNION, LOCAL No. 1
Ending December 31st, 1911

RECEIPTS

Due Stamps	$14,779.35
Constitution Books	53.30
Initiation Fees	1,089.00
Assessments	3,852.50
General Assessments	1,248.25
Fines	54.50
Security	15.00
Initiation Fees returned by J. B.	13.50
New Post for stamps, 1912	.58
Total Income	$21,105.98
Balance Oct. 18, 1911	21,138.83
Grand Total	$42,244.81

EXPENSES

Salaries	$728.00
Rent—Office and Meeting Rooms	384.42
I. L. G. W. for Due Stamps	3,200.00
Constitution Books	40.00
Supplies	6.90
General Assessment	1,000.00
Donations to Members and Organizations	170.50
Strike Benefit	824.00
Stationery and Printing	16.74
Advertisements	61.60
Joint Board per capita	*4,926.45*
Office Expenses and Miscellaneous	57.24
Carfares and Expenses	241.50
Postage	4.07
Telephone Bills	28.30
Electric Bills	10.25
Security returned to Members	40.00
Fines returned to Members	3.00
Expenses Delegates Special Convention	16.00
Expenses Finance Committee	36.50
Bank charges	.10
Towel Supply Co.	1.50
Salaries to Section Sec'ys	40.00
Balance, Electric Fans	14.25
Committees, Shop Meetings, etc.	10.70
Primary and Election Expenses	91.45
Insurance	17.52
Dues to other Organizations	30.50
Price Committees	131.00
Naturalization League	25.00
Total Expenses	$12,157.49

Total Receipts	$42,244.81
Total Expenses	12,157.49
Balance, Jan. 2, 1912	*$30,087.32*

BANKS

State Bank	$ 4,091.81
S. Jarmulowsky	1,915.62
German Savings Bank	3,000.00
M. & L. Jarmulowsky	3,196.05
Jefferson Bank	3,195.98
Manhattan Saving Institution	3,039.73
Union Square Bank	2,824.50
Citizen Saving Bank	3,000.00
Public Bank	892.82
Balance Chk. Acct. and in hand	4,930.81
	$30,087.32

Examined and passed by Finance Committee:

MORRIS STELTZER
SAMUEL SOFIN
LOUIS KARAS
SAMUEL J. RINGER, Chairman
H. W. SHOSTAK, Accountant
P. BLITZER, Bookkeeper
B. FRIED, Financial Sec'y

MEMBERSHIP ACCOUNT

Total Members, Oct. 18, 1911	13,075
New Members	185
	13,260
Transferred and left trade	79
	13,181

QUARTERLY STATEMENT OF CLOAK & SUIT TAILORS' UNION, LOCAL No. 9
Ending December 31st, 1911

INCOME

Due Stamps	$26,309.10
Due Books	113.15
Defence Fund	7,264.00
Cleveland Assessments	1,266.25
Initiation Fees	6,347.00
Fines	192.55
Interest	100.40
Premium on Bond	2.88
Button	.25
Loans on Account	4.00
	$41,599.58
Balance from last report	39,039.51
Total	$80,639.09

EXPENSES

I. L. G. W. for Due Stamps	$ 4,250.00
Due Books	40.00
Supplies	20.85
Committees	516.05
Salaries	1,573.25
Joint Board for 177,539 stamps @ 5c	8,876.95
Joint Board for half initiation fee	3,609.00
Joint Board for strike benefit	316.00
Joint Board for button	2.00
Telephone Company	66.05
Postage, Stationery & Printing	418.09
Rent, Office, Sections, Mass Meetings	352.50
Advertisements	230.15
Circulars (distribution)	36.25
Initiation Fee (returned)	39.60
Error in Public Bank	20.00
Metropolitan Protective Co.	4.50
Badges, Labor Day Parade	23.75
Furniture, Fixtures and Repairing	58.98
Ice and Fuel	48.00
House Cleaning	24.00
Miscellaneous	8.90
On Uncollected Stamps	10.20
Carfares	9.55
Donations to striking members	270.00
Donations to Members	89.50
Donations to other Organizations	122.50
Donations for Cleveland Strike	5,000.00
Assessments	4,000.00
Dues to other Organizations	36.00
Advanced to International	2,000.00
	$32,072.72
Balance, December 31st, 1911	48,566.37
	$80,639.09

ASSETS

Cash, Balance Open & Closed Acct.	$19,022.03
City Bonds	29,544.34
Loan Joint Board	*3,000.00*
Loans and Sundry Items	335.00
Rent Deposit	65.00
Deposit New York Edison Co.	12.50
Total	$51,978.87

Audited and found correct by Rubin Bernstein, Rubin Shein and Peter J. Frey, Finance Committee.

MORRIS DEITCH, Chairman; H. W. SHOSTACK, Accountant; A. GUYER, Secretary.

Members accepted during this quarter:

105 at $25.00; 5 at $20.00; 32 at $15.00; 11 at $10.00; 74 at $5.00; 15 at $3.00; 13 at $2.00; 5 at $1.00; 24 rejoined on withdrawals and transfers; 5 no charge by order of the Executive; 1 transfer from Paris; 12 from Local No. 1; 1 from Local No. 41; 2 from Local No. 11; 1 from Local No. 12; 1 from Local No. 14; 7 from Local No. 17; 4 from Local No. 20; 2 from Local No. 21; 15 from Local No. 23; 20 from Local No. 25; 2 from Local No. 29; 42 from Local No. 38; 1 from Local No. 44; 1 from Local No. 56; 1 from Local No. 63; 1 from Local No. 72; 2 from Local No. 74; 8 from Local No. 79—Total, 413.

AGE OF MEMBERS

162 members up to 20; 36 up to 25; 33 up to 30; 67 up to 35; 41 up to 40; 31 up to 45; 14 up to 50; 11 up to 55; 11 up to 60 7 up to 65.

SEX—Male, 284; Female, 129.

TRADE—Tailors, 158; Finishers, 191; Alteration Tailors, 64.

99. Pittsburgh, Pa., Ladies' Tailors—J. Rosenberg. *Sec'y, 2254 Bedford Ave.*
100. Providence, R. I., Ladies' Tailors & Dressmakers, Mary Gorman, 37 Curtis St.
101. Richmond, Va., Ladies' Garment Workers—D. Horowitz, 316 W. Cary St.
102. Montreal, Can., Raincoat Makers Union—L. Cohen, Sec'y, 1209 City Hall Ave.
103. Cleveland, O., Bohemian Cloak & Skirt Pressers' Union—J. Kalal, Sec'y, 3553 E. 76th St.
104. Cleveland, O., Hungarian Cloak & Skirt Makers' Union—John Zalla, Sec'y, 5711 Bridge Ave.

JOINT BOARDS & DISTRICT COUNCILS.

Joint Board of New York—M. Pearlstein, Secretary; Office, 79 East 10th St.

Joint Board of Philadelphia—Max Amdur; Office, 39 North 10th St.

Joint Board of Boston, Mass.—M. Kurland, Secretary, 31 North Russell St.

Joint Board of Cincinnati—Miss Emma Betz, Secretary, 620 Riddle Road, Clifton Heights.

Joint Board of St. Louis—Jacob Glickman, Business Agent, Fraternal Bldg., 11th & Franklin Ave.

Joint Board of Cleveland—S. Frankfurth, Secretary, 2609 East 48th St.

Joint Board of Baltimore—M. Hertzbach, Secretary; *Office, 1110 East Baltimore St.*

Joint Board of Albany & Troy—S. Bermon, Secretary, 59 Rensselaer St., Albany, N. Y.

Joint Board of Chicago—S. Hartman, Secretary; Office, 1125 Blue Island Ave.

Joint Board of Montreal, Canada—J. Slobodsky, Sec'y, c/o Harrison, 2328 St. Dominique St.

District Council of New York—S. Elstein, Sec'y; Headquarters, 32 Union Square.

District Council of Philadelphia—Simon Davidson, Sec'y, 525 Mifflin St.

District Council of Toronto—H. R. Barton, Sec'y, Labor Temple, 14 Church St.

Secretaries of Local Unions are requested to note that from Jan. 25 the price of constitution books have been raised 2 cents a copy. These will now be 10 cents a copy instead of 8 cents.

דיעזער זשורנאל איז געזעצט און געדרוקט
אין דער גרעסטער

יוניאן דרוקעריי

פון

ליפשיטץ פרעסס

49-51 לאפאיעט סטריט, ניו יארק

Tel., 1729-1730 Franklin

פרייזען

פיר

שאַפּען סובסקרייבערס
גילטען נאָך

האָט איהר שוין אַ גאָלד ראָלד וואָטש פאב מיט'ן לייבעל פון אונזער אינ־טערניישאָנאל יוניאָן און מיט אייער נאָמען דארויף אויסגעקריצט ?

אויב ניט, וועלען מיר דאָס אייך פּאָזיטיוו צושיקען. אַלעס וואָס איהר דאַרפט טהון איז פערקויפען

100 סובסקריפּשען קאַרדס.

אויך גיבען מיר אַ צווייטען פרייז — א פאב אין מאטען גאָלד מיט'ן לייבעל און אייער נאָמען דארויף, ווען איהר פערקויפט 50 קאַרדס.

שרייבט דערווייל נאָך 10 קארדס. קיין געלד פאָראויס דאַרפט איהר ניט געבען. ווען איהר האָט פערקויפט די 10 קאַרדס שיקט אונז צו $2.50 און פערלאַנגט נאָך 10 קאַרדס און אַזוי ביז איהר האָט פערקויפט 50 אָדער 100 קאַרדס. גיט אָן אייער נאָמען, אדרעס און לאָקאל־סעקרעטער.

אדרעסירט אייער בריעף צו
JOHN A. DYCHE
32 Union Square :: NEW YORK CITY

MANUFACTURERS USING OUR UNION LABEL

On Waists

H. Frank & Co., 33 West 17th Street, New York City.
Sam Grossman & Co., 37 East 17th Street, New York City.
Solomon & Steiner, 118 West 27th Street, New York City.

On Cloaks and Suits

Spies & Alper, 174 Springfield Avenue, Newark, New Jersey.

דער מעמבער וואָס האָט פאר זיין יוניאָן קיין צייט ניט

וואָס גרעסער עס ווערט די צאָהל פון אָרגאניזירטע ארבייטער, אלץ שטארקער ווערט זייער קראפט און אלץ מעהר פערשיעדען, אלץ מעהר קאָמפליצירט ווערט די ביזנעס־פיהרונג פון די יוניאָנס. דאָס איז א טהאטזאכע סיי אין דעם לעבען פון דער איינצעלנער יוניאָן און סיי אין דעם לעבען פון דער טריידיוניאָן־בעוועגונג אין אלגעמיין. אום די מאכט פון די אָרגאניזאציאָנען זאָל ניט געמינדערט ווערען, איז עס פון דער גרעסטער וויכטיגקייט, אז די מיטגליעדער זאָלען בעשטענדיג אבהיטען די גוטע פיהרונג פון די יוניאָנס.

וואָס איז, אלזאָ, די ערשטע נויטווענדיגע זאך, וואָס א מעמבער דארף טהאָן, צו האלטען זיין יוניאָן מעכטיג און אויפ'ן גלייכען וועג?

מיר דוכט, אז קיין וויכטיגערע זאך ווי אטענדען די מיטינגען פון דער יוניאָן, איז גאָר ניטאָ. אלעס אנדערע קומט מיט דער ערפילונג פון דיעזער פפליכט.

דער מעמבער, וואָס אטענדעט ניט רעגעלמעסיג צו די מיטינגען פון זיין יוניאָן — אזא מעמבער, וויים וועניג וועגען דעם אינערליכען לעבען פון זיין יוניאָן. אזא מעמבער העלפט וועניג אין דער דורכפיהרונג פון די יוניאָן־ביזנעס, און אזא מעמבער ווערט אם לייכטסטען פערפיהרט פון די יוניאָנס' שונאים.

דער מעמבער, וואָס קומט זעלטען צו די יוניאָן מיטינגען, רעכענט זיך פאר א קלוגען. „וואָס וועל איך דאָרטען הערען אָדער טהאָן?" זאָגט ער אָפט, געבענדיג דערביי א פינטעל מיט דער לינקער אויג. און רעדט איהר מיט איהם וויטער, פרובירט ער אייך ווייזען (?) אז ער וויים די גאנצע היסטאָריע פון דער יוניאָן. און די גאנצע געשיכטע, וואָס ער דערצעהלט אייך, ענדיגט זיך אלץ מיט דעם, אז די יוניאָן האָט ניט גוט געטהאָן און האָט דערפאר שטארק געליטען.

דיעזער ניט בעזוכער פון די מיטינגען פרובירט אייך אָנווייזען די גענויע וואָך אָדער דעם גענויעם טאָג, ווען די אונגליקען אין דער יוניאָן האָבען פאסירט.

דער ניט בעזוכער פון די יוניאָן מיטינגען האָט אימער צו דערצעהלען „גאנצע בערג" וועגען דעם, ווי דער אָדער יענער אָפיסער האָט פערנאכלעסיגט אָדער פערקויפט דער יוניאָן'ס אינטערעסען; ווי דער אָדער יענער קאָמיטעמאַן איז א גרויסער נאר, אָדער א טויגעניכטס, וואָס הויבט ניט אָן צו וויסען ווי מען פערוואלטעט די אנגעלעגענהייטען פון א יוניאָן.. דער קרענקליכער זינען פון דעם מעמבער, וואָס אטענדעט ניט צו די יוניאָן מיטינגען, ארבייט שטענדיג און ארבייט אלץ אויף דער לינקער זייט. זיין אויג איז אימער זשעדנע און זיין הארץ טרויט קיינעם ניט. זיין מויל האלט נור אין קריטיקירען די יעניגע, וועלכע האָבען אין דער פערגאנגענהייט אָדער אין דער געגענווארט גענומען אָן אנטהייל אין די ביזנעס פון זיין יוניאָן. ווען דער מעמבער, וואָס קומט זעלטען צו די מיטינגען, קומט שוין יע אמאָל, דאַן קומט ער מיט אזא מינע ווי איינער זאָגט: אָט איך וועל זעהען ווי חברה פיהרט זיך דאָ! איך וועל זיי ווייזען, ווי מען דארף פערוואלטען געשעפטען!

די מעמבערס, וואָס קומען אָבער יע רעגעלמעסיג צו די מיטינגען, און ווייסען וואָס עס איז פאָרגעקומען מיט וואָכען פריהער, דיעזע מעמבערס ווילען נאטירליך ניט לײדען דעם אָנשטעל פון די זעלטענע בעזוכער, און ווען עס טרעפט נאָך, אז די זעלטענע בעזוכער פון די יוניאָן מיטינגען מאכען א פאָרשלאג, און דער פאָרשלאג ווערט גראָדע ניט אָנגענומען, דאַן געהען זיי אוועק פון דעם מיטינג שטארק ברוגז, און גיבען אָן וויטערע גרינגע ווארום זיי פערהאלטען זיך ווייט פון דער יוניאָן.

און וואָס מעהר א מעמבער געוועהנט זיך אָפּ פון זיין יוניאָן, וואָס וויטער ער האלט זיך פון די אקטיווע מעמבערס, וואָס פרעמדער ער בענעהמט זיך צו זיינע אָפיסערס, אלץ מעהר זעהען פאר איהם אוים די בעשליסע פון זיין יוניאָן, אנדערש ווי זיי וואָלטען געדארפט זיין. ער געפינט אין יעדען בעשלוס, ווי גוט געפאסט ער זאָל ניט זיין, דאָך א געוויסען חסרון.

דער אבוועזענדער מעמבער איז קיינמאָל ניט צופריעדען. און ווען ער האָט שוין יעדען דערצעהלט וועגען זיין אונצופריעדענהייט, און עס קומט דער אבענד, ווען מען דארף ערוועהלען נייע אָפיסערס, און מען שלאָגט איהם פאָר אלס קאנדידאט פאר א וויכטיגער קאָמיטע, דאַן פערלאנג ער א פריווילעדזש צו אדרעסירען די אנוועזענדע. ער האלט א לאנגע קריטישע רעדע, און ענטזאגט זיך אָנצונעהמען אירגענד וועלכען אמט. טרעפט עס אמאָל, אז ער נעהמט יע אָן צו לויפען פאר אן אמט, און צוליעב זיין פרעמדקייט מיט די מעהרסטע מעמבערס פאלט ער דורך, דאַן איז זיך גאָר ניט אויסצוצאָהלען. דאַן זאָגט ער אייך מיט היץ, אז די יוניאָן האלט פּאָזיטיוו ביין אונטערגעהן.

אזוי איז שוין דער מעמבער, וואָס אטענדעט ניט צו די יוניאָן מיטינגען.

ד. ה.

שטײן האָט אַטענדעט נױ יאָרק און אומגעגנד און ש. כאַרטין האָט פאַר אַ קורצע צײט געאַרבײט אין באָסטאָן.

אַ פאָרשלאַג װערט אָנגענומען, צו צוטהײלען אונזער פעלד פון טהעטיגקײט אין פיער דיסטריקטען: 1) די װעסט, דער געגענד זאָל בעשטעהן פון די סטײטס אילינאָיז, מיזורי, װיסקאָנסין און װעסטערן מישיגען. דער הויפּט־קוואַרטיר זאָל זײן שיקאַגאָ. פיר דעם געגענד איז בעשטימט געװאָרען אַלס אָרגאַניזער בר. קאַצמאַן פון שיקאַגאָ. 2) מידל־װעסטערן סטײטס, בעשטעהענד פון אָהײאָ, װעסטערן פענסילװײניאַ, באַפאַלאָ, נ. י., טאָראָנטאָ, קענעדע און איסטערן מישיגען. קליװלאַנד זאָל זײן דער הויפּט־קוואַרטיר. ברודער י. א. פײעט איז בעשטימט אַלס אָרגאַניזער פאַר דעם געגענד. 3) נױ־ענגלאַנד סטײטס. דער הויפּט־קוואַרטיר זאָל זײן באָסטאָן. אַלס אָרגאַניזער איז בעשטימט ה. דובינסקי. 4) נױ יאָרק דיסטריקט, אַרײננעהמענדיג איסטערן פענסילװײניאַ. פיר דיעזען געגענד זאָל פּרעזידענט ראָזענבערג און סעק. דײטש האָבען דאָס רעכט צוצושטעלען, װען נױטיג, נאָך אַן אָרגאַניזער צו שאול עלשטײן. מיס דזשאָזעפין קײסי איז בעשטימט געװאָרען אַלס אָרגאַניזער פיר פרויען אַרבײטער.

די נעקסטע קאָנװענשאָן.

טאָראָנטאָ, קענעדע און סט. לואיס, מיזורי זײנען אויסגעקליבען געװאָרען אַלס די צװײ שטעדט, װאו אונזער נעכסטע אינטערנײשאָנאַל קאָנװענשאָן קען אַם פּאַסענדסטען געהאַלטען װערען. דורך אַ רעפערענדום װאוט װעלען די מיטגליעדער קענען בעשטימען די שטאָדט, װאו די קאָנװענשאָן זאָל װערען אָבגעהאַלטען.

די לאַגע אין קליװלאַנד.

װײס־פּרעזידענט פײעט האָט איבערגעגעבען צו דער דזש. עקזעק. באָאַרד אַ לאַנגען בעריכט איבער די לאַגע אין קליװלאַנד. לויט װי זײן בעריכט זײזט, העדשט צװישען די אַרבײטער אַ גוטער גײסט און די לאָקאַלס מאַכען פּראָגרעס. צװײ נײע לאָקאַלס זײנען לעצטענס אָרגאַניזירט געװאָרען, דאָס זײנען די בעהמישע קלאוק און סקוירט פּרעסערס, און די אונגאַרישע קלאָוק און סקוירט אָפּערײטאָרס און שנײדערס. די קליװלאַנדער קאָמיטע פיר ספּעציעלע אַרבײט בעשטעהט פון מיס געררטרוד באַרנום, מיס עמילי קריער, מיס מאַק־גונטער און מיס רעבעקאַ פישער. די בעריכטען װײזען, אַז זײער אַרבײט איז ערפאָלגרײך.

די דזש. ע. ב. רעכטפערטיגט די האַנדלונג פון סעקרעטער דײש אין דער קליװלאַנד עלעקשאָן־קײס.

אויף אַ פאָרשלאַג װערט אָנגענומען די פאָלגענדע רעזאָלוציאָן:

„נעהמענדיג אין אָנבעטראַכט דאָס דער דזשענעראַל סעקרעטער האָט דורך דער צײט פון קליװלאַנדער סטרײק געשטיצט די קאַנדידאַטור פון דעם דעמאָקראַטישען קאַנדידאַט פיר מעיאָר, נעמליך, ניומאַן ב. בײקער, און

„נעהמענדיג אין אָנבעטראַכט, דאָס דיעזע האַנדלונג פון דעם דזש. סעק. האָט אַרויסגערופען פּראָטעסטען פון מאַנכע מיטגליעדער פון דער אינטערנײשאָנאַל און סימפּאַטײזערס פון דער סאָציאַליסטישער פּאַרטײ, און

„נעהמענדיג אין אָנבעטראַכט, דאָס לאָקאַל 14 פון טאָראָנטאָ, קענעדע, איז זאָגאַר אַװעק אַזוי װײט װי צו שיקען אַ פערדאַמונגס רעזאָלוציאָן אין דער פּרעסע, דאַרום

„בעשליסען מיר: צו ערקלעהרען אונזערע מיטגליעדער פון דער אינטערנײשאָנאַל יוניאָן, און ספּעציעל די מיטגליעדער פון לאָקאַל 14, דאָס דער דזש. סעק., שטיצענדיג די קאַנדידאַטור פון ניומאַן ב. בײקער, האָט דאָס ניט געטהאָן לויט זײן אײגענעם פערלאַנג און װילען, נור מיט דעם װיסען און מיט דער צושטימיגקײט פון די אינטערנײשאָנאַל בעאַמטע, װעלכע האָבען געלײטעט דעם קליװלאַנדער סטרײק. און פאַר דיעזע בעאַמטע איז די דזשענעראַל עקזעקוטיװ באָאַרד אַלס קערפּערשאַפט פעראַנטװאָרטליך.

„די דזשענעראַל עקזעקוטיװ באָאַרד װינשט צו ערקלעהרען די מיטגליעדער פון דער אינטערנײשאָנאַל לײדיעס גאַרמענט װאָרקערס יוניאָן, דאָס דיעזע יוניאָן איז ניט אָנגעשלאָסען צו אירגענד װעלכע פּאָליטישע פּאַרטײ. נור די יוניאָן איז בערײט צו געברויכען איהר פּאָליטישען אײנפלוס, צו שטאַרקען די אינטערעסען פון איהרע לאָקאַלע יוניאָנס, װאו נור עס מאַכט זיך אַ געלעגענהײט דאָס צו טהאָן.

„די דזשענעראַל עקזעקוטיװ באָאַרד װינשט אויך אויסצודריקען איהר פערדרוס איבער דער איבערײלטער האַנדלונג פון לאָקאַל 14, לויפענדיג באַלד מיט אַ פּראָטעסט אין דער פּרעסע, אַנשטאָט צו האָבען געהאַנדעלט געזעצליך און צו האָבען פערקלאָגט דעם בעטרעפענדען בעאַמטען, װי יעדער לאָקאַלע יוניאָן קען דאָס טהאָן, לויט אַרטיקעל 8 סעקשאָן 1 ביז דעם 8טען סעקשאָן.“

בעשליסע װעגען קלאַגען און אַפּעלאַציאָנען.

די דזש. עקז. באָאַרד בעשטימט דאָס דער אַפּיעל פון ברודער האָרעװיץ, מיטגליעד פון לאָקאַל 10, זאָל איבערגעשיקט װערען צו דעם לאָקאַל מיט דעם פערלאַנג, אַז דער לאָקאַל זאָל פערקלענערען זײן שטראָף.

די דזש. עקזעק. באָאַרד בעשטימט דאָס די לײדיעס גאַרמענט קאַטערס פון פילאַדעלפיאַ, לאָקאַל 53, זאָלען װערען אינפאָרמירט, דאָס זײ האָבען אונגעזעצליך אַרײנגענומען אַלס מיטגליעד מש. האַוס, אַ מאַן װאָס אַרבײט ניט בײ דעם טרײד. די דזש. עקזעק. בעשליסט, דאָס דער לאָקאַל זאָל אין די נעכסטע 7 טעג דעם מיטגליעד אויסשליסען, װען ניט װעט מען צוריקציהען זײער טשאַרטער.

דער אַפּיעל פון ברודער א. לעװין, פון לאָקאַל 34, באַלטימאָר לײדיעס טײלאָרס, װערט איבערגעגעבען צו פּרעזידענט ראָזענבערג.

פערשיעדענע בעשליסע.

אַ פאָרשלאַג װערט אָנגענומען צו פּרעזענטירען ברודער הערי ד. טהאָמאָס, דעם סעקרעטער פון דער קליװלאַנד פעדערײשאָן אָװ לײבאָר, מיט אַ טעסטימאָניאַל רעזאָלוציאָן פיר די װערטהפאָלע אַרבײט װאָס ער האָט פאַר אונז געטהאָן דורך דעם קליװלאַנדער סטרײק.

אַ פאָרשלאַג װערט אָנגענומען צו געבען דעם דזש. סעקרעטער אַ מאָנאַט װאַקײשאָן און אַ געשאַנק פון 100 דאָלאַר אויף עקספּענסעס, אום ער זאָל זיך קענען ערהוילען זײן געזונד, װאָס ער האָט פערלאָרען דורך זײן שװערע אַרבײט דעם לעצטען האַלב יאָהר.

אַ פאָרשלאַג װערט אָנגענומען אָנצוזאָגען אַלע אונזערע לאָקאַלע יוניאָנס, דאָס דער קליװלאַנד אַסעסמענט איז אָבסאָלוט נױטיג, און דאָס די אַסעסמענט מוז אײנגעצאָהלט װערען ביז דעם 15טען פעברואַר, װען ניט װעלען די לאָקאַלע יוניאָנס, װעלכע װעלען בלײבען שולדיג דעם אַסעסמענט, געשטריכען װערען פון דער אינטערנײשאָנאַל.

דאָס זײנען אַ טהײל פון די פערהאַנדלונגען װאָס זײנען פאָרגעקומען און בעשלאָסען געװאָרען.

דער נעקסטער מיטינג פון דער דזש. עקזעקוטיװ באָאַרד װעט אָבגעהאַלטען װערען אין נױ יאָרק סיטי.

ס'וועט בעשטימט איבערצוגעבען צו א רעפע־רענדום די פראגע צי די פער קאפיטא טעקס זאל גע־העכערט ווערען אויף 8 סענט א וואך, 5 סענט פון די 8 זאל אוועקגעלעגט ווערען פיר א סטרייק פאנד, און 3 סענט פיר'ן דזשענעראל פאנד.

פיר דער דזשאינט באארד פון שיקאגא ווערט בעשטימט צו געבען 25 דאלאר א וואך פיר די נעכסטע 10 וואכען.

אלגעמיינע פארשלעגע און בעשליסע.

א לאנגער רעפארט איז געווארען צוגעשיקט פון ברודער שאול עלשטיין, אין וועלכען ער גיט אן איבערבליק איבער דער טהעטיגקייט פון מאנכע לאקאלס אין גרייטער ניו יארק, און אויך וועגען די לאקאלס אין אלבאני, טראי און סיראקיוז, נ. י., פילאדעלפיא, נוארק, אטלאנטיק סיטי, נ. דזש. און ניו הייווען, קאנג.

דער בעריכט ווייזט אויך אן וועגען די אורזאכען וואס האבען איהם בעוואויגען אויפצוגעבען דעם דיסטריקט קאונסיל.

אין דעם רעפארט ווערט ארומגערעדט וועגען די צושטענדע אין וועלכע לאקאל 11 געפינט זיך. לויט בר. עלשטיין'ס מיינונג איז זעהר ראטהזאם דאס מען זאל דעם לאקאל אויפלעזען און זיינע מיטגליעדער פערטהיילען צווישען לאקאל 1, לאקאל 9 און לאקאל 23. די הויפט־אורזאכע ווארום ער ראטה צו צוטהיילען דעם לאקאל איז דער פאקט, וואס די מיטגליע־דערשאפט איז שוין פאר א לענגערע צייט צוריסען צווישען זיך איבער פערשיעדענע אינסינואציאנען, געגענזייטיגע בעשולדיגונגען, אונעהרליכע האנדלונ־גען און געגענזייטיגע פיינדשאפט.

דער רעפארט מאכט אויך אויפמערקזאם וועגען דעם, אז די צווייסטיגקייטען צווישען לאקאל 35 און 68 וועלען האפענטליך קירצליך געשליכטעט ווערען דורך קאנפערענצען. אין דעם רעפארט ווערט אויך ערמאנט די פראגע פון די געפלאנעוועטע דזשענע־ראל סטרייק פון לאקאל 25 ליידיעס וויסט מייקערס און לאקאל 62 ווהייט־גודס ווארקערס.

וועגען דעם „ליידיעס גארמענט ווארקער" רעקא־מענדירט ברודער עלשטיין, דאס אום צו מאכען דעם זשורנאל מעהר פאפולער צווישען אונזערע מעמבערס, און אום צו פערמיידען דעם יעצטיגען דעפיציט, זאל מען אנווענדען דעם מיטעל פון בעקומען דורך א געוויסע קוועלע א ספעציעלע איינקונפטע און שי־קען דעם זשורנאל צו יעדען מיטגליעד אחוים. די עקסטרא איינקונפטע, שלאגט ברודער עלשטיין פאר, זאל גענומען ווערען דורך א פערהעכערטען פרייז אויף די קאנסטיטושאן ביכלעך. דער יעצטיגער פרייז פון 8 סענט זאל געהעכערט ווערען און א קאנסטי־טושאן זאל קאסטען 25 סענט. מיט דער סומע וואלט מען געקענט דעקען די עקסטרא קאסטען פון שיקען דעם זשורנאל צו יעדען מעמבער אין הויז.

די פאלגענדע רעקאמענדאציאנען זיינען געוואר־רען צוגעשיקט פון לאקאל 9, קלאוק און סקוירט מייקערס, ניו יארק: 1) דאס די דזש. עקזעק. באארד זאל ניט גומהייסען קיין דזשענעראל סטרייק אין דער ליידיעס וויסט טרייד, און די גאנצע פראגע פער־שיעבען אויף אן אונבעשטימטע צייט. 2) דאס ארטי־קעל 3 סעקשאן 3 פון אונזער קאנסטיטושאן זאל געענדערט ווערען און א פראפארציאנעלע פערטרע־טונג זאל ערלויבט ווערען צו די לאקאלס וואס האבען א גרויסע מיטגליעדערשאפט. 3) דאס דער טשאר־טער פון לאקאל 11 זאל צוריקגעצויגען ווערען. 4) צו ענדערען דעם טשארטער פון לאקאל 17 לויט דער רעזאלוציאן פון לעצטער קאנווענשאן. 5) צו מאכען די קאנסטיטושאן־ביכלעך אין א בעסערען בונד און צו האבען אן אנדער קאליר פער קאפיטא סטעמפס פיר די לאקאלע יוניאנס, וואס זיינען פערבונדען אין דער ניו יארק דזשאינט באארד.

בעשליסע וועגען די פארשלעגע.

*בעשלאסען צו ענטזאגען דעם פערלאנג פון לא־*קאל 9 אין בעצוג די פראגע פון דעם דזשענעראל סטרייק אין דער וויסט טרייד. די ענטזאגונג ווערט געמאכט אויף דעם גרונד: דאס קיין לאקאלע יוניאן האט ניט קיין רעכט צו דיקטירען דער ד. ע. ב. צי זי זאל אדער צי זי זאל ניט גוטהייסען א סטרייק אין א געוויסער טרייד. וועגען די פראגע פון פרא־פארציאנעלע פערטרעטונג צום נעכסטען קאנווענשאן, איז פרעזידענט ראזענבערג, סעקרעטער דייש און וויס־פרעזידענט אמדור בעשטימט געווארען אלס קאמיטע, צו בעטראכטען דעם פריהער־דערמאנטען פונקט פון אונזער קאנסטיטושאן, און אויב זיי וועלען געפינען פאר ראטהזאם, זאלען זיי פארלעגען צו בעשטימען די ענדערונג דורך א רעפערענדום וואוט.

אין בעצוג צו לאקאל 11, איז די רעכט פון האנדלונג איבערגעגעבען געווארען צו פרעזידענט ראזענבערג. וועגען לאקאל 17 בעשטימט די דזש. ע. ב. ניט צו נעהמען קיין שטעלונג, ביז די ספעציעלע קאמיטע וואס איז געווארען בעאויפטראגט צו אונ־טערזוכען די פראגע וועט אריינשיקען איהר רע־פארט. די אנדערע פערלאנגען פון לאקאל 9 ווערען איבערגעגעבען צו דזש. א. דייש צו האנדלען, ווי ער וועט געפינען פאר ראטהזאם.

אנשטעלונג פון קאמיטעס.

ברודער פרוזין פון לאקאל 10, א. גייער פון לא־קאל 9, ט. שאנדלער פון לאק. 2, דזש. אבראמסקי פון לאקאל 32, ה. לובינסקי פון לאקאל 35 און א. האלפערין, טשערמאן פון דער ניו יארק דזשאינט באארד, זיינען אנגעשטעלט געווארען אלס א קאמ. נאכצוזעהן די רעכנונגען אין בעצוג דעם קליוולאנ־דער סטרייק.

דער דזשענעראל סעקרעטער דייש, וויס־פרעז. קליינמאן און ווימאשקין, זיינען בעשטימט געווארען אלס א קאמיטע צו בעטראכטען בר. עלשטיין'ס רעקא־מענדאציאנען אין בעצוג דעם „ליידיעס גארמענט ווארקער".

וויטערע קאמיטע בעריכטען.

וויס־פרעזידענט פאליאקאף בעריכטעט, דאס די דזשאינט קאמיטע פון לאקאל 10 און 25 האבען בעשטימט א סוב־קאמיטע, בעשטעהענד פון דזש. סעק. דייש, א. בלאך און מיס דזשאזעפין קייסי, צו פער־האנדלען מיט מאנופעקטשורערס אין דעם וויסט טרייד, מיט דעם ציעל צו ברענגען א פערשטענדניס צווישען דער יוניאן און די באסעס.

דזש. סעק. דייש בעריכטעט, דאס לויט זיין מיי־נונג ענטהאלט דער נייער אגרימענט פון לאקאל 25 מאנכע פונקטען מיט וועלכע די אינטערנעשאנאל קען ניט איינשטימען. ער ראטה, אז מען זאל זייער אגרי־מענט איבערזעהן און ענדערען. סעק. דייש בעריכטעט ווייטער, דאס ער האט זיך געזעהן מיט די מעהר בעדייטענדע ארבייט־געבער פון וויסט טרייד, און דאס עס איז איהם געלונגען צו מאכען מאנכע ביטע־רע געגנער פון דער יוניאן, צו בעטראכטען די יוניאן פראגע אויף א בעסערען אופן, ער רעכענט, אז עס איז דא א מעגליכקייט צוזאמענצוברענגען די יוניאן און די באסעס פאר א סעטעלמענט.

אויף א פארשלאג ווערט בעשטימט א קאמיטע פון 5, איבערצוזעהן דעם אגרימענט פון לאקאל 25 און איהם ענדערען, ווען נויטיג.

וועגען ארגאנייזערס.

פרעזידענט ראזענבערג בעריכטעט, דאס פאר די לעצטע דריי מאנאט האבען די פאלגענדע ארגאני־זערס געארבייט פיר דער אינטערנעשאנאל: מיס קייסי, טשארלס פראמער, דזש. ש. גרינבערגער, ש. פייעט און ה. דובינסקי. זיי זיינען געווען רעגעלע ארגאנייזערס פיר פערשיעדענע שטעדט. שאול על־

דער דזשענעראל עקזעקוטיװ באארד מיטינג אין שיקאגא

דער זעקסטער פיערטעל־יעהרליכער מיטינג פון דער דזשענעראל עקזעקוטיװ באארד, איז אבגעהאלטען געװארען אין בריגס האטעל, שיקאגא, דען 24טען, 25טען און 26טען דעצעמבער, 1911.

אנװעזענד זײנען געװעזען י. ש. פיעט, ב. װײשקין, ש. פאליאקאף, ה. קלײנמאן, מ. אמדור, ה. דובינסקי, און דזש. דײש. אבװעזענד: דזש. ש. גרינבערגער, מ. הערצבאך און מארי מארטין.

פרעזידענט א. ראזענבערג איז געװען פארזיצענדער.

בעריכט פון קאמיטעס.

קאמיטעס װאס זײנען געװען בעאויפטראגט צו אונטערזוכען די אפעלאציאנען פון אײניגע מיטגליעדער געגען זײערע לאקאלע יוניאנס בעריכטען, דאס די יוניאנס זײנען געװען בערעכטיגט אין זײער האנדלונג. דיעזע ענטשײדונגען נעהמען אריין די אפעלאציאנען פון בר. דײװוים געגען לאקאל 17 פיר'ן אויסשליסען איהם פון דער יוניאן; די אפעלאציאן פון בר. ליעבמאן געגען לאקאל 10 פיר'ן רעכענען איהם 25 דאלאר פיר װיעדער אריינטרעטען אין דער יוניאן; די אפעלאציאן פון בר. ל. ר. קלאץ געגען לאקאל 10, פיר'ן בעשטראפען איהם מיט 25 דאלאר.

צושריפטען און קאמיטעס פון לאקאלס.

א צושריפט איז געװארען פארגעלעזען פון לאקאל 68, אין װעלכען דער לאקאל פראטעסטירט געגען דער דזשאינט באארד פון דער ניו יארק קלאוק־טרייד, געגען דעם װאס די דזשאינט באארד ענטזאגט אריינצונעהמען דעם לאקאל אין איהר מיטע.

פרעזידענט ראזענבערג און װיים־פרעזידענט װײשקין װערען בעשטימט אלס קאמיטע, נאכצופרעגען די אורזאכען פאר דער דזשאינט באארד'ס האנדלונג.

א פערלאנג איז געװארען צוגעשיקט צו דער דזש. עקזעק. באארד, דאס זי זאל צוריקציהען דעם טשארטער פון לאקאל 11. פרעזידענט ראזענבערג איז געװארען אינסטרואירט נאכצוזוכען די אנגעלעגענהײטען פון דעם לאקאל און די אויפפיהרונג פון די מעמבערס, און בעריכטען װעגען דעם צום נעכסטען דזש. עקזעק. באארד מיטינג.

די ברידער האפמאן, שײפער און פינקלער, א קאמיטע פון דער שיקאגא דזשאינט באארד, איז פארגעקומען און געגעבען אן איבערבליק איבער דעם קלאוק־טרייד אין שיקאגא. די קאמיטע פערלאנגט פון דער דזש. עקזעק. באארד אז זי זאל זײ העלפען צו ארגאניזירען דעם טרייד און זײ אויך געבען א געװיסע סומע געלד פיר ארגאניזאציאנס־צװעקען.

א צושריפט איז געװארען פארגעלעזען פון די שיקאגא לײדיס טײלארס יוניאן לאקאל 71. אין דיעזען בריעף פערלאנגט דער לאקאל: ערשטענס, אז די דזש. עקזעק. באארד זאל אנשטעלען א בעשטענדיגען ארגאנײזער פאר דער שטאדט, אום צו ארגאניזירען דעם לײדיס גארמענט טרייד; צװײטענס, דאס די דזש. עקזעק. באארד זאל געברויכען איהר איינפלוס מיט דער „אינדעפענדענט לײדיס טײלארס יוניאן", אז דיעזע קערפערשאפט זאל זיך אנשליסען אן דער אינטערנײשאנאל; דריטענס, דאס די דזש. עקזעק. באארד זאל אויסארבײטען א פלאן דורך װעלכען די נעכסטע קאנװענשאן זאל קענען אריינברענגען א סיסטעם דאס די אינטערנײשאנאל זאל קענען צאהלען סטרײק בענעפיטס.

בר. טיגער, פון דער „אינד. לײד. טײל. װנ.",

איז אויף דער איינלאדונג פון דער דזש. עקזעק. באארד געקומען צום מיטינג און האט האלב אפיציעל ערקלעהרט, דאס זײן יוניאן האלט זיך צוריק פון אנשליסען זיך אן דער אינטערנײשאנאל לײדיעס גארמענט װארקערס יוניאן, צוליעב דעם פעקט, דאס די א. ל. ג. װ. י. איז אנגעשלאסען צו דער אמעריקאן פעדערײשאן אװ לײבאר. בר. טיגער ערקלעהרט, דאס לויט זײן מיינונג, קען מען די מיטגליעדער פון זײן יוניאן ערקלעהרען דאס זײ דארפען זיך פארט אנשליסען צו אונזער אינטערנײשאנאל, און דאס מיר זאלען די ארבײטער ערקלעהרען אונזער מיינונג. בר. טיגער זאגט װײטער, דאס זײן יוניאן, צוזאמען מיט דער װאומענס טרייד־יוניאן ליעג, פרובירען יעצט צו ארגאניזירען די פרויען דרעסמײקערס פון שיקאגא. ער פערלאנגט אז די אינטערנײשאנאל זאל דיעזע ארגאניזאציאנס־ארבײט פינאנציעל אונטערשטיצען.

די ברידער גליקמאן און גלאזמאן זײנען פארגעקומען פאר דזש. ע. ב. אלס א קאמיטע פון דער דזשאינט באארד פון סט. לואיס און האבען ערקלעהרט פאר דער דזש. ע. ב. דעם צושטאנד פון קלאוק־טרייד אין דער שטאדט. די סט. לואיס'ער קלאוק־מאנופעקטשורער האבען זיך ארגאניזירט אין אן אסאסיאײשאן, מיט דעם צװעק צו צוברעכען די קלאוק און סקוירט מײקערס יוניאן. מאנכע מעמבערס פון די לאקאלס רעכענען דארום אז מען זאל אגיטירען פאר א דזשענעראל סטרײק.

בריעף זײנען פארגעלעזען געװארען פון לאקאל 34 לײדיעס טײלארס, פילאדעלפיא, פון לאקאל 30 לײדיעס טײלארס, אלבאני, נ. י., פון לאקאל 53 לײדיעס גארמענט קאטערס, פילאדעלפיא, לאקאל 22 לײדיעס טײלארס, ניו הײװען, פון דער דזשאינט באארד פון טאראנטא און פון לאקאל 20 רײנקאוט מײקערס, ניו יארק. די אלע דערמאנטע לאקאלס האבען פערלאנגט אז מען זאל זײ העלפען צו ארגאניזירען דעם טרייד.

בעשליסע װעגען די פערלאנגען פון לאקאלס.

די דזש. עקזעק. באארד, נאכדעם װי דער אינהאלט פון די בריעף איז דיסקוטירט געװארען, בעשליסט איבערצוגעבען צו פרעזידענט ראזענבערג צו האנדלען, װי ער װעט געפינען פאר מעגליך צו טהאן.

עס װערט בעשלאסען צו געבען צו לאקאל 2 קלאוק און סקוירט מײקער, פילאדעלפיא, אלע נויטיגע שטיצע, אום זײ זאלען קענען אנפיהרען דעם סטרײק אין שלאפינס שאפ, און דעם סטרײק געװינען.

עס װערט אויך בעשלאסען צו געבען 200 דאל. צו די סילק סוט און װײסט מײקערס יוניאן לאקאל 53, פילאדעלפיא, אום זײ זאלען קענען ארויסהעלפען זײערע מעמבערס װאס זײנען געװארען אויסגעשלאסען פון דער ארבײט.

ברודער דזש. א. דײש װערט אינסטרואירט צו פאהרען נאך סײנט לואיס, אום צו האבען אונטעררײדונגען מיט די דארטיגע קלאוק מאנופעקטשורערס, מיט דעם צװעק, צו קומען מיט זײ צו א פערשטענדניס.

די דזש. עקזעק. באארד בעשטימט אנצוזאגען לאקאל 41, ראפער און קימאנא װארקערס, ניו יארק, דאס די דזש. עקזעק. באארד איז ניט אין דער לאגע צו קענען אונטערנעהמען א דזשענעראל סטרײק אין דעם טרייד.

מאַנכע פירמעס אין סינסינעטי האַלטען צום פערקויף לײדיעס גאַרמענטס, וואָס זיינען געמאַכט געוואָרען אין קליוולאַנד. מיר נעהמען דאַרום יעצט די געלעגענהייט אייך אַנצוזאָגען וואָס מיר בעצוועקען צו טהאָן אין דער אַנגעלעגענהייט.

„מיר בעצוועקען אָנצופאַנגען אַ סיסטעמאַטישען קאַמפּיין געגען די אַרבייט וואָס ווערט געמאַכט אין קליוולאַנד. איבערהויפּט געגען די קלאָוקס און סקוירטס, וואָס ווערען געמאַכט ביי די פאָלגענדע פירמאַס:

„ה. בלעק ענד קאָמפּאַני.

„די גרינהוט קלאָוק קאָמפּאַני.

„שוואַרץ, הויבסמאַן און פאַרנעי.

„מ. ט. סילווער קאָמפּאַני.

„די לאַנדסמאַן הירשהיימער קאָמפּאַני און די אַרבייט וואָס טראָגען די לייבעלס „לאַ וואונו", „סטייל קראַפט", „וואולטעקס", „פּרינצעס", „שונשיין" און „קאָרעקט סקוירטס".

„די גאַנצע פראַגע וועגען די קליוולאַנדער אַרבייט וועט אויפגענומען ווערען ביי דער סענטראַל לייבאָר קאָונסיל פון שטאָדט, און אַלע לאָקאַלע יוניאָנס און פּריוואַט פּערזאָנען וואָס סימפּאַטיזירען מיט אָרגאַניזירטע אַרבייטער אין סינסינעטי און אומגעגענד, די אַלע וועלען בעקאַנט געמאַכט ווערען מיט דעם פאַקט, וועלכע פירמאַ אין שטאָדט עס האַלט די קליוולאַנדער וואַארע, וואָס איז יעצט באָיקאָטירט צוליעב דעם סטרייק, וועלכען די לײדיעס גאַרמענט וואָרקערס פיהרען.

„ס'איז ניטאָ קיין אורזאַכע וואַרום די סטאָרס אין סינסינעטי זאָלען האַלטען די קליוולאַנדער קליידער.

„איהר (סטאָרקיפּערס) מאַכט דאָך אייערע פּראָפיטען פון די לייטע וואָס וואוינען דאָ אין שטאָדט, דאַן וואַרום זאָלט איהר געהן נאָך קליוולאַנד קויפען וואַארע, ווען דאָ אין שטאָדט גופא ווערען לײדיעס גאַרמענטס געמאַכט אויף עהרליכערע בעדינגונגען?

„מיר גיבען אייך דאָ אַ ליסטע פון שטאָדטישע מאַנופעקטשורערס, וועלכע מאַכען גוטע קליידער, און וועלכע בעשעפטיגען יוניאָן־אַרבייטער אויף אַנערקענטע ווייזען מיט וועלכע אַרבייטער קענען זיך דורכלעבען. די פעקטאָרים זיינען ריין און גוט, ווי אָרגאַניזירטע אַרבייטער פאָדערען צו האָבען.

„מיר מיינען ניט מיט דעם צו פיהרען אייער געשעפט, נור אויב איהר גלויבט אין העלפען די, וועלכע העלפען אייך צו מאַכען פּראָפיטען, דאַן וועט איהר אַליין פערשטעהן, אַז איהר דאַרפט אָנזאָגען אייערע קויפערס (בייערס), ניט צו קויפען קיין קליוולאַנד געמאַכטע אַרבייט ביז מיר וועלען אייך לאָזען וויסען וועגען דעם סעטעלמענט אין קליוולאַנד.

„דערווייל דאַרפט איהר אָנזאָגען אייערע איינקויפערס (בייערס) צו האַנדלען מיט פירמאַס פון אייער שטאָדט, וועלכע בעשעפטיגען שטאָדטישע אַרבייטער.

„מיר האָפען אַז איהר וועט אויפנעהמען דיעזען סירקולאַר אין דעם זעלבען גייסט ווי ער ווערט צו אייך געשיקט.

„מיר פערבלייבען וואַהרהאַפטיג אייערע,

„די דזשאָינט באָארד פון לײדיעס גאַרמענט וואָרקערס אָוו סינסינעטי, א. ל. ג. וו. יוניאָן."

* * *

דער סירקולאַר, ווי ער איז אויבען געדרוקט, איז אַ דאָקומענט פון בעדייטענדער וויכטיגקייט. דער אינהאַלט איז דייטליך גענוג, און מיר האָפען אַז די לײדיעס גאַרמענט סטאָרס וועלען דאָס אין אַכט נעהמען. וואָס עס פאָדערט זיך יעצט איז, ווירקליך זיך צו ווענדען צום ברייטען עולם אַז ער, דער עולם, זאָל וויסען וואָס די אָרגאַניזירטע אַרבייטער פאָדערען.

* * *

פריינד א. מאַראָוו פון באָפאַלאָ נ. י. שרייבט אונז אַ גרוס פון לאָק. 90 לײדיס טיילאָרס. פר. מאַראָוו מעקלאָגט זיך אויף דעם וואָס די ניו־יאָרקער לײדיס טיילאָרס און קלאָוקמייקערס, אויך די פון אַנדערע שטעדט, וואָס קומען אַריבער נאָך באָפאַלאָ זיינען זייער אָרימע יוניאָן־לייט. קומט צו רייד, דערצעהלען די אַריבערגעקומענע גאַנצע בערג מיט מעשיות וועגען זייערע העלדישקייטען, אָבער אין באָפאַלאָ זעהט מען דאָס פון זיי ניט אַרויס. פיעלע מאָל געהען זיי אַרום מאָנאַטען לאַנג איידער זיי בעזוכען דעם מיטינג לאָקאַל.

די מיטגליעדער פון לאָקאַל 90 האָבען דורך דער צייט וואָס דער לאָקאַל עקזיסטירט בעדייטענד פערבעסערט זייער לאַגע, נור ליידער איז די פערבעסערונג פיעל קלענער ווי מיר וואָלטען ווירקליך געקענט פאַר דער צייט אויפטהאָן. די אורזאַכע וואַרום מיר מאַכען וועניגער פּראָגרעס ווי די אָרטיגע בעדינגונגען ערלויבען, איז דאָס דערפאַר וואָס די איינענע מעמבערס האַלטען זיך ניט האַרמאָניש גענוג. לעצטענס האָט די אינטערנעשאָנאַל געהאַט געשיקט אַן אָרגאַנייזער נאָך באָפאַלאָ און זיין אַנוועזענהייט האָט בעדייטענד פערמעהרט די האַרמאָניע און די טהעטיגקייט פון די מעמבערס. צום נעקסטען סיזאָן ערוואַרטען זיי אַלזאָ צו מאַכען פּראָגרעס.

מעיאָר, וועלכער איז א געאכטעטער מעמבער פון די פלאָמבערס יוניאָן, אָבער די אַנדערע קאנדידאטען פאר מעיאָר האָבען זיי אפּלאָדירט און אויסגעהערט מיט דרך ארץ. זאָגאר האָגען, דער רעפּובליקאנער קאנדידאט, וועלכער האָט נעהאט די פּאָליציי אונטער זיין האנד אין דער צייט פון סטרייק, און האָט זיי ניט געשטערט אין זייער העלישער ארבייט פון בעדעקען די לייבער פון די מיידלעך מיט בלוטיגע און ברויגע צייכענס — זאָגאר איהם האָבען זיי העפליך אויפגענומען, וועהרענד דעם טרייד־יוניאָניסטישען קאנדידאט האָבען זיי מכבד געוועזן מיט א געוואלדיגע אויספּייפעריי.

„צוליעב דיזער האנדלונג פון אונזערע סאָ־ציאַליסטישע מעמבערס האָבען די סטרייקערס פערלאָרען א היבשע סומע געלד־שטיצע. די גרעסטע לאָקאלס, וועלכע האָבען געהאלטען פאר דעם טרייד־יוניאָניסטישען קאנדידאט, האָבען פון דאן אָן אויפגעהערט צו געבען די סטרייקערס פינאנציעלע שטיצע. דאָס אינטע־רעסאנטעסטע פון דער זאך איז, אז אָנשטאָט צו פערדאמען די סאָציאַליסטישע מעמבערס פאר זייער האנדלונג, זיינען די דעמאָקראטישע און רעפּובליקאנישע מעמבערס געגאנגען צו זיי־ערע יוניאָנס און האָבען געפּרופט זיי איבערצייי־גען, אז די אויספּייפערס האָבען ניט געמיינט דעם טרייד־יוניאָניסטישען קאנדידאט פערזענ־ליך צו בעליידיגען, נור זיי האָבען געמיינט, אז זיי טהוען די סטרייקערס דערמיט א טובה. מיט אנדערע ווערטער: זיי האָבען זיך בעמיהט אויף די סאָציאַליסטישע מעמבערס א זכות צו זוכען, כדי צו פערמיידען צאנקעריי.

„און דאָ קום איך טאקע צו דער ריכטיגער פראגע. אוב מען האָט געדאַרפט אויף די סאָ־ציאַליסטישע מעמבערס א זכות זוכען, האָט מען פון שלום וועגען אויף אונזער דזשענעראל סעק־רעטער אודאי געדארפט א זכות זוכען, ווייל אין וועמעס אינטערעסען האָט ער געהאנדעלט, ווען ער האָט אונטערשטיצט דעם דעמאָקראטישען קאנדידאט? קען יעמאנד אָבלייקענען דעם פאַקט, אז די אינטערעסען פון די סטרייקערס האָבען איהם געצוואונגען צו האנדלען אזוי, און ניט אנדערש? ווען מיר זאָלען אורטהיילען די זאך מיט'ן שכל הישר, וואָלטען מיר ניט געוועזן אזוי איבעראיילט יענעם צו פערדאמען.

„עס געפינען זיך אין אונזער יוניאָן מענ־שען מיט אלערליי פּאָליטישע מיינונגען און אפילו ווען די סאָציאַליסטען זאָלען זיין אין דער מאַיאָריטעט, ניט דאָס זיי נאָך אַלץ קיין רעכט ניט איבער אַנדערע צו הער־שען, אָדער זיי צו פערדאַ־מען, דערפאר וואָס זיי דענ־קען און גלויבען אַנדערש".

די, וואָס שרייבט דיזע ציילען, דערמאָנט שטענדיג קארל מארקס' נאָמען מיט אכטונג און פערשטעהט גענוי זוי אָבצושעצען דעם גרויסען ווערטה פון זיין ארבייט פאר דער ארבייטער־קלאסע. איך קען אָבער ניט זעהען וואָס פאר א מחותנים עס זיינען מיט דיזען גרויסען מאַן אָט יענע קליינליכע נשמות, וועלכע דענקען, אז זיי זיינען סאָציאַליסטען, וועהרענד אין דער אמת'ען איז זייער פּלוידערישער אינסטינקט שטארקער ווי זייער אידעאַליזם. ווען מען הערט דיזע קנאקערס „האַקען אין טשייניק", קען מען מיינען, אז מיר זיינען אָרגאניזירט מיט דעם איינציגען צוועק זיך צו פּאַטשען אין דער עפענטליכקייט. און מיט אזא טאקטיק ערוואר־טען מיר נאָך צו קענען זיך פערטהיידיגען געגען אונגערעכטיגקייט?

לאָמיר וואָס גיכער מאַכען אַן ענדע פון די־זער טאקטיק, וועלכע שוואכט אָב אונזער אָר־גאניזאציע. הייסט בעסער אייער פריינד, וועל־כער האָט די טבע צו האלטען אין איין פערדא־מען אנדערע, צו פערווענדען זיין ענערגיע געגען די קאפּיטאַליסטען, וועלכע קעמפּפען געגען אונז מיט אַלע כחות. אָט שטעהען זיי און לאַכען ווי די טייוואָלים און קוועלען צוקוקענדיג, ווי מיר פּאַטשען זיך.

* * *

אין „אונזער וועלטעל" — אין אַן אנדער פּלאַץ אין „ליידיעס גאַרמענט וואָרקער" — קען דער לעזער זעהן וועגען די ערפאָלגרייכע ארבייט פון דער קאָמיטע, וועלכע פאָהרט ארום צו ער־קלעהרען דעם פּובליקום און די סטאָר־קיפּערס, ניט צו קויפען קיין קלאָוקס און סקוירטס וואָס קומען פון קליוולאנד, אזוי לאנג ווי די קליוולאנ־דער קלאָוק מאנופעקטשורערס ענטזאָגען זיך צו סעטלען זייערע צווייסטיגקייטען מיט דער יוניאָן.

אויף די דזשאָינט באָארד פון אונזערע לאָ־קאלס אין סינסינעטי, אָהייאָ, האָבען וועגען דעם ארויסגעגעבען א סירקולאַר צו אלע סטאָרס, וואָס האנדלען מיט ליידיעס גאָרמענטס, און די סטאָר־קיפּערס אויפמערקזאם געמאכט, וואָס די ארביי־טער פון שטאָדט ערווארטען פון זיי.

דעם סירקולאר איבערזעצען מיר דאָ וואָרט אין וואָרט.

„סינסינעטי, אָהייאָ, יאנואר 20טען, 1912.

„דזשענטלמען!

„מיר האָבען געקראָגען אויסקינפטע, דאָס

מאנכע פירמעס אין סינסינעטי האלטען צום פערקויף לידיעס גארמענטס, וואס ווינען געמאכט געווארען אין קליוולאנד. מיר נעהמען דארום יעצט די געלעגענהייט אייך אנצוזאגען וואס מיר בעצוועקען צו טהאן אין דער אנגעלעגענהייט.

„מיר בעצוועקען אנצופאנגען א סיסטעמאטישען קאמפיין נעגען די ארבייט וואס ווערט געמאכט אין קליוולאנד. איבערהויפט נעגען די קלאוקס און סקוירטס, וואס ווערען געמאכט ביי די פאלגענדע פירמאס:

„ה. בלעק ענד קאמפאני.

„די גרינהוט קלאוק קאמפאני.

„שווארץ, הויבסמאן און פארנעי.

„מ. ט. סילווער קאמפאני.

„די לאנדסמאן הירשהיימער קאמפאני

און די ארבייט וואס טראגען די לייבעלס „לא וואונו“, „סטייל קראפט“, „וואולטעקס“, „פרינצעס“, „שונשיין“ און „קארעקט סקוירטס“.

„די גאנצע פראגע וועגען די קליוולאנדער ארבייט וועט אויפגענומען ווערען ביי דער סענטראל לייבאר קאונסיל פון שטאדט, און אלע לאקאלע יוניאנס און פריוואט פערזאנען וואס סימפאטיזירען מיט ארגאניזירטע ארבייטער אין סינסינעטי און אומגעגענד, די אלע וועלען בעקאנט געמאכט ווערען מיט דעם פאקט, וועלכע פירמא אין שטאדט עס האלט די קליוולאנדער וואארע, וואס איז יעצט באיקאטירט צוליעב דעם סטרייק, וועלכען די לידיעס גארמענט ווארקערס פיהרען.

„ס'איז ניטא קיין אורזאכע ווארום די סטארס אין סינסינעטי זאלען האלטען די קליוולאנדער קליידער.

„איהר (סטארקיפערס) מאכט דאך אייערע פראפיטען פון די לייטע וואס וואוינען דא אין שטאדט, דאן ווארום זאלט איהר געהן נאך קליוולאנד קויפען וואארע, ווען דא אין שטאדט גופא ווערען לידיעס גארמענטס געמאכט אויף עהרליכערע בעדינגונגען?

„מיר גיבען אייך דא א ליסטע פון שטאדטישע מאנופעקטשורערס, וועלכע מאכען גוטע קליידער, און וועלכע בעשעפטיגען יוניאן־ארבייטער אויף אנערקענטע ווייידזשעס מיט וועלכע ארבייטער קענען זיך דורכלעבען. די פעקטארים זיינען ריין און גוט, ווי ארגאניזירטע ארבייטער פאדערען צו האבען.

„מיר מיינען ניט מיט דעם צו פיהרען אייער געשעפט, נור אויב איהר גלויבט אין העלפען די, וועלכע העלפען אייך צו מאכען פראפיטען, דאן וועט איהר אליין פערשטעהן, אז איהר דארפט אנזאגען אייערע קויפערס (בייערס), ניט צו קויפען קיין קליוולאנד געמאכטע ארבייט ביז מיר וועלען אייך לאזען וויסען וועגען דעם סעטעלמענט אין קליוולאנד.

„דערווייל דארפט איהר אנזאגען אייערע איינקויפערס (בייערס) צו האנדלען מיט פירמאס פון אייער שטאדט, וועלכע בעשעפטיגען שטאדטישע ארבייטער.

„מיר האפען אז איהר וועט אויפנעהמען דיזען סירקולאר אין דעם זעלבען גייסט ווי ער ווערט צו אייך געשיקט.

„מיר פערבלייבען וואהרהאפטיג אייערע,

„די דזשאינט באארד פון לידיעס גארמענט ווארקערס אוו סינסינעטי, א. ל. ג. וו. יוניאן.“

* * *

דער סירקולאר, ווי ער איז אויבען געדרוקט, איז א דאקומענט פון בעדייטענדער וויכטיגקייט. דער אינהאלט איז דייטליך גענוג, און מיר האפען אז די לידיעס גארמענט סטארס וועלען דאס אין אכט נעהמען. וואס עס פאדערט זיך יעצט איז, ווירקליך זיך צו ווענדען צום ברייטען עולם אז ער, דער עולם, זאל וויסען וואס די ארגאניזירטע ארבייטער פאדערען.

* * *

פריינד א. מאדאוו פון באפאלא נ. י. שרייבט אונז א גרוס פון לאק. 90 לידיס טיילארס. פר. מאדאוו בעקלאגט זיך אויף דעם וואס די ניו־יארקער לידיס טיילארס און קלאוקמייקערס, אויך די פון אנדערע שטעדט, וואס קומען אריבער נאך באפאלא זיינען זייער ארימע יוניאן־לייט. קומט צו רייד, דערצעהלען די אריבערגעקומענע גאנצע בערג מיט מעשיות וועגען זייערע העלדישקייטען, אבער אין באפאלא זעהט מען דאס פון זיי ניט ארויס. פיעלע מאל געהען זיי ארום מאנאטען לאנג איידער זיי בעזוכען דעם מיטינג לאקאל.

די מיטגליעדער פון לאקאל 90 האבען דורך דער צייט וואס דער לאקאל עקזיסטירט בעדייטענד פערבעסערט זייער לאגע, נור לײדער איז די פערבעסערונג פיעל קלענער ווי מיר וואלטען ווירקליך געקענט פאר דער צייט אויפטהאן. די אורזאכע ווארום מיר מאכען וועניגער פראגרעס ווי די ארטיגע בעדינגונגען ערלויבען, איז דאס דערפאר וואס די אייגענע מעמבערס האלטען זיך ניט הארמאניש גענוג. לעצטענס האט די אינטערנײשאנאל געהאט געשיקט אן ארגאנייזער נאך באפאלא און זיין אנוועזענהייט האט בעדייטענד פערמעהרט די הארמאניע און די טהעטיגקייט פון די מעמבערס. צום נעקסטען סיזאן ערווארטען זיי אלזא צו מאכען פראגרעס.

מעיאָר, וועלכער איז א נעאַכטעטער מעמבער פון די פּלאָמבערס יוניאָן, אָבער די אַנדערע קאַנדידאַטען פאר מעיאָר האָבען זיי אפּלאָדירט און אויסגעהערט מיט דרך ארץ. זאָגאר האָגען, דער רעפּובּליקאַנער קאַנדידאַט, וועלכער האָט נעהאַט די פּאָליציי אונטער זיין האנד אין דער צייט פון סטרייק, און האָט זיי ניט געשטערט אין זייער העלישער ארבייט פון בערעקען די לייבער פון די מיידלעך מיט בלויע און ברוינע צייכענס — זאָגאר איהם האָבען זיי העפליך אויפגענומען, וועהרענד דעם טרייד־יוניאָניסטישען קאַנדידאַט האָבען זיי מכבד געווען מיט א געוואלדיגע אויספּייפעריי.

„צוליעב דיזער האַנדלונג פון אונזערע סאָציאליסטישע מעמבערס האָבען די סטרייקערס פערלאָרען א היבשע סומע געלד־שטיצע. די גרעסטע לאָקאַלס, וועלכע האָבען געהאַלטען פאר דעם טרייד־יוניאָניסטישען קאַנדידאַט, האָבען פון דאַן אָן אויפגעהערט צו געבען די סטרייקערס פינאַנציעלע שטיצע. דאָס אינטערעסאַנטעסטע פון דער זאַך איז, אז אָנשטאָט צו פערדאַמען די סאָציאליסטישע מעמבערס פאר זייער האַנדלונג, זיינען די דעמאָקראַטישע און רעפּובּליקאַנישע מעמבערס נעגאַנגען צו זייערע יוניאָנס און האָבען נעפּרופט זיי איבערצייגען, אז די אויספּייפערס האָבען ניט געמיינט דעם טרייד־יוניאָניסטישען קאַנדידאַט פּערזענליך צו בעליידיגען, נור זיי האָבען געמיינט, אז זיי טהוען די סטרייקערס דערמיט א טובה. מיט אנדערע ווערטער: זיי האָבען זיך בעמיהט אויף די סאָציאליסטישע מעמבערס א זכות צו זוכען, כדי צו פערמיידען צאַנקעריי.

„און דאָ קום איך טאַקע צו דער ריכטיגער פראגע. אוב מען האָט נעדאַרפט אויף די סאָציאליסטישע מעמבערס א זכות זוכען, האָט מען פון שלום וועגען אויף אונזער דזשענעראל סעקרעטער אודאי נעדאַרפט א זכות זוכען, ווייל אין וועמעס אינטערעסען האָט ער געהאַנדעלט, ווען ער האָט אונטערשטיצט דעם דעמאָקראַטישען קאַנדידאַט? קען יעמאַנד אָבלייקענען דעם פאַקט, אז די אינטערעסען פון די סטרייקערס האָבען איהם געצוואונגען צו האַנדלען אזוי, און ניט אַנדערש? ווען מיר זאָלען אורטהיילען די זאַך מיט'ן *שכל הישר*, וואָלטען מיר ניט געווען אזוי איבעראיילט יענעם צו פערדאַמען.

„עס געפינען זיך אין אונזער יוניאָן מענשען מיט אלערליי פּאָליטישע מיינונגען און אפילו ווען די סאָציאליסטען ז אָ ל ע ן ז י י ן א י ן ד ע ר מ אַ י אָ ר י ט ע ט, נ י ט ד אָ ס ז י י נ אָ ך א ל ץ ק י י ן ר ע כ ט נ י ט א י ב ע ר א נ ד ע ר ע צ ו ה ע ר ש ע ן, אָ ד ע ר ז י י צ ו פ ע ר ד אַ מ ע ן, ד ע ר פ א ר ו ו אָ ס ז י י ד ע נ ק ע ן א ו ן ג ל ו י ב ע ן א נ ד ע ר ש".

די, וואָס שרייבט דיזע ציילען, דערמאָנט שטענדיג קארל מארקס' נאָמען מיט אכטונג און פערשטעהט גענוי ווי אָבצושעצען דעם גרויסען ווערטה פון זיין ארבייט פאר דער ארבייטערקלאַסע. איך קען אָבער ניט זעהען וואָס פאר א מחותנים עס זיינען מיט דיזען גרויסען מאַן אָט יענע קליינליכע נשמות, וועלכע דענקען, אז זיי זיינען סאָציאליסטען, זועהרענד אין דער אמת'ען איז זייער פּלוידערישער אינסטינקט שטארקער ווי זייער אידעאליזם. ווען מען הערט דיזע קנאַקערס „האַקען אין טשייניק", קען מען מיינען, אז מיר זיינען אָרגאַניזירט מיט דעם איינציגען צוועק זיך צו פּאַטשען אין דער עפענטליכקייט. און מיט אזא טאַקטיק ערוואַרטען מיר נאָך צו קענען זיך פערטהיידיגען נעגען אוננערעכטיגקייט?

לאָמיר וואָס גיכער מאַכען אַן ענדע פון דיזער טאַקטיק, וועלכע שוואַכט אָב אונזער אָרגאַניזאַציע. הייסט בעסער אייער פריינד, וועלכער האָט די טבע צו האַלטען אין איין פערדאַמען אַנדערע, צו פערווענדען זיין ענערגיע נעגען די קאַפּיטאַליסטען, וועלכע קעמפּפען נעגען אונז מיט אַלע כחות. אָט שטעהען זיי און לאַכען ווי די טייוואָלים און קוועלען צוקוקענדיג, ווי מיר פּאַטשען זיך.

* * *

אין „אונזער וועלטעל" — אין אַן אַנדער פּלאַץ אין „ליידיעס גאַרמענט וואָרקער" — קען דער לעזער זעהן וועגען די ערפאָלגרייכע ארבייט פון דער קאָמיטע, וועלכע פאָהרט ארום צו ערקלעהרען דעם פּובּליקום און די סטאָר־קיפּערס, ניט צו קויפען קיין קלאָוקס און סקוירטס וואָס קומען פון קליוולאַנד, אזוי לאַנג ווי די קליוולאַנדער קלאָוק מאַנופעקטשורערס ענטזאָגען זיך צו סעטלען זייערע צווייסטיגקייטען מיט דער יוניאָן.

אויף די דזשאָינט באָארד פון אונזערע לאָקאלס אין סינסינעטי, אָהייאָ, האָבען וועגען דעם ארויסגעגעבען א סירקולאַר צו אַלע סטאָרס, וואָס האַנדלען מיט ליידיעס גאַרמענטס, און די סטאָרקיפּערס אויפמערקזאַם נעמאַכט, וואָס די ארבייטער פון *שטאָדט ערוואַרטען פון זיי.*

דעם סירקולאַר איבערזעצען מיר דאָ וואָרט אין וואָרט.

„סינסינעטי, אָהייאָ, יאַנואַר 20טען, 1912.

„דזשענטלמען!

„מיר האָבען נעקראָגען אויסקינפטע, דאָס

פון בריעף און בעריכטען

צווישען די גרויסע צאָהל מענשען אין אונזער אינטערנאַציאָנאַלע יוניאָן געפינען זיך, נאַטירליך, א סך מענשען מיט די פערשיעדענסטע אנזיכטען איבער פּאָליטישע, עקאָנאָמישע און איבער סאָציאַלע פראגען.

יעדערער פון זיי איינציגווייז און יעדערער פון זיי ווען זיי בענעגענען זיך, וואָלטען וועלען, אז די גאַנצע אינטערנײשאָנאַל יוניאָן זאָל זיין אַט ווי די איינצעלנע און זייערע גרופּען זיינען. די וואָס האָבען מעהר שכל, פערשטעהען געוועהנליך, אז א טרייד־יוניאָן מוז אריינגעהמען מיטגליעדער לויט זייער פאך ארבייט און ניט לויט זייערע פּאָליטישע אָדער רעליגיעזע מיינונגען.

ווען אונזער דזשענעראל סעקרעטער דייש האָט געזעהען ווי די פּאָליטישע לאגע אין קליוולאַנד ווירקט אויף דעם קלאָוק סטרייק, האָט ער זיך געוועגען די צושטענדע בעראטהען מיט איינינע פעראנטוואָרטליכע מענשען פון דער אינטערנײשאָנאַל, און דאן, לויט די איינשטימיגקייט פון זיינע מיטארבייטער, געראטהען די דזשאָינט באָארד פון דער קליוולאַנדער קלאָוק און סקוירט מייקערס, אז זיי, די דזשאָינט באָארד, זאָל ראטהען די מיטגליעדער פון די יוניאָנס צו שטימען פאר דעם דעמאָקראטישען קאנדידאט פאר מעיאָר, און נעגען דעם רעפּובליקאנישען קאנדידאט.

נו, געפינט זיך אין אונזער יוניאָן אויך א געוויסע צאָהל סאָציאַליסטישע מיטגליעדער, און זיי זאָגען, אז די בעראָטהונג האָט קיינמאָל ניט געדארפט זיין, און דאָס דזשענ. סעק. דייש האָט ניט געדארפט געבען זיין מיינונג צו דער דזשאָינט באָארד.

אָט צו די מיטגליעדער און צו די יעניגע, וועלכע האלטען מיט זייער מיינונג, שרייבט אונז מיס דזשאָזעפין קייסי א בריעף, וועלכע זי בעטיטעלט: אונטאָלעראנץ אין א סאָציאַליסטישען מאנטעל."

מיס קייסי איז געוועזען אין קליוולאנד דורך דער גאנצער צייט פון סטרייק, זי האָט זיך אין סטרייק בעטהייליגט און ווייס וועגען אלע איינצעלהייטען וואָס האָבען אין דעם היסטאָרישען קאמפף פּאסירט. און דאָס איז איהר מיינונג וועגען דער האנדלונג פון סעקרעטער דייש.

זי שרייבט:

„די פּאָר פּראָטעסט־רעזאָלוציאָנען, וועלכע זיינען לעצטענס ארויסגעקומען געגען אונזער דזשענעראל סעקרעטער דייש, דערפאר וואָס ער האָט געראטהען צו שטיצען דעם דעמאָקראטישען קאנדידאט פאָר מעיאָר אין קליוולאנד, זיינען, דוכט מיר, גאנץ דייטליך געענטפערט געוואָרען פון אנדערע רעזאָלוציאָנען פון א פיעל מעהר פעראנטוואָרטליכען כאראקטער, נעמליך, דורך דער דזשאָינט באָארד פון קליוולאנד גופא און פון דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד פון דער אינטערנײשאָנאַל יוניאָן.

„איך וואָלט אָבער וועלען אונזערע מעמבערס דערמאָנען אָן צוויי זאכען, וואָס האָבען פּאסירט אין פערלויף פון דעם היסטאָרישען סטרייק. איך וואָלט געוואָלט אונזערע מעמבערס דערמאָנען אויף איינינע פּאסירונגען, וואָס האָבען דעם סטרייק געטהאָן שאָדען און פון וואנען דיזער שאָדען איז געקומען, און ווי גוטמוטהיג און טאָלעראנט די פעראנטוואָרטליכע מענשען אין דער יוניאָן האָבען זיך צו די פּאסידונגען פערהאַלטען.

„בשעת די קליוולאַנדער סטרייקערס האָבען עטליכע מאָל מארשירט אין פּאראַד, האָבען די סאָציאַליסטען פערנאנדערגעטהיילט אזוי פיעל רויטע פאָהנען, שלייפלאך און רויט־בעפּוצטע טראנספּעראנטען מיט מאָטאָס, אז א גרויסער בעאמטער פון אנאנדער יוניאָן האָט אויסגעשריען: „דאָס איז ניט קיין יוניאָן־קאמפּף, דאָס איז א סאָציאַליסטישער קאמפּף!" אָבער אָנשטאָט וואָס די רעפּובליקאניש און דעמאָקראטיש־געזאָנענע ארבייטער־פיהרער זאָלען פערדאמען אונזערע מעמבערס, דערפאר וואָס זיי האָבען אויסגענוצט א סטרייק־פּאראַד אום ארויסצואווייזען געטרייהייט צו דער סאָציאַליסטישער פּארטיי, האָבען זיי, פערקעהרט, שטארק געטאדעלט יענע בעאמטע, וועלכע האָבען געוואָנט די סטרייקערס צו קריטיקירען. אָבער אויף די סאָציאַליסטען האָבען זיי קיין איין שלעכט וואָרט ניט אויסגערעדט.

„די צווייטע זאך האָט פּאסירט אין לונאַ פּארק, קליוולאנד, „לייבאָר־דעי", ווען אונזערע סאָציאַליסטישע מעמבערס האָבען אויסגעפּייפט דעם טרייד־יוניאָניסטישען קאנדידאט פאר

מיטלען דורך וועלכע דער מעמבער אליין זאָל זיין נעניינט צו האַלטען קליער זיינע דיוס. די מעהרסטע מעמבערס פלעגען אימער שולדען אזוי פיעל דיוס, דאָס זיי פלעגען זיין מעהר אויסער דער יוניאָן ווי אינוויינינג.

„אז די יוניאָן פלעגט ארויפלעגען אַן אסעסמענט, איז דאָס זעלטען בעצאָהלט געוואָרען. די מעמבערס פלעגען זיך טראַכטען: נו, וואָס וועט מיר די יוניאָן טהאָן אז איך וועל ניט צאָהלען? די מעהרסטע מעמבערס פלעגען טאַקע דעם אסעסמענט ניט צאָהלען און אויף די ביכער פלעגט נור שטעהן שולדען און שולדען.

„פלעגט קומען א סטרייק, דאַן איז די יוניאָן דאָך נעוועזען נעצוואונגען צו בעטלען פאַר אלעמען און צו בעהאַנדלען אלעמען גלייך, וואָרום אין א מלחמה קען מען זיך דאָך ניט רעכענען.

„פאַר די לעצטע צוויי יאָהר האָט אָבער אונזער יוניאָן איינגעפיהרט א סיק־בענעפיט סיסטעם — און אלעס האָט זיך געענדערט צום גוטען. צוערשט, ווען דער סיק־בענעפיט איז איינגעפיהרט געוואָרען, האָבען זיך פיעלע מעמבערס געשראָקען, אז די יוניאָן וועט צופאַלען. מאַנכע מעמבערס זיינען אין אָנפאַנג ארויסגעגאַנגען, אָבער אביסעלע שפּעטער זיינען זיי אלע צוריקגעקומען און וואָס ווייטער זיינען מעהר מעמבערס צוגעקומען און די צאָהלונגען אין יוניאָן האָבען גענומען ווערען מעהר רעגעלמעסיג, די פאָנדס פון דער יוניאָן האָבען גענומען ווערען גרעסער און די מעמבערס האָבען פאָלגליך געקראָגען מעהר צוטרויען. די סיסטעם פון בענעפיטס האָט אריינגעבראַכט אין אונזער לאָקאַל א גאַנצע רעוואָלוציאָן.

„די דיוס אין אונזער יוניאָן איז 25 סענט א וואָך. די 25 סענט ווערען צוטהיילט ווי פאָלגט: 10 סענט א וואָך פיר פער קאַפּיטא און לאָקאַלע עקספּענסעס, 10 סענט פיר'ן סטרייק פאָנד און 5 סענט פיר'ן סיק פאָנד. פיר די לעצטע צוויי יאָהר וואָס מיר צאָהלען סיק בענעפיט האָט דער פאָנד געשפּאָרט 2,247 דאָלאַר. סיק בענעפיט צאָהלט דער לאָקאַל זעקס דאָלאַר א וואָך פיר 10 וואָכען אין יאָהר. דורך די צוויי יאָהר האָבען מיר בלויז נעהאט 48 מעמבערס קראַנק, פון וועלכע בלויז איינער איז קראַנק געוועזען פולע צעהן וואָכען. די מעמבערס האָבען בעקומען בענעפיט לויט דער צייט פון זייער קראַנקהייט.

„פון די ציפערען וועלכע מיר האָבען יעדען פערטעל יאָהר פובליצירט קענט איהר זעהן, וואָס 5 סענט פון א מעמבער קען אויפטהאָן. פאַר $2.60 א יאָהר איז אונזער מעמבער געזיכערט מיט *60* דאָלאַר א יאָהר קראַנקען בענעפיט. און פאַר די יוניאָן איז דאָס אויך זעהר גוט, ווייל די יוניאָן האָט א גרעסערע און א מעהר רעגעלמעסיגע אייננאַהמע. ווען א מיטגליעד איז שולדיג אין דער יוניאָן מעהר ווי פיר 4 וואָכען דיוס, דאַן הייסט דאָס אז דער מעמבער איז אין אריערס און ניט בערעכטיגט צו קיין בענעפיטס. דאָס ווירקט אויף דעם מעמבער צו זיין רעגעלמעסיג מיט זיינע צאָהלונגען און צו ערפילען זיינע פפליכטען צו דער יוניאָן.

צום סיק־פאָנד מוזען בעלאַנגען אלע מעמבערס. נור אין פאַל איינער איז קראַנק און קען ניט פּאַסען א דאָקטאָר־עקזאַמינײשאָן, דאַן נעהמען מיר אריין אזא מענשען אויף בלויז טרייד־בענעפיטס, און די דיוס פיר אזא מעמבער איז 20 אַנשטאַט 25 סענט א וואָך. דאָס איז, אין קורצען, אונזער פינאַנציעלע סיסטעם."

דאָס שרייבט אלזאָ דער סעקרעטער, וועלכער קען זיין יוניאָן פאַר די לעצטע עטליכע יאָהר.

ווי דער לעזער זעהט איז די סיסטעם פון לאָקאַל 2 א גאַנץ איינפאַכע, אָבער א גוטע. אזוי ווייט ווי מיר ווייסען איז דער לאָקאַל 2 אין פילאַדעלפיא מיט דער זעלבער מיינונג וועגען די סיסטעם פון בענעפיטס, ווי אלע אַנדערע לאָקאַלע און אינטערנײשאָנאַל יוניאָנס, וועלכע האָבען דאָס פּרובירט אָנווענדען אין לעבען. און דער מיינונג איז דער: א סיסטעם פון בענעפיטס אין א יוניאָן האָט אין זיך אזוי פיעל גוטעס, אז וועלכע יוניאָן עס האָט נור איינמאָל אזא סיסטעם איינגעפיהרט, די יוניאָן קעהרט זיך שוין קיין מאָל ניט צוריק צו דעם פּלאַן פון קליינע דיוס און קיינע בענעפיטס!

־ער ־ערמאַנט, געװען אָרגאַניזירט אין בעזונדערע יוניאָנס, און, װי אין מאַנכע אַנדערע פעלעצער, האָט צװישען די לאָקאַלס אימער געהערשט א סאָרט מיסטרוי און פערדרוס אײנע אויף די אַנדערע, ביז די צײט האָט זײ אַלעמען געלערענט, אז ס'איז בעסער פאַר אַזאַ שטאָדט װי פילאַדעלפיא צו זײן צוזאַמען אַנשטאַט צו זײן בעזונדער, און א פעראײניגונג האָט שטאַטגעפונדען.

די קלאָוק און סקוירט מאַכערס פון פילאַדעלפיא האָבען אַלזאָ הײנט אײן לאָקאַל װאָס דאַרף פערהאַנדלען אַלעמענס אינטערעסען. די װאָס זײנען נאָך הײנט אין בעזונדערע יוניאָנס, זײנען די קלאָוק פינישערס און קאַטערס. די פינישערס — בײ דהי װעי — האָבען מיט א פאָר יאָהר צוריק געאַרבײט פאַר די אָפערײטאָרס, אַנשטאַט װי הײנט דירעקט פאַר די מאַנופעקטשורערס.

װען מיר האָבען ביז יעצט גערעדט װעגען די פילאַדעלפיער קלאָוקמײקערס יוניאָן אין אַזאַ בעגײסטערטען טאָן, איז דאָס ניט דערפאַר װײל דער לאָקאַל האָט שוין דערגרײכט צו פאָלקאָמענהײט אין איהר מענעדזשמענט, אָדער דערפאַר װײל דער לאָקאַל האָט געמאַכט פון פילאַדעלפיא א גן־עדן פאַר קלאָוקמײקער. נײן, ניט דערפאַר דריקען מיר דאָ אוים א געפיהל פון צופריעדענהײט. מיר שרײבען מיט צופריעדענהײט װעגען דער פילאַדעלפיער קלאָוק מײקערס יוניאָן הײנט, װײל מיר נעהמען אין אַנבעטראַכט הויפטזעכליך צװײ זאַכען: ערשטענס, דעם פאַקט דאָס פילאַדעלפיא איז אין אַלגעמײן גענומען זעהר אַן אָרעמע שטאָדט פאַר טרײד־יוניאָנס. די יוניאָן־בעװעגונג אין דער שטאָדט איז זעהר שװאַך, און ספּעציעל איז די שװאַכקײט קענטיג צװישען די היבשע פאַר טויזענד אידישע שנײדערס. און װען מיר קענען אין אַזאַ שטאָדט האָבען א גוטע קלאָוקמײקערס יוניאָן, דאַן רעכענען מיר דאָס פאַר אַן ערפרעהענדע ערשײנונג.

די צװײטע אורזאַכע װאָרום מיר רײדען מיט צופריעדענהײט װעגען פילאַדעלפיא, איז דאָס דערפאַר, װײל מיר װײסען װאָס פילאַדעלפיא איז געװען מיט אײניגע יאָהר פריהער. פון מיט א פינף יאָהר צוריק ביז הײנט — איז דער אײפּטהו װאונדער־גרוים. ס'איז אימער געװען אונזער פּראַקטיק, מעסטענדיג דעם צושטאַנד פון א יוניאָן, צו דערגעהן אויף זיכער װאָס די יוניאָן איז געװען נעכטען, דאַן װערט פאַר אונז קלעהרער איהרע מעגליכקײטען הײנט, און איהרע מעגליכע צושטענדע מאָרגען.

װאָס האָט אָבער אַם שטאַרקסטען צוגעהאָלפען צו מאַכען דעם לאָקאַל אַן ערפאָלג? װאָס זײנען דאָס געװען די הויפּט האַנדלונגען פון די מעמבערס גופא, אַז דער לאָקאַל זאָל דערפון װערען פערגלײכבאַר מעכטיג? פּאַסירט האָבען א סך זאַכען, פון װעלכע מיר װעלען דאָ דערמאָנען דרײ.

ערשטענס, דער פעקט װאָס די יוניאָן האָט א געזונדע פינאַנציעלע סיסטעם. און די סיסטעם האָט זי אײנגעפיהרט בײ זיך מיט א דרײ יאָהר צוריק, װען די אַלטע סיסטעם פון קלײנע דיוס און קלײנע (געלד)־בענעפיטס זײנען געװאָרען אָבגעשאַפט און א נײע פינאַנציעלע סיסטעמע פון גרויסע דיוס און זיכערע (געלד)־בענעפיטס זײנען געװאָרען אײנגעפיהרט. דאָס איז אַלזאָ אײנע פון די װיכטיגסטע און עלעמטסטע פּאַסירונגען װאָס האָבען געשטאַרקט דעם לעבען פון דער יוניאָן.

די צװײטע אורזאַכע פון דער יוניאָנס ערפאָלג איז צו פערדאַנקען דעם פעקט װאָס די לײטענדע גײסטער אין דער יוניאָן זײנען עלטערע ערפאַהרענע יוניאָן־לײט און די װיכטיגסטע אָפיסערס װערען ניט אַזױ אָפט געביטען. די דריטע אורזאַכע איז דאָס, װאָס דער גאַנצער נײסט פון די קלאָוקמײקערס אין בעצוג צו אָרגאַניזאַציאָן אין די לעצטע פאָר יאָהר גאָר אַן אַנדערער, א בעסערער, א געזינטערער. דאָס זײנען דרײ הויפּט־אורזאַכען, װעלכע אונזערע לעזער װעלען לײכט פערשטעהן. נור אַזױ װי די רעדאַקציאָן פון „לײדיעס גאַרמענט װאָרקער" האָט לעצטען מאָנאַט צוגעזאָגט צו געבען א דײטליכע ערקלעהרונג איבער דער פינאַנציעלער סיסטעם פון לאָקאַל 2, װעלען מיר זיך צו דעם יעצט װענדען מיט אביסעל מעהר אײנצעלהײטען.

אין א בריעף װעלכען פרײנד מ. שאַנדלער, דער סעקרעטער פון לאָקאַל 2 שרײבט אונז װעגען דער פראַגע, זאָגט ער דאָס פאָלגענדע:

„פון מײן ערפאַהרונג אַלס סעקרעטער פאַר די לעצטע פינף יאָהר זעה איך אײן, אַז עס איז א פּראַקטישע זאַך אײנצופיהרען אין א יוניאָן װאָס מעהר בענעפיטס.

„די ערשטע דרײ יאָהר פון אונזער עקזיסטענץ האָבען מיר שטענדיג געזוכט מיטלען װאָס צו טהאָן, אום אײנצוהאַלטען דעם מעמבער אין יוניאָן. מיר האָבען געזוכט פערשיערענע

שטעלט אויפ'ן אַלטען קאָרנער וואו קלאָקמייקערס קומען צוזאַמען, האָבען מיר שוין געהערט נאָר אַנדערע קלאַנגען ווי אַמאָל, מיט פינף יאָהר צוריק. ניטאָ שוין צו הערען די אַמאָליגע גריבלעניס, ניטאָ שוין מעהר צו הערען די פּאַסקודנע קיבעצעס, די לייכטזיניגע אויסדריקע און די מיאוס'ע שפּאָטישע רייד וועגען דער קלאָקמייקער יוניאָן אָדער פון איינעם וועגען צווייטען. אַמוועניגסטענס, די פערדאָרבענהייט וואָס עקזיסטירט נאָך וואו ניט וואו, איז שוין גאַנץ שוואַך און בעהאַלטען. די, ביי וועמען די האָפנונגען אויף בעסערע צייטען זיינען אָבגעשטאָרבען, די ביי וועמען די הערצער זיינען ניט גאַנץ ריין, די וועמען'ס געהירען זיינען אַביסעל צורודערט און וועמענס צונג בעוועגט זיך צו גיך און ניט אין חברותא מיט'ן קאָפּ, — די זיינען היינט זעהר זעלטען אָנצוטרעפען.

יע, נאָר אַן אַנדער געפיהל בעהערשט היינט די אַרבייטער, און דער געפיהל, ווי געזאָגט, איז היינט בעסער, אַ סך בעסער ווי אַמאָל.

מען פיהלט דאָס אין די שעפּער. אין די שעפּער הערשט אַ שטאַרקערער גלויבען, אַ שטאַרקערער צובונד און אינטערעסע פון איינעם צום צווייטען. און וואָס דאָס ברענגט, ווייסט איהר דאָך. אַז אַרבייטער נעהמען גלויבען איינער אין צווייטען, נעהמען זיי האַנדלען צוזאַמען, דאָרט וואו עס בעלאַנגען זייערע געמיינשאַפטליכע אינטערעסען, און דאָס פיהרט שוין צום גוטען.

פּרייזען פון דער אַרבייט האָבען זיך, לויט אַמאָליגע צייטען, פיעל פערבעסערט. מיר ווילען ניט אָנגעבען ציפערען, נור קיינער, קיינער וועט אייך היינט ניט לייקענען, אַז דער קלאָוק און סקוירט מאַכער אין פילאַדעלפיא פערדיענט היינט אַ פּאָר דאָלאַר אויפ'ן וואָך מעהר, ווי ער האָט פערדיענט מיט אַ פּאָר יאָהר צוריק, איידער די יוניאָן איז רעאָרגאַניזירט געוואָרען. די גאַנצע טרייד איז ערהויבען געוואָרען. די גרעסערע פּרייזען פיר דער אַרבייט האָבען ניט נור דעם קלאָוק טרייד ניט געשאַדעט, נור אין געגענטהייל, עס זיינען היינט דאָ אין פילאַדעלפיא פיעל מעהר שעפּער און קלאָוקמייקער, ווי עס זיינען געווען מיט יאָהרען צוריק.

איבערהויפּט איז עס לייכטער געוואָרען פאַר דער קלאָוקמייקער יוניאָן צו קריגען אַ בעסערען פּרייז פיר דער אַרבייט פון איהרע מעמבערס, זינט די קלאָוקמייקער אין ניו יאָרק האָבען זיך אָרגאַניזירט.

ניו יאָרק איז אַזוי נאָהענט צו פילאַדעלפיא, דאָס פילאַדעלפיא קען קיין מאָל ניט געהמען פאַר אַ גאַרמענט פיעל מעהר ווי ניו יאָרקער אַרבייטער. אָבער עס גיבען דאָך, ווי בעוואוסט, „די צושטענדע פון פּלאַץ גופא". און דורך דער הילף פון אַן אָרגאַניזאַציאָן זיינען די לאָקאַלע צושטענדע געוואָרען מעהר גינסטיג פאַר דעם אָרטיגען אַרבייטער.

די אַרבייטס־שטונדען זיינען אַמאָל גאָרניט געווען רעגולירט. מאַנכע שעפּער פלעגען אָנפאַנגען אַרבייטען זיעבען אין דער פריה. מאַנכע פלעגען אריינקומען האַלב נאָך זיעבען ביז זעקס. אין אַ פּאָר שעפּער האָט מען געאַרבייט פון אַכט ביז זעקס, אָבער דערפאַר פלעגען שוין די אידען אראָפּגראַבלען אַ האַלבע שטונדע פון זייער „לאָנטש", און אָנפאַנגען צוריק אַרבייטען האַלב נאָך צוועלף, אָנשטאָט איינס.

דאָס איז געווען דער צושטאַנד אין געוועהנליכע צייטען, ווען ס'איז געווען ניט ביזי און ניט סלעק. קוים אָבער איז געוואָרען ביזי, דאַן איז געווען — פאָהר אָהן אַן אָבשטעל.

אָווערטיים פלעגען פילאַדעלפיער קלאָוקמייקערס ניט אַרבייטען. און ווייסט איהר פאַר וואָס? ווייל אָווערטיים מיינט, אַרבייטען נאָך די רעגעלע צייט, אָבער ווען עס איז ניטאָ קיין רעגעלע צייט? — פערשטעהט זיך, אַרבייט מען ניט קיין אָווערטיים! אין דער ביזי פלעגט מען אַרבייטען אַזוי לאַנג, ביז די הענד און די פיס און די אויגען פלעגען זיך „ענטזאַגען צו דיענען" און אַרויסגעהן אין סטרייק.

היינט איז אַנדערש. היינט אַרבייט מען רעגעלע שטונדען, פון 8 ביז 6, מיט אַ שטונדע פאַר לאָנטש, שבת אַרבייט מען זומער ביז 1 און ווינטער ביז 3. און ווען אַ שאָפּ מיטינג בעשליסט, אַרבייט מען ביז 5 איינינגע שבתים. איינגעשטעלטע אַרבייטס־צייט איז איבערהויפּט אַ גרויסע זאַך, ווען עס קומט סלעק און מען ווייס, אַז קיינער וועט ביי קיינעם ניט אַרויסכאַפּען די אַרבייט קומענדיג פריהער.

אין סלעק־צייט הערשט יעצט אין די פילאַדעלפיער שעפּער נאָר אַן אַנדער סיסטעם ווי אין אַמאָליגע יאָהרען. די אַרבייטער האָבען שאָפּ־מיטינגען און אויף די שאָפּ־מיטינגען ווערט בעשטימט אונטער וועלכע סיסטעם אַרבייט זאָל פערטהיילט ווערען, אַזוי אַז אַלע זאָלען ווי ווייט מעגליך האָבען אַ גלייכע „פּייענדע וואָך".

די בעזונדערע פאַכען אַרבייט אין דער קלאָוק טרייד זיינען, ווי מיר האָבען שוין פריי־

פילאדעלפיער קלאוק און סקירט מייקערס יוניאן

(אן איבערבליק איבער דער טהעטיגקייט פון לאקאל 2 — איינע פון די גרעסטע און בעסטע לאקאלס אין דער אינטערנעשאנאל).

פון שאול עלשטיין

לאקאלע יוניאנס אין א אינטערנעשאנאל זיינען ווי קינדער ביי עלטערן. מאנכע ווערען גרינג געבוירען, ווערען לייכט ערצויגען און וואקסען אויף שטארק און מיט גוטע מעלות און ברענגען אריין כבוד און פרעהליכקייט אין דער פאמיליע.

מאנכע אנדער לאקאלע יוניאנס זיינען ווי מאנכע אנדערע קינדער, זיי ווערען שווער געבוירען און אין זייער גאנצען לעבען זיינען זיי קערפערליך און גייסטיג שוואך, אלע ווייליע בעגעגענען זיי זיך מיט נייע שטרויכלונגען, ליידען אוים אלערליי סיבות, דורך אייגענע און פרעמדע טעות'ען, און ווען מען זעהט זיי אן פאר די אויגען מוז מען א טראכט טהון: „אט אוועקגעלעגט אויף דעם אזוי פיעל מיה, און א וואונדער ווי לאנג דאס קען נאך לעבען און זיך מאטערען”. ווער רעדט, אז די קינדער — די לאקאלס, זאלען העלפען אנדערע, דאס איז דאך שוין אבגערעדט.

אונזער לאקאל 2, די פילאדעלפיא קלאוק און סקירט מייקערס יוניאן, וועלכע האט אויך אין איהר מיטע די פרעסערס, איז פון די ערפאלגרייכסטע לאקאלס אין דער אינטערנעשאנאל.

דער שרייבער פון דיעזע צייל[ען] איז צום ערשטען מאל בעקאנט געווארען מיט קאלומבוסעס קלאוקמייקערס טאקע אין פילאדעלפיא גופא. דאס איז געוועזען אין 1904, ווען די אינטערנעשאנאל האט איהם געשיקט נאך דער שטאדט פון ברודערליעבע, אום צו העלפען שטארקען די קלאוקמייקערס יוניאן, וועלכע איז דאן אבגעשוואכט און כמעט צופאלען געווארען צוליעב א פערלארענעם סטרייק ביי סטראברידזש און קלאדיער, איינע פון די גרעסטע דעפארטמענט סטאר פירמעס אין שטאדט. דער סטרייק איז געוועזען זעהר קאסטבאר פון ביידע זייטען, נור די יוניאן האט דאס ווענינער געקענט אויסהאלטען און די מעמבערס זיינען זיך צוגאנגען. מיט א פאר יאהר צוריק האבען אונזערע ארבייטער נאך ניט געהאט געלערנט גענוג אז מען דארף זיין קענער צו פערליערען א סטרייק, ניט ווענינער ווי איהם צו געווינען, ווייל מענשען פערליערען א מאל די קעפ צוליעב א סך רייכטהום ניט ווענינער ווי צוליעב א סך צרות... אונזער מענשען האבען נאך דאן אויף אזוי פיעל ניט געהאט די פולע איבערצייגונג, דאס ווען מען פערליערט א סטרייק דארף מען ערשט די יוניאן אויפהאלטען, כדי די באסעס זאלען ניט נעהמען קיין נקמה איבער די ארבייטער און פערערגערען זייער לאגע.

נור געה רעד צו מענשען וועלכע זיינען נאך ניט דערוואקסען צו פערשטעהען דאס וואס איהר ווילט זיי זאגען!

מיר האבען דאן געראטהען די אינטערנעשאנאל צו ווארטען א יאהר צוויי מיט די פילאדעלפיער קלאוקמייקערס, און ווען די צייט וועט אוועקגעהן, דאן זאל די אינטערנעשאנאל זיי ווייטער נעהמען וועקען און לערנען. אזוי איז געוועזען. מיט א יאהר פינף צוריק איז געקומען די צייט פאר „א נייע” יוניאן און זי איז טאקע מיט מזל געבארען געווארען.

אז דער לאקאל 2 איז ניט געוואקסען אהן זארג און אהן שוועריגקייט איז נאטירליך אבגערעדט. צרות האבען קיינמאל ניט געפעהלט, אבער מען האט געזעהען אז דער לאקאל וועט פארט אויסוואקסען ווי עס בעדארף צו זיין.

נאך זאגאר מיט א דריי יאהר צוריק, ווען מיר האבען זיך אויף א ווייליע אוועקגעשטעלט אוים'ן קארנער פון 9טע און פילבערט סטריט און א רייד געטהאן וועגען דער קלאוקמייקער יוניאן, וועגען די פרעסערס יוניאן, וועגען די סקירט מייקערס און קאטערס (זיי זיינען דעמאלט געוועזען אין בעזונדערע יוניאנס), האט מען געקענט הערען אלערליי רייד, מייסטענס אונאנגענעהמע, נור דאס וואס מ'האט געהערט איז שוין געוועזען אנגענעהמער, פרעהליכער, מעהר האפנונגספאלער, ווי פריהער מיט יאהרען, אבער ווייט ניט דאס וואס א פריינד האט געוואונשען צו הערען.

ווען מיר האבען לעצטענס בעזוכט פילאדעלפיא און האבען ווידער אמאל זיך אוועקגע־

עס איז אָהן צװײפעל זעהט טאַקטפאָל און געשיקט זײטענס די פאָרשטעהער פון דער ס. פּ. אויסצונוצען די געלעגענהײט, װעלכע די מאַקנאַמאַרא קײס האָט זײ געגעבען, זיך אָבצורעכענען מיט גאָמפּערס'ן און די איבעריגע ליעדערס פון דער אַמעריקאַנער טרײד־יוניאָן בעװעגונג, װעלכע זײנען ניט אײנפערשטאַנען מיט דער אידעע צו מאַכען די א. פ. אָװ ל. אַן אָבטהײלונג פון דער ס. פּ. מיר צװײפלען אָבער אין די ראַטהזאַמקײט פאַר א טרײד־יוניאָן אָרגאַן זיך אָנצושליסען אין דיעזען יאַגד אויף די אַמעריקאַנער טרײד־יוניאָן ליעדערס און שרײען אַז זײ זײנען בלינדע מענשען. אויב א טרײד־יוניאָן צײטונג אַלײן זאָגט, אַז די ליעדערס זײנען בלינד, װאַרום זשע זאָלען מיר ערװאַרטען אַז די אײנפאַכע מעמבערס זאָלען זײ פאָלגען?

עס איז אמת אַז די גרעסטע צאָהל פון די טהעטיגע מעמבערס און במעט אַלע ליעדערס פון די לאָקאַלס פון דער דזשאָינט באָארד זײנען אויסגעשפּראָכענע סאָציאַליסטען. דאָס הײסט נאָך אָבער ניט אַז די דזשאָינט באָארד איז א לאָקאַל פון דער ס. פּ.

װי סאָציאַליסטיש די מעמבערס פון די יוניאָנס זאָלען ניט זײן, דאָך פערשטעהט יעדער, װעלכער איז נענוי בעקאַנט מיט דער ארבײטער בעװעגונג, אַז די סאָציאַליסטישע פּאַרטײ קען ניט טהאָן די ארבײט פון די יוניאָנס אָדער די יוניאָנס — די ארבײט פון דער סאָציאַליסטישער פּאַרטײ. די טהעטיגקײט פון אײנע מוז אײביג זײן פּאָליטיש און די צװײטע — עקאָנאָמיש. די טרײד־יוניאָן־בעװעגונג האָט ניט נור איהרע ספּעציעלע אינטערעסען, נור אויך איהר ספּעציעלען גײסט, איהר אַטמאָספערע, און פיר אײנער צו טרײען נאָכצוטאַנצען די טאַקטיק פון דער צװײטער — איז לעכערליך.

מיר האָבען געצײגט אונזער פּרעזידענט ראָזענבערג דעם בריעף, װאָס איז אָבגעדרוקט געװאָרען פאָריגע װאָך אין „פאָרװערטס", אין װעלכען אײניגע מעמבערס פון אונזערען א לאָקאַל אין שיקאַגאָ פּראָטעסטירען װאַרום ער רויכערט נאָן־יוניאָן סיגאַרעטס. ברודער ראָזענבערג ערקלעהרט אַז ער רויכערט די פּראָדוקטען פון דער אַמעריקאַן טראָסט קאָמפּאַני צוליעב דעם, װאָס זײענדיג א מעמבער פון „פאָרװערטס" פּרעס פּעדערײשאָן, איז ער גערן צו פּאַטראָניזען די אַדװערטײזערס פון זײן צײטונג, װעלכע דרוקט אָפט אַדװערטײזמענטס פון דער באָיקאָטירטער אַמעריקאַן טאָבעקאָ קאָמפּאַני, יונידאַ ביסקוטס און אַנדערע באָיקאָטירטע פּראָדוקטען.

נעג. ב. בראַון, דער סעקרעטער פון אונזער לאָקאַל אין סאַן פראַנציסקאָ, שרײבט אונז די טעג, אַז זײ האָבען דאָרט א היבשע צאָהל קלאָוקמײקערס און לײדיעס טײלאָרס װאָס געהען ארום לעדיג און קענען אפילו בײ אַנדערע פאַכען ארבײט אויך ניט געפינען קײן בעשעפטיגונג.

אין דער איסט מײנט מען, אַז אין סאַן פראַנציסקאָ האָבען די ארבײטער פון אַלעם גוטען. אָבער דאָס איז גאַנץ װײט פון צו זײן אמת. יעדער טרײד לײדעט דאָרט יעצט פון א שטאַרקען איבערפלוס פון מענשען, און דער װאָס רעכענט צו פאָהרען אַהין ארבײטען װעט זיך ניכער מאַכען ערגער אײדער בעסער.

מיר זעהען דורך די צײטונגען, דאָס אונזער אַלטער פריינד ה. װײנבערג מאַכט א טור פון דער װעסט נאָך דער איסט, און װעט לעקטשורען אין פערשיעדענע שטעדט. מיר ראַטהען אונזערע לעזער זײנע פערזאַמלונגען צו בעזוכען.

אין דיזען נומער זײנען מיר װיעדער צוליעב מאַנגעל אין פּלאַץ געצװאונגען אויסצולאָזען אײניגע אַרטיקלען, װעלכע מיר האָבען אונזערע לעזער צוגעזאָגט. מיר בעטען ענטשולדיגונג. אין נעקסטען נומער װעלען זײ פּאָזיטיװ ערשײנען

יאריען דעם מוטה, דעם גלויבען אין זיעג, און די באבעס זיינען פון טאג געווארען מעהר פער'עקשנ'ט ?

די ביכער פון דזשענעראל אפים צייגען, אז פון דער באסטאנער קאנוועגשאן ביז ענדע לעצטען אקטאבער, ווען דער קליוולאנדער סטרייק איז אויפגעגעבען געווארען, האט די אינטערניישאנאל ערהאלטען אריבער 100 טויזענד דאלאר פון א $2\frac{1}{2}$־סענטיגע פער קעפיטא. ווען דער פארשלאג פון אן 8 סענטיגע פער קעפיטא וואלט אנגענומען געווארען ביים קאנוועגשאן, וואלט דער איינקינפט געווען פאר דער זעלבער צייט נאהענט פון 350 טויזענד דאלאר, און מיט אזא סומע אין די הענד פון דזשענעראל אפים צווייפעלט קיינער ניט אז מיר האבען געקענט געווינען צוויי קליוולענדער סטרייקס.

צווייפעלט ווער, אז ווען די אינטערניישאנאל יוניאן, אנשטאט 80 טויזענד דאלאר וועלכע זי האט געספענדט אויפ'ן סטרייק, וואלט געהאט 300 טויזענד דאלאר, און אן אסעסמענט פון 10 סענט א וואך אויף די 70 טויזענד מעמבערס, וואלטען מיר ניט געדארפט לאזען די סטרייקער צוריקגעהן צו דער ארבייט ביי ענדע אקטאבער, ווען עס איז איינפאך ניט געווען אין די שעפער וואס צו טהאן.

מיר האבען זיך אבגעשטעלט אין דיעזע נאטיצען אויף דער פראגע, ווייל מיר ווייסען, אז ביי די גרעסטע לאקאלס דא אין ניו יארק, עקזיסטירט א געוויסע אפאזיציאן געגען דעם פלאן צו פערגרעסערען די פער קעפיטא.

די לאקאלע אפיסערס פון דיעזע לאקאלס גלויבען, אז זיי האבען אויפגעטהאן עטוואס געוואלטיגעס, בעזאנדערעס, ווען ביים ענדע פון קווארטאל צייגט זייער בעלענס־שיעט א צוואקס פון עטליכע טויזענד דאלאר; און יעדער פון דיעזע לאקאלען זוכען צו איבערשטייגען איינער דעם צווייטען אין דיעזער הינזיכט.

ווילען דיעזע לאקאלס ווארטען אויף א צווייטען קליוולאנד, ביז וואנען זיי וועלען איינפיהרען א צענטראלען סטרייק פאנד, אדער זיי וועלען ניט פערלירען קיין צייט און עס זאפארט פערווירקליכען ? דען מיר ווייסען ניט פון וואנען און וואו די אטאקע וועט זיך אנפאנגען, און מיר טארען דארום ניט פערלירען קיין צייט.

דער יעצטיגער צושטאנד פון אונזער פערבאנד, מיט איהרע זעלבסטשטענדיגע לאקאלס, וואו יעדע בעזונדער טרייט צו פערשטארקערען איהר אייגענע פאזיציאן, איז העכסט רעאקציאנער און איז ענהליך צו די פערצייטיגע סיסטעמע פון מיטעלאלטער, ווען יעדער פריץ, יעדער פרינץ האט געטרייט צו פערפעסטיגען זיין שלאס, זיין פעסטונג, און עס איז געווען לייכט פיר א גרעסערען הערשער צו צושמעטערען און אייננעהמען יעדע פעסטונג בעזונדער; אדער ווי די אינדיאנער אין אמעריקא, וועלכע זיינען געווען צוטהיילט אין שבטים, און עס איז געווען לייכט פיר עטליכע טויזענד פעראייניגטע אייראפעער צו בעזיעגען און פערניכטען די גאנצע ראסע.

און וואס וועט זיין מיט די טרעזשוריעס פון די לאקאלס ? — וועלען מאנכע עקזעקוטיוו פאטריאטען פרעגען. אונזער ענטפער איז, אז די יעניגע פון די לאקאלס וועלכע האבען ביז יעצט קיין טרעזשורים ניט געשאפען, וועלען סיי־ווי־סיי קיינמאל ניט האבען; וועהרענד די גרויסע לאקאלס, וועלכע האבען יעצט גרויסע טרעזשורים, וועלען אין דער צוקונפט אויך האבען. ווארים נאך אלעמען, ווען עס קומט צו א וויכטיגען סטרייק, גיבען דאך די גרויסע לאקאלס די געלדער. דער קליוולאנדער סטרייק האט געמאכט א גרעסערע לאך אין זייערע טרעזשוריעס, זיי האבען פראפארציאנעל אוועקגעגעבען פון זייערע קאסעס בעדייטענד מעהר, ווי די קלענערע לאקאלס. אזוי צום ביישפיעל, וועהרענד די פיער גרעסטע לאקאלס פון ניו יארק האבען אוועקגעגעבען מעהר ווי העלפט פון זייערע טרעזשוריעס, האט לאקאל 17 געוויזען א קונץ און האט אין פערלויף פון קליוולאנדער סטרייק פערגרעסערט איהר טרעזשורי. דאס צייגט ווידער אמאל, אז די טרעזשוריעס פון די גרויסע ניו יארקער לאקאלס, וואו עס הערשט די גרעסטע אפאזיציאן געגען פערגרעסערען די פער קעפיטא, וועלען גראדע פראפיטירען פון דעם פלאן, וועלכער וועט צווינגען יעדען מעמבער, יעדען לאקאל בייצושטייערען און אבצושפארען יעדע וואך פון די וועכענטליכע בייטרעגע פיר א סטרייק־פאנד.

דיעזעס איז אהנע צווייפעל די וויכטיגסטע פראגע מיט וועלכע אונזערע לאקאלס און אונזער פרעסע דארפען זיך בעשעפטיגען. די אלע אנדערע פראגען מיט וועלכע זיי בעשעפטיגען זיך יעצט איז פון קלענערער וויכטיגקייט ווי די פראגע, ווי צו קאנצענטרירען אונזערע קרעפטען און ווערען שטארקער און קאמפפס־פעהיגער. דער קליוולאנדער סטרייק האט דאס דייטליך ארויסגעצייגט.

ווי מען זאגט אונז, איז דער רעדאקטאר פון דער „נייע פאסט" זעהר בייז פיר אונזערע נאטיצען פון פארינען מאנאט. וועל, מיר גיבען צו, אז זיין צארן איז א גערעכטער. אויב אבער דיעזעס וועט איהם פעראורזאכען צו זיין מעהר פארזיכטיג אין זיינע דיר־ניט מיר־ניט קריטיקען איבער די אמעריקאנער טרייד־יוניאן ליעדערס, מיט וועמעס טהעטיגקייט ער איז גאנץ אונבעקאנט, וועלען מיר דערפון זיין העכסט צופריעדען.

פאר, וואָס זיי גיבען אכטונג, אז מען זאָל ניט ארבייטען אונטער'ן פרייז, אָדער אז די יוניאָן־בעדינגונגען זאָלען אָבגעהיט ווערען. מיר דענקען פערקעהרט, אז די בעאַמטע פון דער אססאָסיאיישען מוזען זיך פונקט אזוי פלייסען דורכצופיהרען דעם זעקסטען פאראגראף פון פראָטאָקאָל, וואָס זאָגט, אז זיי מוזען בעשטראָפען זייערען א מעמבער, ווען מען געפינט איהם שולדיג אין דיסקרימינייישען, ווי דעם 17טען פאראגראף, וואָס זאָגט, אז די ארבייטער זאָלען ניט ארויס אין סטרייק איידער דער סכסוך ווערט פאָרגעלעגט פאר דער באָארד אָוו ארביטריישען. די יוניאָן *קען זיך ניט אונטערנעהמען* צו פערוועהרען די ארבייטער אוועקצולעגען זייער ארבייט אין די אססאָסיאיישען שעפער, סיידען אונזערע מעמבערס וועלען בעשיצט ווערען פון דיסקרימינייישען און אונגערעכטיגקייט.

קיין וואונדער וואָס א סך פון אונזערע מעמבערס גלויבען, אז דער איינציגער וועג ווי פטור צו ווערען פון דיסקרימינייישען, איז אוועקצונעהמען דעם מאנופעקטשורער'ס רעכט זיינע ארבייטער אוועקצושיקען. עס איז גאנץ נאַטירליך, אז די עקשנות פון די בעלי־בתים זאָל בעשאפען אַן עקשנות ביי די ארבייטער אויך, און דאָס מוז פיהרען צו מיספערשטענדניסע. נור דאַן קען זיין הארמאָניע, ווען איין צד רעספעקטירט דעם אנדערען. וואָס אנבערעפט אונזערע מעמבערס, דארפען זיי געדענקען, אז אָבצושאפען דאָס רעכט פון די בעלי־בתים ארבייטער אוועקצושיקען איז איינע פון די שווערסטע אויפגאבען, אויב ניט אין גאַנצען אונמעגליך. יעדענפאלס, קען מען דאָס ניט ערגרייכען דורך רעדעס און רעזאָלוציאָנען.

אז בעלי־בתים זאָלען ניט האָבען קיין רעכט אַן ארבייטער אוועקצושיקען, איז עטוואָס וואָס איז גאַנץ פרעמד פון די אַמעריקאַנער יוניאָנס. די אידעע קומט פון די אידישע יוניאָנס אויף דער איסט־סייד. זי שטאַמט אָב פון יענער צייט, ווען די יוניאָנס האָבען געהאַט צו קעמפפען מיט קליינע „באָסיאַקעס“ און שניידער־קאָנטראַקטאָרלאַך. אין יענע שעפער פלעגט אָפט פאַסירען, אז אזא סאָרט בעל־הבית'על פלעגט מיט איינמאָל אויסגערונען ווערען און פאָהרען אין די „קאונטרי“ לעבען א גוטען טאָג מיט די ארבייטערס ווייזשעס. ביי אזא קאָנטראַקטאָרעל האָט מען אונבעדינגט געמוזט צונעהמען דאָס רעכט אַן ארבייטער אוועקצושיקען. עס האָט אָבער קיין שום זין ניט צו שרייען אז מען מוז דאָס רעכט צונעהמען פון די אססאָסיאיישען־בעלי־בתים. מיר ווייסען ביי זיך אין הארצען, אז מיר קענען דאָס קיינמאָל ניט דורכזעצען. מיר וועלען נור די לאַגע ערגער מאַכען.

אונזער „פּאָליסי“ מיט דער אססאָסיאיישען מוז זיין א קלאָרע און דייטליכע. וואָס ניכער מיר וועלען אויפהערען „קלאַפּען אין באַראַ־באַן“ וועגען זאַכען, וואָס מיר קענען קיינמאָל ניט אויספיהרען, דאָס בעסער וועט זיין פאַר אונזער יוניאָן.

ווי די מעמבערס *וועלען לערנען* פון די מיניטס פון לעצטען פיערטעל־יעהרליכען מיטינג פון דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד, איז בעשלאָסען געוואָרען איבערצוגעבען צו א רעפערענדום וואוט, צו פערגרעסערען די פער קעפּיטאַ פון 2½ סענט, וועלכע יעדער מעמבער צאָהלט איצט צו דער אינטערנעשאָנאַל יוניאָן, אויף 8 סענט.

פון דיעזע 8 סענט וועלען 3 סענט פערווענדעט ווערען אויף אָפיס און אָרגאַנייזינג עקספּענסעס, ווי אויך אויסצוצאָהלען אינשורענס בענעפיט, און פון די איבעריגע 5 סענט די וואָך זאָל געצאָהלט ווערען סטרייק בענעפיט.

דיעזען פּלאַן האָט דער דזשענעראַל סעקרעטער פאָרגעשלאָגען אין זיין רעפּאָרט צו דער *לעצטער קאָנווענשאָן אין באָסטאָן*. דאָרט האָט מען די פראַגע לאַנג, לאַנג דיסקוטירט (ווי דער סטייגער ביי אונז איז, צו דיסקוטירען א סך און טהאָן ווייניג) און נאָכדעם ווי די קאָנווענשאָן האָט איבער דער פראַגע פערבראַכט א גאַנצע זיצונג, איז בעשלאָסען געוואָרען עס איבערצוגעבען צו א ספּעציעלע קאָמיטע. דיעזע קאָמיטע, וועלכע איז בעשטאַנען פון דעלעגאַטען פון ניו יאָרק, פילאַדעלפיא און שיקאַגאָ, נאָך מעהרערע זיצונגען, וועלכע האָבען געקאָסט דער אינטערנעשאָנאַל א היבשע פּאָר דאָל. און נאָכדעם ווי זיי האָבען זיך געלאָזט קאָסטען אויף עקספּערטען, האָבען זיי אריינגעשיקט א רעפּאָרט, שוין א יאָהר נאָך דער קאָנווענשאָן, וועלכע האָט ענטהאַלטען גראַדע דיזעלבע רעקאָמענדיישאָן, דעם זעלבען פּלאַן, ד. ה. 8 סענט פּער קעפּיטאַ, וועלכע דער דזשענעראַל סעקרעטערי האָט רעקאָמענדירט מיט א יאָהר צוריק ביים קאָנווענשאָן.

איידער דער פּלאַן איז אָנגענומען אָדער איבערגעגעבען געוואָרען צום אָבשטימען, האָט זיך אונטערגעדרעהט דער דזשענעראַל סטרייק אין קליוולאַנד. דער סטרייק איז אונז ניט געלונגען, הויפּטזעכליך דערפאַר, ווייל די 350 טויזענד דאָלאַר, וועלכע דער דזשענעראַל אָפיס האָט אויסגעצאָהלט צו די סטרייקער איז אויסגעשנאָרט, אויסגעוויינט און אויסגעבעטעלט געוואָרען פון די לאָקאַלס און די מעמבערס; ווייל די געלד האָט מען קיינמאָל ניט געקענט קריגען אין דער צייט ווען מען האָט זיי געדאַרפט; ווייל פאַר די לעצטע צעהן, צוועלף וואָכען פון סטרייק האָט מען די סטרייק־פּעי געמוזט אָבלעגען פון איין טאָג אויפ'ן צווייטען. דערפון האָבען די סטרייקערס און די באָסעס געקענט זעהן אז מיר זיינען אויף צרות, אז מיר מאַטערען זיך מיט דער גסיסה, אז מיר האָבען ניט מעהר קיין מיטעל פאָרטצוזעצען דעם סטרייק. איז עס דען א וואונדער אז ביין ענדע האָבען די סטרייקערס פער־

נאָך אַ שריט צום סאָציאַליזמוס.

מיט דעם אויסגאַנג פון דעם אַלטען יאָהר האָט מען אין דעם אַלטען ענגלאַנד אָבגעריסען נאָך אַ שטיק פון דער קאַפּיטאַליסטישער פעסטונג. דער גאַנצער טעלעפאָן־סיסטעם, וואָס האָט פריהער בעלאַנגט צו אַ פּריוואַט־קאָמפּאַניע, איז איבערגעגאַנגען הכל שלכל צום פּאָסט־אָפיס. דאָס איז געווען אַ שטילע רעוואָלוציאָן. דער שריט וועט האָבען דריי דירעקטע פאָלגען. ערשטענס, ווערען איצט די עטליכע און זעכציג טויזענד אַרבייטער בעשעפטיגט דירעקט פון דער רעגירונג און מוזען לויט אַן אַלטען כלל אַרבייטען אונטער יוניאָן־קאָנדישאָנס, ווי די ווערטער ווערען דאָרט פערטייטשט. צווייטענס, וועט דאָס פּובליקום בענעפיטירען דערפון, וואָס די טעלעפאָנען וועלען איצט קאָסטען ביליגער. דריטענס, וועט די אידעע פון שטאַאטס־פערוואַלטונג און שטאַאטס־קאָנטראָל ווערען פעסטער איינגעוואָרצעלט אין דעם פאָלק'ס געדאַנקען. דער ענגלישער פּאָסט־אָפיס, וועלכער שיקט ניט נור בריעף, נור אויך טעלעגראַמען און פּאַקעטען, און איז אויך דעם פאָלק'ס שפּאָר־קאַסע, האָט אימער געהאַט אַ גרויסען פינאַנציעלען ערפאָלג. האַבענדיג אויך דעם טעלעפאָן־סיסטעם, וועלען זיינע געשעפטען און פינאַנצען ווערען שטאַרק פערברייטערט. די יאָהרען־לאַנגע אַגיטאַציע, אַז די אייזענבאַהנען זאָלען איבערגעהן צום שטאַאט און דאָס לאַנד זאָל בעלאַנגען צו דער גאַנצער נאַציאָן, וועט איצט פיעל אָבגעפרישט ווערען. אויב די טעלעפאָנען, די טראַמוויימן און אַ סך אַנדערע זאַכען ווערען פערוואַלטעט פון שטאַאט מיט ערפאָלג, קענען דאָך די אייזענבאַהנען און דאָס לאַנד אונטער שטאַאטס־פערוואַלטונג ווערען אַ ברכה פאַר'ן פאָלק אַנשטאָט וואָס זיי פילען איצט אָן די באַנק־ביכלעך פון די באַראָנען און פעראורזאַכען סטרייקס און אונרוהען.

נאָטיצען

דער פּונקט אין פּראָטאָקאָל, וואָס לויטעט, אַסאָסיאיישאָן הייזער, האָבען קיין רעכט ניט צו סטרייקען און דערמיט צו פערטהיידיגען זיך געגען געוויסע אונגערעכטע האַנדלונגען פון די בעלי־בתים, קען בענעפיטירען אונזערע מעמבערס נור דאַן, ווען די באָאַרד אָוו גריוועגסעס וועט זיי פאָלשטענדיג בעשיצען. עס זיינען פאַראַן בעלי־בתים, וועלכע האָבען אַן אויג אויף די טהעטיגערע יוניאָן־לייט און ווילען זיך מיט זיי אָברעכענען דערפאַר וואָס זיי גיבען אַכטונג אין שאָפּ, אַז דער מאַנופעקטשורער זאָל אָבהיטען די יוניאָן־בעדינגונגען, ווי דער פּראָטאָקאָל לויטעט. די באָאַרד אָוו גריוועגסעס מוז זעהען שטרענג דורכפיהרען דעם זעקסטען פּונקט פון פּראָטאָקאָל. לאָמיר זיך ניט נאַרען. עס וועט קיינער ניט בעהויפּטען, אַז די פּראָטאָקאָל־בעדינגונגען קענען אָנגעהאַלטען ווערען, ווען מען וועט דאָס אין גאַנצען איבערלאָזען צום גוטען רצון פון בעל־הבית.

די האַנדלונג פון די קלויערקס און פון די מעמבערס, וועלכע פערטרעטען די מאַנופעקטשורערס אין די באָאַרד אָוו גריוועגסעס, איז די לעצטע צייט זעהר מאָדנע. יעדעס מאָל, ווען מען ברענגט פאָר אַ קייס פון „דיסקרימינייישען“ געגען אַן אַסאָסיאיישען מעמבער, דערצעהלט מען אַ מעשה, אַז דאָס הייסט אריינמישען זיך אין דאָס רעכט פון די בעלי־בתים אַנצושטעלען און אָוועקצושיקען אַרבייטער. דאָס איז שוין אַזוי ווייט דערגאַנגען, אַז מען דאַרף פּשוט זיך בעקלאָגען געגען דער באָאַרד אָוו גריוועגסעס. ווען די באָאַרד האָט זיך ענטזאָגט אָנצונעהמען בעווייזע געגען אַ געוויסען מאַנופעקטשורער, וועלכער האָט „דיסקרימינירט“, וועלכער האָט אויסגעקליבען 16 פון די בעסטע און עלטסטע אַרבייטער און האָט זיי אָוועקגעשיקט, האָט זי געגעבען נענוג אורזאַכע אויף איהר זיך צו בעקלאָגען. דיעזע קורצזיכטיגע טאַקטיק זייטענס די מעמבערס פון דער אַסאָסיאיישאָן קען צו קיין גוטעס ניט פיהרען. מיר וועלען זיכער ניט אָנהאַלטען אַזאַ פערשטענדיגונג מיט אַ מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישאָן, וואָס וועט זיי בעשיצען פון סטרייקס און וועט אין דער זעלבער צייט דיסציפּלינירען די אַרבייטער אין די שעפּער. מיר וועלען ניט דערלאָזען, אַז די בעלי־בתים זאָלען קענען אָוועקשיקען אַרבייטער דער־

אַ בריעף מעבר לים

פון בען טערנער (אידיש פון א. ר.)

אַ לעבעדיגע װעלט אין ענגלאַנד.

מיט דעם נייעם יאָהר האָט זיך אָנגעהויבען אין ענגלאנד אַ נײ לעבען אין דער ארבײטער־בעוועגונג. און הגם מען געהט לאנגזאם אין יענער מדינה, פון דעסטוועגען קען מען נאָך אַ מאָל פיעל װייטער דערגרייכען. די ערשטע אויף דער סצענע זיינען ארוים די באוועל־שפינער און וועבער. זײ האָבען ניט גערופען אַ דזשענעראַל־סטרייק, אום זיך צו אָרגאַניזירען, נור פערקעהרט, זײ האָבען זיך אַ גאַנץ יאָהר אָרגאַניזירט, אום צו זיין פאָרבערייט פאר אַ סטרייק. די ארבײטער האָבען זיך אָנגעשלאָסען אין צעהנדליגע טויזענדער. אין מאַנבע שטעט זײנען 999 פון יעדע טויזענד אריין אין דער יוניאָן. אין איין שטאָדט האָט אַן איין איינציג פּאָר פּאָלק זיך אײנגע'עקשנ'ט און זיך בערימט געמאכט. די קאַפּיטאַליסטישע צייטונגען האָבען געמאכט דערפון אַ גאַנצען צימעס: הפנים זײ האָבען דאָס פּאָר פּאָלק געװאָלט מאַכען פאַר „קאַפּיטאַליסטישע מארטירער". אײער ניו יאָרק „טײמס" האָט פּשוט געלעקט די פינגער פון דער כלומר'שט „טרייד יוניאָניסטישער טיראַניי" און האָט דערצעהלט מעשות, אין וועלכע שקר און אמת זיינען געװען צוזאַמענגעמישט. דאָס פּאָר פּאָלק האָט אָבער גאָר ניט אויסגעפיהרט. די ארבײטער האָבען בשום אופן מיט דאָס פּאָרעל ניט געװאָלט ארבײטען און זײ האָבען געבעך געמוזט פון שטעדטעל אַנטלױפען.

די ארבײטער האָבען געהאט ברעה צו פאָדערען 5 פּראָצענט געהעכערט אין װײדזשעס. נאטירליך האָבען די באוועל־מאגנאטען געהאט שטארק ברעה ניט צו געבען. האָבען זײ געכאַפּט דעם אָקס פאר די הערנער און געמאכט אַ לאָקאויט. דאָס האָט אָבער די ארבײטער ניט אָבגעשראָקען, ווייל זײ האָבען זיך געהאט פּאָרבעריײטעט מיט געלד און קרעפטען. אין זייער קאסע איז געװען אָנגעזאמעלט אַ גאנצער מיליאָן פונט שטערלינג (איבער 5 מיליאָן דאָלאר) האָבען 140 טויזענד ארבײטער אַלזאָ געהאט אַ דאָפּעלטען נײ־יאָהר יום־טוב. מאַנבע פאמיליען האָבען גע־קראָגען צו 15 און 20 דאָלאר סטרייק־בענעפיט און האָבען געלעבט אַ טאָג ביים ים און אין אַנדערע פערגעניגענס־פּלעצער.

די ארבײטער האָבען געקאָנט שטעהן פעסט גאַנצע צעהן וואָכען, און אויב די בעלי־בתים וואָלטען געװען פער'עקשנ'ט, וואָלט זײ דער לאָקאויט אָבגעקאָסט צעהנדליגער מיליאָנען פונטען. די רעגיערונג האָט אין דעם געזעהען אַן אונגליק פאר'ן לאַנד און האָט זיך ארייגגעמישט אלס אַ פשרה־מאַכער. איצט איז דער לאָקאויט געסעטעלט. אָבער ער האָט געלערענט ביידע צדדים אַ גוטען לעסאָן. די קאַפּיטאַליסטען: דאָס ווען די ארבײטער זיינען פעראייניגט, קענען אפילו באוועל־מיליאָנערען גענען זייער מאַכט ניט ביישטעהען. די ארבײטער: דאָס מיט פעראייניגטע קרעפטען און מיליאָנען אין דער קאסע קען פון אַ סטרייק ווערען — פּשוט אַ פּיקניק.

וועלען די מיינערס סטרייקען?

זעקס הונדערט טויזענד קוילענגרעבער זײנען די נעכסטע ארויף אויף דער סצענע מיט דער פאָדערונג פון אַ „מינימום ווײדזש", דאָס הייסט, אַז קיין ארבײטער זאָל ניט קריגען וועניגער ווי אַ געוויסע סומע אלס ווײדזשעס. די מיינערס פעדעריישען האָט אָבגעהאַלטען עטליכע קאָנפערענצען מיט די מינען־מאַגנאַטען, אָבער די מינען־מאַגנאַטען האָבען הארטע הערצער, ווי שטאָל, און ווילען ניט הערען און גע־דענקען. שטימען. די מיינערס איצט די פראגע: צו זאָל יע אָדער ניט זיין אַ דזשענעראַל־סטרייק?

אַז די מיינערס האָבען אַ גערעכטע זאַך, צווייפעלט כמעט קיינער ניט. ביז אַהער פלעגען די שטיק ארבײטער אויסארבייטען ניט מעהר ווי פון 25 ביז 50 סענט אַ טאָג. די מיינערס זיינען זיכער, אַז זײ וועלען זייערע פאָדערונגען געווינען. זײ האָבען אַ פעסטע אָרגאַניזאַציאָן און אַ רייכע קאסע און אפילו, אַז דער קאַמפף זאָל זיך פערציהען, האָבען זײ אַלץ די בעסטע אויסזיכטען.

דעם אומנאָרמאַלען צושטאַנד פון האַלב באָס און האַלב אַרבייטער. די סיסטעם איז, ווי מיר האָ־בען פריהער ערקלעהרט, אָבגעשאַפט געוואָרען.

ציווייטענס: איינגעפיהרט אַ סיסטעם, לויט וועלכע די יוניאָן שיקט פעהיגע ארביי־טער פון איין שאָפּ אין דעם אַנדערען, צו העל־פען די שאַפּ־קאָמיטעס צו סעטלען פרייזען. די סיסטעם העלפט זעהר פיעל צו שטאַרקען די אר־בייטער אין זייער בעדינגען זיך וועגען פרייזען, און אויך אויסצוגלייכען די פרייזען פאַר די זעלבע ארבייט אין די פערשיעדענע שעפּער.

דריטענס: אין אונזער טרייד, וואו עס זיינען בעשעפטיגט אַן ערך 3500 ארבייטער אין 96 שעפּער, האָבען מיר אויסגעפיהרט, אז איבעראַל זאָל אָבגעשאַפט ווערען פוט־פּאוער, און דאָס עס זאָל איינגעפיהרט ווערען עלעק־טריק־פּאוער צו טרייבען די מאַשינען. וויפיעל מענשליכע קרעפטען, וויפיעל געזונד און וויפיעל לעבענס מיר האָבען דורך דעם געשפּאָרט, איז שווער אויסצורעכענען. ביי איין פירמע האָט די ריפער מייקערס יוניאָן געמוזט סטרייקען 15 וואָכען און ספּענדען איינינע טויזענד דאָלאַר ביז מיר זיינען בייגעקומען די פירמע און איהר געצוואונגען איינצופיהרען עלעקטריק־פּאוער.

פיערטענס: דורך דעם יאָהר 1911 האָ־בען מיר געגעבען פאַר'ן קליוולאַנדער סטרייק $7,200. בלויז אַ העלפט פון דיזער סומע איז גענומען געוואָרען פון דער יוניאָנס טרעזשורי. די אַנדערע העלפט האָבען אונזערע מיטגליעדער געגעבען פרייוויליג. צוליעב דעם וואָס אונזע־רע מיטגליעדער האָבען דעם יאָהר אין דורכ־שניט גוט פערדיענט, איז אונז אָנגעקומען לייכט די סומע צו קאָלעקטען.

פינפטענס: האַרמאָני אין דער יוניאָן! די מיטגליעדער און די אָפּיסערס ארבייטען זעהר האַרמאָניש צוזאַמען. צווישען זיי הערשט אַ געגענזייטיגער רעספּעקט, אַ שטאַרקע פער־טרויאונג. מען העלפט זיך און מען פערגינט זיך איינע די אַנדערע, ווי גוטע ברידער!

מיר וואָלטען נאָך וועלען רעדען וועגען דער ברייטער ענטוויקלונג פון אונזער פאַך, און אין וועלכע בעציהונגען מיר זיינען צו אַנדערע יוניאָנס אין דער קלאָוק־טרייד, נור דאָס וועלען מיר טהאָן אַ צווייטען מאָל.

פינאַנציעלער בעריכט פון די ריפער מייקערס יוניאָן (לאָקאַל 17), פון 31טען אָק־טאָבער ביז דעם 31טען דעצעמבער, 1911.

א י י נ נ אַ ה מ ע:

איניציאיישאָן פיע	$ 1,124.90
דיוס	4,185.15
קאָנסטיטושאָן ביכלעך	49.10
באַטאָנס	1.50
ספּעשעל אַסעסמענטס	460.50
דעפענס פאָנד	302.00
פיינס	25.00
דאָנײשאָנס	246.00
פערשיעדענעס	30.25
סך הכל	$6,424.40

א ו י ס נ אַ ב ע ן:

סעלעריס און פעיר	$ 1,266.93
פּאָסטיידזש, סטיישאָנערי, פּרינט.	39.31
צו די אינטערנײשאָנאַל	2,061.50
רענט	205.50
סטרייק עקספּענסעס	10.55
צו פערשיעדענע אָרגאַניזאַציאָנען	315.50
פערשיערענעס	228.98
סך הכל	$ 4,128.27
סורפּלוס	2,296.13
סך הכל	$ 6,424.40
פערמעגען אָנפאַנג קוואָרטאַל	*13,029.60*
פערמעגען ענדע קוואָרטאַל	15,325.73
אין באַנק	$15,325.73

י. ראָזען, סעק.

אָבשאַפען. און דאָ האָט זיך די יוניאָן געטראָפען מיט געגנער ניט נור אין דער זייט פון די באָסעס, נור אויך אין דער זייט פון די אָפּערייטאָרס, וועלכע האָבען געהאַלטען ארויסהעלפערס, און אויך אין דער זייט פון די, וועלכע זיינען ניט געווען קיין גאנצע בעלי־מלאכות און האָבען געמיינט, אז די יוניאָן וויל זיי ארויסטרייבען פון טרייד, אַנשטאָט דעם, וואָס די יוניאָן האָט גאָר בעצוועקט, אז אלע זאָלען ארבייטען פאר זיך און דירעקט פון באָס, אָדער, אין די זעלטענערע פעלע, וואו א פּאָר ארבייטער וואָס קענען די ארבייט ניט מאכען איינציג און אליין, זאָלען אזעלכע ארבייטער קענען ארבייטען בשותפות.

אזוי ווי דער ריפער טרייד האָט ניט קיין ספרינג־סיזאָן, איז דער אָבשאַפען פון דעם סעקשאָן־סיסטעם געווען אונמעגליך אין 1910, באלד נאָכ'ן דזשענעראַל־סטרייק. מען האָט געמוזט ווארטען אויפ'ן נעקסטען פאָלל־סיזאָן, וואָס דאָס פאנגט זיך ערשט אָן ביי אונז אין אפּריל אָדער מאי.

ווען די יוניאָן האָט זיך גענומען צו דער ארבייט, האָט זיך ביי די מיטינגען אָבגעטהאָן מעשים. די, וועלכע האָבען געהאַט עקסטרא פּראָפיטען פון דער סעקשאָן־סיסטעם, האָבען געקעמפפט געגען דער יוניאָן'ס שטרעבונגען. אין איינע פון די גרעסטע שעפּער פלעגען די ארבייטער, אונטערגעוואָרעמט פון באָס, קומען צו די מיטינגען מיט גאָר שטארקע געוואלדען. עס איז גראָד אויסגעקומען, אז צווישען די פערטהיידינער פון דעם סעקשאָן־סיסטעם אין יענעם גרויסען שאַפּ, זיינען געווען א היבשע צאָהל סאָציאליסטען, און זיי האָבען מיט גרויס געלערענטקייט געזוכט צו בעווייזען די אנדערע מיטגליעדער פון דער יוניאָן, אז דער לאָקאַל 17 שטעלט זיך אין גאנצען געגען דער סאָציאליסטישער לעהרע פון פּראָגרעס און אינדוסטריעלער ענטוויקלונג, ברענגענדיג לאנגע ציטאַטען פון קארל מארקס, פון פרידריך ענגעלס און קאוטסקי, אין וועלכע די גאונים פון סאָציאליזמוס בעווייזען, אז „די סעקשאָן־סיסטעם אין דער ארבייט איז א נויטווענדינקייט פאר דער דורכפיהרונג פון דער סאָציאליסטישער אָרדנונג“!

א קאָמיטע פון דער דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד אונטער דער טשערמאַנשיפּ פון דזש. א. דייטש האָט זיך גענומען צו אונטערזוכען די לאגע פון די ארבייטער אין דעם בעטרעפענדען גרויסען שאַפּ, וואו עס האָבען געארבייט פון 400 ביז 500 ארבייטער. די קאָמיטע האָט שפּעטער רעקאָמענדירט, אז מען זאָל פון דער ארבייט ניט סטאָפּען, נור מען זאָל די פראגע איבערגעבען צו ארביטריישאָן. און אויף דעם פאָרשלאַג האָבען אלע איינגעשטימט.

צו דער ארביטריישאָן איז די פירמע געקומען מיט א גרויסען לאָיער, וועהרענד די יוניאָן איז געווען פערטראָטען דורך די גענאָסען מייער לאָנדאָן, דזש. א. דייטש און דעם שרייבער פון דיזע צייליען. דער טשערמאַן פון דער ארביטריישאָן איז געווען דר. מאָסקאָוויץ.

די פאַקטען און די ארגומענטען פון דער יוניאָן זיינען געווען אזוי פיעל און אזוי שטארק, דאָס די פירמע האָט נאָכגעגעבען די יוניאָן'ס פאָדערונג נאָך איידער דער ארביטרייטאָר איז געווען פערטיג מיט זיין ענטשיידונג. און דעם 25טען דזשולאי, 1911, האָט די יוניאָן בעקומען א געסיינטען אגרימענט פון די גרעסטע פירמע אין דער ליין ארבייט די אלטע סיסטעם אָבצושאַפען. כאראקטעריסטיש איז אויך דער פאַקט, דאָס ווען דער ארביטרייטאָר האָט ארויסגעגעבען זיין ענטשיידונג, איז עס אויך געווען לויט דער יוניאָן'ס ערוואַרטונג. די פירמע האָט עהרענווירדיג אויסגעפיהרט איהר אָבמאַך מיט דער יוניאָן, אלע ארבייטער האָבען געקראָגען ארבייט לויט זייערע פעהינקייטען און די נייע סיסטעם האָט געבראַכט צו די ארבייטער פיעל בעסערע פערדיענסטען און פיעל הארמאָנישערע בעציהונגען ווי פריהער אונטער דעם אלטען פּלאַן.

אין די אנדערע שעפּער האָט שוין די יוניאָן ניט געהאַט קיין שוועריגקייטען אָבצושאַפען די אלטע סיסטעם און איינצופיהרען נאָרמאַלע צושטענדע..

אין 1911 האָט, אלזאָ, די טשילדרען קלאָוק און ריפער מייקערס יוניאָן עררייכט איהר פולען זיעג. דער דזשענעראַל־סטרייק אין 1910 האָט בעפעסטיגט אונזער יוניאָן אין דער צאָהל מיטגליעדער, אין פינאַנסען און אין דעם וואָס אונזערע מיטגליעדער האָבען פיעל געוואָנען מאַטעריעל. אין 1911 האָבען מיר אָבער געהאַט צוגעקראָגען, ווי די אמעריקאנער זאָגען: „מאָר ביג טהינגס“. דורך דעם יאָהר 1911 האָבען מיר, ערשטענס, אָבגעשאַפט סעטס און סעקשאָן־ארבייט, א סיסטעם, וואָס האָט אָנגעהאַלטען מעהר ווי 12 יאָהר, און האָט געהאַלטען אונזערע ארבייטער צוטהיילט און אין

„אסאָסיאיישאָנס“ האָבען אָנגענומען דעם פּראָטאָקאָל, זיינען מיר אויך אַרונטער אונטער דעם אַלגעמיינעם אָבמאַך. וועגען דעם זיעג פון האָבען א ריכטיגע יוניאָן־שאָפּ איז דאָך שוין אָבגערעדט.

נון, אז אין יוניאָן איז געוואָרען לעבעדיג צוליעב דעם זיעג, איז אויך געוואָרען לעבעדיג אויף אַן אַנדער אופן. מען האָט געדאַרפט האָבען נאָך א ביזנעס־איידזשענט צו פערוואַלטען די יוניאָנ'ס געשעפטען. און דאָ זיינען די פריינדע פון דעם אַלטען ביזנעס־איידזשענט אויפגעשטאַנען תחית המתים. מיט שלאָגענדע ארגומענטען האָבען זיי איהם געוואָלט אריינברענגען צוריק אין יוניאָן. די לאַגע איז צייטענווייז געווען אזוי שלעכט, אז מען פלעגט מוזען האָבען רעטעקטיווס און פּאָליס אום אויפצוהאַלטען די אָרדנונג אויף די מיטינגען און צו שיצען די לעבענס פון פיעלע מעמבערס.

מיט די נייגנס וואָס זיינע פּאָר פריינדע האָבען זיך בענוצט האָבען זיי אין גאַנצען פערלאָרען זייער ביסעל מאָראַלען איינפלוס אויף די מעמבערס, און נאָך א בעדייטענדע אָנשטרענגונג פון די בעסערע מיטגליעדער, האָבען די מיטינגען אָנגעפאַנגען צו זיין רוהיגער און די געשעפטען פון דער יוניאָן פלעגען פערהאַנדעלט ווערען אויף א פריעדליכען אופן.

אלס צווייטער ביזנעס־איידזשענט איז ערוועהלט געוואָרען פריינד שאַפּיראָ, און ווען אין יוניאָן האָט איינגעטראָטען פריעדען, האָט מען זיך גענומען צו דער ארבייט אָבצושאַפען אזא איבעל פון דער טרייד, פון וועלכען די מאַסען ארבייטער האָבען געהאַט געליטען פון דער צייט אָן, ווען די טרייד האָט זיך גענומען ענטוויקלען — פון אַן ערך 12 אָדער 15 יאָהר צוריק. צו דעם איבעל האָט מען זיך יעצט גענומען, ווייל דער דזשענעראַל סטרייק האָט איהם צוליעב געוויסע אורזאַכען געלאָזען אונבעריהרט.

דער איבעל איז געווען בעקאַנט אונטער דעם נאָמען „סעטס און סעקשאָן ארבייט“.

אום צו ערקלעהרען ברייטער וואָס פאַר א פּלאַג דאָס איז וואָלט פערנומען צופיעל פּלאַץ. מיר וועלען דארום אין איינינגע ווערטער זאָגען, וואָס די סיסטעם בעדייט.

„סעטס“ בעדייט דער ארבייטען פון איינינע ארבייטער צוזאַמען, צוטהיילענדיג די ארבייט צווישען זיך, אום דאָס גיכער אויפצומאַכען. צווישען די סעטס ווערט די ארבייט צוטהיילט אין סעקשאָנס, אזוי אז יעדער אָפּערייטאָר אָדער פּרעסער מאַכט דעם טהייל ארבייט, צו וועלכען ער איז מעהר פעהיג. די פערדיענסטען פון דעם סעט ווערען צוטהיילט אויף גלייך אָדער אויף פּראָצענטען צווישען די ארבייטער פון דעם סעט.

סעקשאָן ארבייט בעדייט, דאָס דער באָס אַליין פיהרט איין דעם פּלאַן אין דער ארבייט, וואו קיין גאַנצער ארבייטער פאַר'ן גאַרמענט איז ניטאָ און איז ניט מעהר נויטיג. יעדער ארבייטער ספּעציאַליזירט זיך צו מאַכען א קליינעם טהייל פון דעם גאַנצען גאַרמענט. די סיסטעם אָדער פּלאַן פון ארבייט מאַכט מעגליך, אז די ארבייט זאָל קענען אויפגעמאַכט ווערען פיעל גיכער און ביליגער. די גיכקייט און די ביליגקייט שעדיגט אָבער די אַלגעמיינע פערדיענסטען פון די ארבייטער, און ערנידעריגט זייער פעהיגקייט אלס בעלי־מלאכות. און דאָס ברענגט צו דעם, אז מען זאָל אַלץ לייכטער קענען אויסקומען אָהן פיעלע ארבייטער, און מען זאָל אַלץ גרינגער קענען אויסקומען מיט לערנערס און ארויסהעלפּערס.

אין דעם ריפער־טרייד האָט מען אין פיעלע גרויסע און קליינע שעפּער געארבייט אויף דעם דערמאָנטען סיסטעם פון סעטס און סעקשאָנס, און דער סיסטעם האָט געגעבען א סך געלעגענהייטען צו מאַנכע ארבייטער צו פערכאַפּען די ארבייט אין די שעפּער, מאַכענדיג צו ליידען די יעניגע, וועלכע האָבען אין סעטס אָדער אויף סעקשאָן ארבייט ניט געוואָלט ארבייטען. די סיסטעם האָט אויך געבראַכט דערצו, אז מאַנכע ארבייטער פלעגען האַלטען מעהרערע ארויסהעלפּער, און די לעצטע פלעגען ווערען עקספּלואַטירט ערגער ווי פון די באָסעס דירעקט.

ארבייט פלעגט ווערען אָנגענומען אויף א ביליגערען פּרייז מיט דער אויסרעכענונג, אז דורך דעם וואָס מען וועט ארבייטען אין א סעט און די ארבייט איינטהיילען אין סעקשאָנס, וועט מען דאָך קענען אויסארבייטען א וואָך ווייזשעס. אָפט פלעגען אָפּערייטאָרס אָננעהמען ארבייט פאַר ביליג און באַלד פּרובירען צוצוטרייבען זייערע ארויסהעלפּערס, כדי די ביליגע ארבייט זאָל דאָך איינברענגען דעם הויפּט־אָפּערייטאָר א גוטע „פּיי־דיי“.

די טשילדרענס קלאָוק און ריפער מייקערס יוניאָן האָט דיזען סיסטעם פון ארבייט געוואָלט

אין סטרייק, איז אונזער ענטפער געווען, דאָס דער אגרימענט איז נור געווען געמאכט וועגען די אָפּערייטאָרס, און אזוי ווי דער סטרייק איז יעצט, סטרייקען דאָס די אָפּערייטאָרס צוליעב די אנדערע ארבייטער, פאר וועמען קיין אגרימענטס זיינען ניט געוואָרען אונטערגעשריעבען.

ווען מיר זיינען אָנגעקומען אין יוניאָן, און פאר'ן סטרייק, האָבען מיר געהאט בלויז אייניגע הונדערט גוטשטעהענדע מיטגליעדער. אויפ'ן בוך האָבען מיר, נאטירליך, געהאט נאָר א סך מעמבערס, נור צוליעב די קריעגערייען אין יוניאָן פלעגען נור א פּאָר הונדערט געפינען פאר וויכטיג צו צאָהלען דיוס. מיר האָבען אין א פערהעלטניסמעסיג קורצער צייט געוואונען דעם צוטרויען פון די מעמבערס. די דיוס אין יוניאָן האָבען אָנגעפאנגען אריינקומען אין בעדייטענדע סומען. אָפטמאָל אזוי פיעל ווי זאָגאר 200 דאָל. א וואָך. די הארמאָניע צווישען די בעצאָהלטע אָפיסערס און די עקזעקוטיוו מיטגליעדער האָט באלד גענומען ברענגען גוטע פריכטע. דער לאָקאל האָט אויך גענומען אָבצאָהלען שולדען, וועלכע האָבען צו יענער צייט בעטראָפען נאָהענט צוויי טויזענד דאָלאר. די שולדען זיינען געווען צו דער אינטערנעישאָנאל, צו לאָיערס, צו פרינטערס און צו אנדערע בעלי חובות.

ווען די צייט פון דזשענעראל סטרייק איז אָנגעקומען נאָר נאָהענט, האָבען א סך פון אונזערע מיטגליעדער באמת ניט געוואָלט אנטהייל נעהמען. די מיטגליעדער האָבען זיך גערעכענט מיט דעם פאקט, וואָס מיט קנאפע פיער יאָהר צוריק האָבען שוין די ריפער־מייקערס געהאט דורכגעמאכט א לאנגען סטרייק, וועלכער איז אויך געווען דאן ערפאָלגרייך, נור ביסלעכווייז איז פיעלעס פון די געווינסען פערלאָרען געגאנגען, צוליעב דעם ניט אָרגאניזירטען צושטאנד פון די קלאָוקמייקערס, וועלכע פלעגען אָפט פערפלייצען די יוניאָן־שעפער און זיי מאכען פערלאָרען געהן פאר די ריפער מייקערס יוניאָן. די 16 יוניאָן־שעפער וואָס מיר האָבען פריהער דערמאָנט, זיינען געווען, וואָס מען קען אָנרופען, איבערגעבליבענע אָדער אָבגערופענע. דארום, ווען דער קלאָוק סטרייק האָט זיך אָנגעפאנגען, זיינען די מיטגליעדער פון לאָקאל 17 געווען אונענטשלאָסען וואָס צו טהאָן, מיט־סטרייקען אָדער ניט־סטרייקען איז געווען אויפ'ן טאגעסאָרדנונג. נור ווען די אינטערנעישאָנאל האָט אונז גערופען אנטהיילצונעהמען אין דיעזען קאמפף, כדי מיר זאָלען קענען אָבהיטען אונזערע שעפער פון ווערען פערוואנדעלט אין שעפער וואו סטרייקארבייט זאָל קענען געמאכט ווערען, און דאָס מיר זאָלען אויך אין אונזערע שעפער קענען איינפיהרען גלייכע קאָנדישאָנס ווי אין די קלאָיקשעפער, דאן נאָך דיזער אויפפאָדערונג האָבען זיך אונזערע מעמבערס שוין געפיהלט דרייסטער און זיינען אלע ארונטער אין סטרייק, צוגלייך מיט די קלאָוק און סקוירט מייקערס.

אונזערע קאָמיטעס האָבען געארבייט ווי ד ביהנען און ארום 3000 ריפער מייקערס האָבען זיך אין סטרייק בעטהייליגט. א מאָנאט האָבען אלע געארבייט, אזוי ווי זייער לעבען וואָלט אָבגעהאנגען אָן דעם ערפאָלג פון דעם סטרייק. נו, וואָס איז דער וואונדער אז מיר האָבען געוואונען? ס'איז אוועק א מאָנאט און אלע מאָנופעקטשורערס אין אונזער ליין האָבען געסעטעלט מיט דער יוניאָן. אלע, אחוץ איינעם

מיר האָבען דאן קאָנצענטרירט אונזערע קרעפטען אויף דעם איין שאפ. דער קלאָוק סטרייק האָט נאָך אויך אָנגעהאלטען און דארום האָבען מיר פעררופען א מאס־מיטינג, וואו די פריינדע ב. שלעזינגער פון ניו יאָרק און אב. ביזנאָ פון שיקאגאָ זיינען געווען די הויפטרעדנער. די פראגע פאר'ן מיטינג איז געווען, דער קריגען געלד פאר'ן קלאָוק סטרייק און אויך פאר די סטרייקער פון דעם איין ריפער־שאפ, וואָס האָט נאָך ניט געהאט געסעטעלט. ביי דעם מיטינג איז געוואָרען בעשלאָסען, אז די ריפערמייקער זאָלען שאפען $1000.00 א וואָך פאר די קלאָוקמייקערס, און מיר האָבען דאָס געשאפען, אזוי לאנג ווי דאָס איז געווען נויטיג! אונזערע אייגענע סטרייקער האָבען מיר געגעבען פינף דאָלאר א וואָך, דאָס איז געווען צוויי דאָלאר א וואָך מעהר, ווי די קלאָוקמייקערס האָבען געקראָגען.

צו די ריפער־מייקערס האָט דער דזשענעראל סטרייק געבראכט גאנץ בעדייטענדע פערבעסערונגען. אין מאנכע פלעצער זיינען די שטיקפרייזען און די וועכענטליכע ווייִדזשעס געשטיגען ביז 40 פראָצענט. יעדער ארבייטער אין אונזער ליין האָט אָנגעפאנגען צו פערדיענען פיעל מעהר ווי פריהער. די ארבייט־שטונדען זיינען געשטעלט געוואָרען אויף 50 א וואָך, פאר א צייט האָבען אונזערע מיטגליעדער נאָר געארבייט 48 שטונדער, לויט ווי דער אָריגינעלער אגרימענט האָט געפאָדערט. נור שפעטער, ווען די

די נ. י. יאָרק קלאָוק און ריפּפּער מייקערס יוניאָן

(אַן איבערבליק איבער דער טהעטיגקייט פון לאָקאַל 17)

פון מ. ליעדער
בינעס מענעדזשער פון לאָקאַל.

אין דיעזען אַרטיקעל וועלען מיר בלויז פּרו־בירען צו ברענגען אייניגע פון פיעלע פּאַסירונ־גען אין דעם לעבען פון לאָקאַל 17, אום צו ווייזען פאַר די לעזער פון „ליידיעס גאַרמענט וואָרקער", וואָס פאַר אַ סאָרט לאָקאַל דאָס איז, וואָס דער לאָקאַל טהוט אויף פאַר זיינע מיט־גליעדער, און וואָס פאַר אַ מיטגליעד דער לאָקאַל איז אין אונזער אינטערנעשאָנאַל יוניאָן.

אונזער בעשרייבונג פאַנגט זיך אָן פון מאַי 1910, ווען דער שרייבער פון דיעזע ציילען איז אָנגעקומען אין דער יוניאָן אַלס ביזנעס־איידזשענט.

נאַטירליך, לאָקאַל 17 האָט אַ לענגערע גע־שיכטע ווי בלויז פון דער אָנגעגעבענער צייט, נור אַזוי ווי ביי פיעלע אַנדערע יוניאָנס, האָט מען זיך ביז היינט ביי אונז ניט געזאָרגט צו פערשרייבען די פּאַסירונגען פון דער יוניאָנ'ס לעבען, פיר דעם נוצען פון היסטאָריקער, און דערווייל זיינען נאָך אויך ניט אויפגעקומען די מענשען, וואָס זאָלען האָבען די צייט און דעם ווילען, זיך צו גריבלען אין די רעקאָרדס פון לאָ־אַלע יוניאָנס און זייער געשיכטע צוזאַמענ־צושטעלען.

אין מאַי 1910 האָט דער לאָקאַל געמיטעט אין אַ קליינע רומקע איבער אַ סאַלון. ניט דער סאַלון־קיפּער און ניט די יוניאָן האָבען זיך גע־קימערט פיעל דערנאָך מען צאָהלט פאַר'ן פּלאַץ. די הויפּט־זאַך איז געווען אַז ביידע, דער סאַלון־קיפּער און די מעמבערס, זאָלען זיך פיהלען צו־פריעדען מיט דער צאָהל שנעפּסלעך וואָס מען מאַכט ווען מיטינגען ווערען אָבגעהאַלטען. ווען די עקזעקוטיוו פלעגט אָבהאַלטען איהרע זיצונ־גען, דאַן פלעגט דער סאַלון־קיפּער אַליין אַרויפ־קומען אַ פרעג טהאָן, צי מען דאַרף ניט אַביסעל אָבגעצען דעם גומען.

ווען מיר זיינען אָנגעקומען אין יוניאָן, איז אונז די מעטהאָדע פון צאָהלען רענט גאָר ניט געפעלען געוואָרען. איבערהויפּט האָבען מיר בע־טראַכט דעם האַלטען מיטינגען אין אַ סאַלון פאַר אַ זעהר שערליכען פּלאַץ, און דעם סאַלון־קיפּער פאַר אַ גאַנץ אונפּאַסענדע פּערזאָן ביי די עקזע־קוטיוו מיטינגען.

גאָר אונהייליג איז דער פּלאַץ ניט געווען, ווייל אַלע שבת און אַלע ימים טובים פלעגט די „חברה לאַכאַצאָנער" דאַוונען אין זעלבען רום וואו מיר האָבען געמיטעט און וואו אונזער אָפיס־דעסט (די גאַנצע פאָרניטשור פון יענער צייט) איז געשטאַנען. פיעלע מאָל פלעגט טרעפען אַז מיר פלעגען זיך מוזען אונטעראייל‌ען צו ענדיגען אונזערע מיטינגען, כדי צו מאַכען פּלאַץ פאַר די לאַכאַצאַנער צו דאַוונען מנחה אָדער מעריב.

ווען מיר זיינען אָנגעקומען אין יוניאָן אַלס ביזנעס־איידזשענט, האָט נאָך די יוניאָן ניט גע־האַט געענדיגט איהר קריעג מיט דעם אַלטען ביזנעס־איידזשענט, — אַ קריעג וואָס האָט אין דער יוניאָן אָנגעהאַלטען אַ לאַנגע צייט. ביי יעדען מיטינג פלעגען פאָרקומען סקאַנדאַלען, פעראורזאַכט פון דעם אַלטען ביזנעס־איידזשענט אַליין און פון זיינע פריינדע, וואָס האָבען אַלץ געזוכט „סאַטיספעקשאָן" אום צו שטערען די יוניאָנ'ס אַרבייט. איבערהויפּט פלעגט זיך די פיינדשאַפט פון דעם טהייל מעמבערס אַרויס־ווייזען יעדען מאָל, ווען מיר פלעגען מאַכען אַ פאָרשלאַג פאַר געוויסע ענדערונגען אין דער יוניאָנ'ס ביזנעס־פיהרונג. די „נייע הערשאַפט" פלעגט זיי ניט געפעלען.

אונזער אָנקומען אין יוניאָן איז געווען אין דער זעלבער צייט, ווען צווישען די מאַסען אַר־בייטער פון קלאָוקס טרייד האָט זיך געהאַט פער־ברייטעט דער פערלאַנג פאַר אַ דזשענעראַל סטרייק. די ריפּער מייקערס יוניאָן האָט דאַן געהאַט 16 שעפּער אונטער דער יוניאָנ'ס קאָנ־טראָל. די פעראַנטוואָרטליכע מעמבערס פון דער יוניאָן האָבען גערעכענט אַז אַזוי ווערט שוין אונזער מאַכט אָנהאַלטען, פיליייכט מיט אַ געווי־סע פערשטאַרקערונג שפּעטער. אָבער ווען דער סטרייק אין קלאָוק טרייד איז געוואָרען אַרויס־גערופען, זיינען אונזערע אַלע אַרבייטער אויך געוואָרען היינעריסטען, — די געסעטעלטע ווי די ניט־געסעטעלטע שעפּער זיינען אַלע אַרונטער אין סטרייק.

ווען די מאַנופעקטשורערס וואָס האָבען גע־האַט אַגרימענטס מיט דער יוניאָן האָבען גע־פרעגט, וואָרום מיר האַלטען זייערע אַרבייטער

אז די לופט איז פול מיט ענטריסטונג נעגען זיי און נעגען דער דזשורי, וואס האט זיי זא צו זאגען ריינגעוואשען. די באסעס אליין פיהלען, אז דער אורטהייל „ניט שולדיג“ האט זיי ניט נעמאכט אויסצוזעהן אונשולדיג אין די אויגען פון פערשטענדיגע מענשען. ביי די מיליאנען מענשען, *וועלכע האבען די צייטונגען געלעזען*, האט ניט געהערשט דער מינדעסטער צווייפעל, דאס די בעווייזע פון דעם אסיסטענט דיסטריקט אטארני באסוויק און פון די אנדערע עדות זיינען געווען דייטליך און איבער־גענוג, די באסעס צו פער'משפט'ען. און דאך — דאך איז דעם דזשארזשעס אנזאג צו דער דזשורי געווען אזוי שלעכט, און די בעגריפע פון דער דזשורי גופא זיינען געווען אזוי טעמפ, דאס זיי האבען ארויסגעטראגען דעם אורטהייל „ניט שולדיג“.

* * *

אבער, ווי געזאגט, זאגאר הערים און בלענק אליין פיהלען, אז ביי די מיליאנען וואס האבען געהערט און געלעזען וועגען דעם פייער און וועגען דער טרייעל, אז ביי די מיליאנען האבען די באסעס ניט קיין אנדער נאמען ווי מערדער, און פאלגליך, פרובירען יעצט דיעזע באסעס זיך ריין צו וואשען אויף אן אנדער אופן. הערים און *בלענק ווילען געווינען א בעסערען נאמען* דורך גאנצע פיידזשעס אדווערטייזמענטס אין הוירסט'ס צייטונגען, און פרובירען זיך צו ווייזען פאר'ן עולם, אז די דזשורי האט יע ריכטיג פערשטאנען די פעקטען.

ניין, קיינער איז ניט צופריעדען מיט די ענדע פון דער טרייעל. וועגען די פריינדע פון די קרבנות איז דאך אבגערעדט. נאר אויך פיעלע דזשורי לייט שפרעכען זיך יעצט אוים, אז זיי האבען מיספערשטאנען דעם דזשארדזש, דער דזשארזש פערענטפערט זיך, אז ער האט איבערגעגעבען צו דער דזשורי צו אורטהיילען, דער דיסטריקט אטארני איז ניט צופריעדען און רעכענט אז די גערעכטיגקייט איז דא פערלעצט געווארען. און דער ברייטער עולם פיהלט, אז ער איז דא שרעקליך אבגענארט געווארען.

אמת, הערים און בלענק האבען דערווייל געראטעוועט זייער פעל פון פערפוילט צו ווערען אין געפענגנים, דאך, אזוי לאנג ווי זייערע אייגענע אויגען זיינען ניט צוגעמאכט אויף אייביג, שרעקט זיי די עפענטליכע מיינונג פון דעם עולם, און *די שאטענס פון די 147 קרבנות*, און דערפאר זעהען מיר, דאס נאך דעם ווי א דזשורי האט ערקלעהרט הערים און בלענק פאר ניט שולדיג, פיהלען זיי דאך די נויטווענדיגקייט פיר לאנגע אדווערטייזמענטס אין די צייטונגען, זיך צו רעכטפערטיגען אין די אויגען פון פובליקום.

* * *

פון דער צייט, וואס אונזערע לאקאלס אין דער קלאוק, סקוירט און לײדיעס טיילארינג טרייד זיינען שטארק געווארען, און די איינשרייב־געלד איז געווארען געהעכערט, געפינען זיך פערזאנען וואס בענעהען אלערליי שווינדעל, נור צו ווערען אנערקענט פון די לאקאלע יוניאנס, אליין ניט איינצאהלענדיג קיין איינטריט געלד.

אין די שפעטער פרובירען די לייטע צו ארבייטען אויף געליהענע אדער גע'גנב'עטע ביכלעך, און פאר די ביזנעס־איידזשענטס אדער סעקרעטערע איז אפטמאל שווער אויסצוגעפינען, צי דער וואס האט דעם ביכעל איז יע אדער איז ניט דער מיטגליעד וואס האט זיך איינגעשריעבען אין דער יוניאן.

לעצטענס האט מען אויך גענומען שווינדלען מיט טרענספערס. מען בעקומט ערגעץ א טרענספער, און מיט דעם טרענספער בעקומט מען א ביכעל און אזוי געהט דער שווינדעל פארווערטס.

מיר ווילען דארום אויפמערקזאם מאכען אונזערע סעקרעטערע פון לאקאלס, צו פערלאנגען אז יעדער מיטגליעד זאל אונטערשרייבען זיין נאמען אויף א געוויסען פלאץ פון זיין דיוס־בוך, און דאס זעלבע זאל א מעמבער טהאן, ווען ער *נעהמט ארויס א טרענספער*. דאן, ווען א ביזנעס־איידזשענט אדער א סעקרעטער וועט האבען א פערדאכט אויף ווען עס איז, צי דער ביכעל בעלאנגט צום פערזאן ביי וועמען מען געפינט דאס, דאן וועט אן אונטערשריפט פון פערזאן זיין א גוטע הילף אויסצוגעפינען די ריכטיגקייט צו וועמען דער ביכעל בעלאנגט.

א נייע אונטערשריפט מוז אויך געפאדערט ווערען פון דער פערזאן, וועלכע ברענגט א טרענספער. אויף אזא ארט וועט פיעל שווינדעל פערמיטען ווערען.

אן אייגענער.

לייכט אבברעכען דעם לאקאל 56 פון די קלאוק און סקוירט אפערייטארס, האט דער פרעזידענט פון דער אינטערניישאנאל אינסטרואירט דער באסטאנער דזשאינט באארד, צו ערקלעהרען דעם סטרייק אלס אונגעזעצליך און די ארבייטער זאלען צוריקגעהן ארבייטען.

עס האט זיך נאכהער ארויסגעוויעזען, אז א גרויסע צאהל פרעסערס האבען זיך שוין געהאט נאך פריהער בעשטעלט פלעצער, אהן דעם וויסען פון דער יוניאן. די וואס וועלען יעצט דארפען ליידען וועלען זיין די קלאוקמייקערס. פיעלע פון זיי וועלען וואהרשיינליך פערלירען זייערע פלעצער צוליעב דעם טומעל וואס די אונבעזאנענע האנדלונג פון דעם פרעסער לאקאל האט פערורזאכט.

* * *

מיר האבען לעצטען מאנאט בעריכטעט צו אונזערע לעזער דעם פעקט, דאס מיס גערטרוד בארנום און א קאמיטע פאהרען ארום איבער'ן לאנד ערצעהלען וועגען די בערינגונגען וואס האבען ארויסגערופען דעם קליוולאנדער קלאוקסטרייק און ווי זיי ווירקען איבעראל, אז די קליוולאנדער מאנופעקטשורערס זאלען קומען צו א סעטעלמענט מיט דער אינטערניישאנאל יוניאן.

די בעריכטען פון איבעראל זיינען זעהר ערפרעהענדע. צום ביישפיעל, אין יאנגסטאון, פענסילווייניא סטייט, האבען די האנדעלס־לייט פון שטאדט אונטערשריעבען א פערלאנג צו די קליוולאנדער קלאוק מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן, אז די אסאסיאיישאן זאל איבערגעבען די צוזיסטינקייטען צווישען די באסעס און די יוניאן צו אן ארביטריישאן קאמיטע. אזא פאסירונג איז בעדייטענד. די ווימענס קלובס און די טרייד־יוניאנס האבען געפאסט עהנליכע רעזאלוציאנען און זיך פערפפליכטעט ניט צו קויפען קיין קליוולאנדער קלאוקס און סקוירטס.

דאס זעלבע ווידערהאלט זיך אין אייקראן, אהייא און אין אנדערע שטערט, וועלכע אונזערע קאמיטעס בעזוכען. אז די ארבייט האט א בעדייטענדע ווירקונג, ווייסען מיר פון פיעלע קוועלען. אין קליוולאנד גופא איז צייט נאכ'ן סטרייק דא גאנץ ווייניג ארבייט. די באסעס זאגען אפען, אז אין דעם איז שולדיג די באיקאט אגיטאציאן פון דער אינטערניישאנאל, און דאס פאר די זעלבע וואארע בעקומען זיי צוליעב דעם באיקאט א קלענערען פרייז. ס'פערשטעהט זיך, אז די אינטערניישאנאל יוניאן האט ניט אנגעפאנגען די אגיטאציאן אויף שפאס אדער צוליעב א ברוגז. די אגיטאציאן איז אונטערגענומען געווארען מיט א געוויסען ציעל, און דער ציעל, שיינט אונז, וועט שליסליך עררייכט ווערען. די קליוולאנדער מאנופעקטשורערס וועלען נאך א צייט מיט אונז ניט פערטיג ווערען.

* * *

איינע פון די רעטעקטיוו און סקעב איידזשענסים, וואס האט „געארבייט" פיר די קליוולאנדער באסעס, האט פערלאנגט פון זיי „רעפערענסעס", ווי גוט די איידזשענסי האט ערפילט איהר קאנטראקט. אין אזא פאל קומט נאטירליך אויס, אז דער ניט געבען קיין רעפערענס צו דער איידזשענסי וואלט געהייסען, זיך מודה זיין אז מען איז געוועזען אויף גרויסע געבראטענע צרות. יעדער וואס גיט רעפערענס אין אזא פאל וויים, אז די איידזשענסי וועט דיעזע רעפערענס דרוקען און פונאנדערשיקען איבער'ן לאנד, און דאס איז א גוטע אדווערטייזמענט פאר דעם וואס גיט די רעפערענס, ניט ווענינער ווי פאר דעם וואס האט די רעפערענס נעקראגען.

די לאנדסמאן און הירשהיימער קאמפאני שרייבט צו דער איידזשענסי, דאס „אונטער די אומשטענדען האט איהר (די סקעב־איידזשענסי) געטהאן אייער בעסט". די ווערטער „אונטער די אומשטענדען" איז ניט קיין שלעכטער אויסדרוק. ניט אמת?

די פרענקעל און פרענקעל קאמפאני שרייבט צו דער זעלבער סקעב־איידזשענסי, אז די סקעבס זיינען געוועזען „א פרעטי גוד לאט". נון, דאס איז אויך ניט קיין שלעכטער נאמען פיר סקעבס. ווי זאגט איהר? אין דער אמת'ן, וואס האבען די באסעס אנדערש געקענט זאגען, אום זיך ניט צו שווארצען דעם פנים? דאך איין זאך האבען די באסעס פארט זיך אבגעהאלטען פון צו זאגען, און דאס איז נעמליך דיעזס, לאנסמאן און הירשהיימער און די אנרערע פירמא האבען ניט געזאגט, אז די סקעבס זיינען געוועזען אזוי קאמפעטענט, אזוי ארבייטס־פעהיג, ווי די סטרייקערס זיינען געוועזען! די פירמאס האבען אויך ניט געזאגט אז די סקעבס זיינען זיי גענוג געוועזען. ניין, דאס האבען די באסעס ניט פרובירט צו שרייבען אין זייערע רעפערענסעס. די דערמאנטע פירמאס האבען ניט געשריעבען אין זייערע רעפערענסעס געגוי, וואס פאר סקעבס זיי האבען געהאט, וויפיעל זיי זיינען געוועזען אין צאהל, וואס זיי האבען אויפגעטהאן און, וואס די סקעבס האבען זיי אבגעקאסט. ניין, קיין גענויאיגקייטען זיינען אין די רעפערענסעס צו דער סקעב איידזשענסי ניט דערמאנט. ווי זאגט דער אמעריקאנער? דהער איז איי ריזאן!

* * *

די אלגעמיינע אינטערעסע וועלכע מענשען נעהמען נאך היינט אין דעם אונגליק וואס האט פאסירט אין דער „טרייענגעל" ווייסט פעקטארי ווייזט, אז די טרייעל וואס איז לעצטענס פארגעקומען און דעם אורטהייל „ניט שולדיג" (?) וואס די דזשורי האט ארויסגעטראגען איבער די „טרייענגעל" באסעס, איז נאך אלעמען ניט דאס לעצטע וואס וועט נאך געהערט ווערען איבער דער קאטאסטראפע.

די *באסעס אליין, הערים און בלענק,* פיהלען

שוין דער בעאמטער צי ער וועט קענען אויף זיין אמט פערבלייבען, וואס קען אלזא די ארבייט פון אזא בעאמטען שוין טויגען? אונגעאכטעט ווי וועניג מיטגליעדער עס קומען שטימען, מוז מען זיך דאך צוגרייטען פאר אלעמען, און דער רעזולטאט איז דאס די צוגרייטונג צו די וואהלען קאסט די לאקאלס א מאסע געלד און ענערגיע, וואס וואלט מיט א סך מעהר גוצען געקענט פערווענדעט ווערען פאר עטוואס אנדערש.

* * *

די וואס האבען מורא דאס עלעקשאנס אלע יאהר אנשטאט אלע זעקס מאנאט, וועלען צופיעל בעפעסטיגען דעם בעאמטען אויף זיין פלאץ, די וואס האבען מורא פאר דעם, ווילען מיר זאגען אז זייער פורכט איז גאנץ אומזיסט.

די עקזעקוטיווס פון אונזער לאקאלס און די דזשאינט באארד האבען אימער דאס רעכט און האבען אימער די מאראלע קראפט צו סוספענדירען א בעאמטען, ווען דיזער בעאמטער טויג ניט, אדער ווען ער וויל ניט ערפילען די פליכטען פון זיין אמט. ווען די טערמינען פון דעם אמט זיינען קורצע, דאן טראכט זיך די עקזעקוטיווע אדער די דזשאינט באארד: „אט, וואס ווען מיר זיך שוין טראבלען וועגען דעם, באלד, נאך א צוויי מאנאט, אדער נאך א דריי מאנאט, וועט שוין זיין נייע וואהלען, דאן וועלען מיר ערקלערען די מיטגליעדער וואס מיר וייסען וועגען דעם בעאמטען."

אט דער בעגריף און די פראקטיקע עקזיסטירט היינט, און אז דער בעגריף און די פראקטיקע איז א שערליכע, האט זיך שוין א סך, א סך מאל ארויסגעוויזען. לײדער לערנען אונזערע מיטגליעדער זעהר לאנגזאם. עס וואלט געווען העכסט ראטהזאם, אז צוליעב דעם וואס נעקסטען דזשון און דזשולאי וועלען אונזערע לאקאל יוניאנס זיין פיעל פערנומען מיט דעם אינטערניישאנאל קאנווענשאן, זאל די פראבע פון סוספענדען דעם רול פון זעקס־מאנאטליכע עלעקשאנס געמאכט ווערען. די צייט וואלט געווען א גוטע געלעגענהייט צו פרובירען א פראקטישע זאך.

* * *

ווען מיר וועלען האבען די וואהלען פיר ביזנעס ־ אײדזשענטס און סעקרעטערים אלע יאהר אנשטאט אלע זעקס מאנאט, וועלען די יוניאנס צוציהען פיר די עמטער פיעל מעהר פעהיגע מענשען, די וואס האבען היינט מורא צו פערלאזען זייערע פלעצער צוליעב אן אמט פאר איינינע מאנאט, די מענשען וועלען דאס מעהר גערן טהאן, ווען עס וועט זיך האנדלען וועגען א שטעלע אויף א גאנצען יאהר, מיט דער געלעגענהייט דעם אמט אנצוהאלטען אויך א צווייטען יאהר. עמטער אויף קורצע טערמינען וועלען אונז זעלטען ברענגען פעהיגע מענשען.

עלעקשאנס אלע יאהר וואלטען אויך געמאכט זעלטענער די שערליכע און אפטמאל די שענדליכע מארדע־רייבערייען וואס מען הערט זיך אן ביי מאנכע יוניאן מיטינגען, ווען עס האנדעלט זיך ביים פארשלאגען און ביי דעם ערוועהלען בעצאהלטע בעאמטע.

טרייד יוניאנס מוזען נאטירליך געפיהרט ווערען אויף די פרינציפען פון דעמאקראטיע. אבער ווען די ערפאהרונג פון די דעמאקראטישע לענדער און פון עלטערע אינסטיטוציאנען האט בעוויזען, אז וואס וויכטיגער עס איז דער אמט אלץ לענגער איז די פעריאדע פון איין עלעקשאן ביז דער צווייטער, ווארום זאלען מיר ניט פרובירען די זעלבע פראקטישע מעטאדע אין אונזער יוניאנס? — אויב ניט, ווארום ניט?

* * *

דעם 11טען יאנואר איז דער אינטערניישנאל אפיס אינפארמירט געווארען, אז אין באסטאן זיינען ארויסגעשלאסען געווארען ארום פינף הונדערט ארביימער. גלייך אויף מארגען, פרייטאג, דעם 12טען איז אונזער פרעזידענט, ברור דער ראזענבערג, געפאהרען נאך באסטאן אונטערזוכען די אורזאכען פון דעם לאקאוט, און אויב מעגליך שליכטען דעם טראבעל, און פאלגענדעס האט זיך ארויסגעצייגט: אז די פרעסערס יוניאן, לאקאל 12, האט מיט איינינע וואכען פריהער ארויסגעשיקט נאטיסעס צו אלע קלאוק מאנופעקטשורערס אין באסטאן, אז פון דעם ערשטען יאנואר 1912 וועלען זיי פערלאנגען א גלייכען פרייז פאר שטיק־ און וואך־ ארבייט פאר אלע פרעסערס. דעם 1טען יאנואר ווען די מאנופעקטשורערס האבען דער יוניאן ניט געענטפערט האט די יוניאן ארונטערגענומען אלע פרעסערס פון די שעפער, ניט לאזענדיג וויסען א ווארט אין אינטערנעשאנאל אפיס, פערלעצענדיג דערביי די קאנסטיטוציאן פון דער אינטערנעשאנאל, וועלכע שרייבט פאר, אז איידער א לאקאל יוניאן געהט שטעלען אלגעמיינע פאדערונגען, וואו אנדערע לאקאלס דארפען אויך זיין פערוויקעלט, קען עס ניט געטאן ווערען אהן דער צושטימונג פון דער אינטערנעשאנאל יוניאן.

דער רעזולטאט פון דיעזען סטרייק איז געווען, אז ווען מאנכע מאנופעקטשורערס האבען געוואלט נאכגעבען דער יוניאנ'ס פערלאנג און אנשטעלען פרעסערס, האט די יוניאן ערקלעהרט, אז קיין באס האט ניט דאס רעכט אנצושטעלען אזעלכע פרעסער וועלכע ער וויל, נור ער מוז נעהמען אזעלכע פרעסערס, וועלכע די יוניאן שיקט איהם. דערפון האט געפאלגט, דאס די מאנופעקטשורערס האבען אבגעסטאפט אלע אפערייטארס און שניידערס, מיט דער ערקלעהרונג, דאס אזוי שנעל ווי זיי וועלען האבען ארבייט וועלען זיי נאך זיי שיקען. פון דעם האט זיך גענומען דער לאק־אויט אויף פיער הונדערט קלאוקמייקערס.

איינזעהענדיג אז דורך די אונגערעכטע האנדלונג פון די פרעסערס וועלען פיער־פינף הונדערט קלאוקמייקער דארפען ליידען, און דורך דעם פי־

אַגרימענטס אָדער פערשטענדניסע מיט באָסעס־אַסאָסיאיישאַנס, אָדער מיט איינצעלנע באָסעס?

20) וואָס איז דער אונטערשיעד צווישען אַן אַסאָסיאיישאַן פּראָטאָקאָל און אַן אינדי־ווידועלן אַגרימענט?

* * *

די אויבען־דערמאָנטע פראגען האָבען פאַר־מירט דעם „באָדען“, אויף וועלכען די קאַנדידאַ־טען זיינען עקזאַמינירט געוואָרען. די קאָמיטעט האָבען ניט פּרובירט צו בעלעהרנען די קאַנדידאַ־טען, נור בלויז זיי צו שטעלען די פראגען, און צו הערען אַן ענטפער. און לויט די ענטפערס, צו געבען די קאַנדידאַטען אַן אַנערקענונגס־ציי־כען פון „איי“, „בי“, „סי“. דער, וואָס האָט ניט געקענט בעקומען דעם צייכען „סי“, דער האָט ניט געקענט שטעהן אויפ'ן בעלאָט.

דער שרייבער פון דיזע צייל/ען מיט די פריינד גראָססמאַן און ראָזען, ביזנעס־מענע־דזשער פון דער דזשאָינט באָארד און סעקרע־טער פון די ריפער מייקערס יוניאָן, האָבען עק־זאַמינירט די קאַנדידאַטען פון די לאָקאַלס 17 און 38. מיר האָבען געהאַט 14 קאַנדידאַטען פאַר זיעבען עמטער, און אונזער ערפאַהרונג איז געווען דיזעלבע, וואָס די ערפאַהרונג פון דער קאָמיטע פון דער דזשאָינט באָארד.

אַכט פון יעדע צעהן האָבען ניט געוואוסט אויף קהאָר די עלעמענטאַרע פּרינציפּען פון דער טהעאָריע און פּראַקטיקע פון דער טרייד־יוניאָן־בעוועגונג, און פון איהר צוזאַמענשטעלונג! אַלע קאַנדידאַטען זיינען שוין געוועזן אַ לענגערע צייט אין די יוניאָנס, אַלע קאַנדידאַטען זיינען געווען מענשען, וועלכע האָבען שוין פאַר אַ לענגערע צייט אַנטהייל גענומען אין די טעגליכע אַרבייט פון זייער יוניאָן.. די מעהרסטע קאַנדידאַטען האָבען געקענט איבערצייגען, אַז זיי האָבען ביז אַ געוויסען גראַד געליטען פאַר דער יוניאָן, און בלויז צוויי פון אַלע קאַנדידאַטען זיינען געווען בעקאַנט, אַז זיי האָבען מיט אַ צייט צוריק גע־האַט נאַכשלעפּער־דזשאָבס אין די קאַפּיטאַליס־טישע פּאַרטייען. מיט דער אויסנאַהמע פון צוויי, זיינען אַלע קאַנדידאַטען געווען ראַדיקאַלע מענשען, און די מעהרסטע פון זיי אויסגעשפּראָ־כענע סאָציאַליסטען און אַנאַרכיסטען, און דאָך — יע און דאָך — האָבען אַכט פון יעדע צעהן ניט געוואוסט מעהר וועגען דער טרייד־יוניאָן בעוועגונג, ווי נור דאָס וואָס זייער איינענע לאָקאַלע יוניאָן האָט באַלד צו טהאָן!

„מען דאַרף זיך אָרגאַניזירען אום צו האָ־בען מאַכט, און מיט מאַכט קען מען קריגען קיר־צערע שטונדען און גרעסערע וויידזשעס“ — אָט די־פראַזע איז געווען דער אָנפאַנג און די ענדע פון זייער וויסען!

* * *

דאָס טרויעריגסטע ביי דיזע עקזאַמיני־שאַנס איז נאָך געווען דאָס, וואָס די סאָציאַליס־טען־אַנאַרכיסטען, וואָס זיינען געשטאַנען אַלס קאַנדידאַטען, האָבען ניט אַרויסגעוויזן קיין

האָר מעהר וויסען וועגען די פּרינציפּען און וועגען דער צוזאַמענשטעלונג פון דער טרייד יוניאָן בעוועגונג, ווי דאָס האָבען אַרויסגעוויזן די קאַנדידאַטען אָהן פּרעטענזיעס אויף סאָציאַליז־מוס און אַנאַרכיזמוס.

„וואָס פאַר אַ טעגליכע און וועכענטליכע צייטונגען לעזט איהר?“ איז געווען איינע פון די פראַגען, וואָס מען האָט געשטעלט די אידי־שע קאַנדידאַטען. אַלע האָבען געענטפערט, אַז זיי לעזען אַלע טאָג דעם „פאָר־ווערטס“. מאַנכע האָבען דערמאָנט, אַז זיי לע־זען „די פרייע אַרבייטער שטימע“, און אַ פּאָר קאַנדידאַטען האָבען געזאָגט, אַז זיי לעזען „אַלעס“. און דאָך, ווען מען האָט בעטראַכט זייערע אַנטוואָרטען אויף די פריהער־דערמאָנטע פראגען, האָט זיך אַרויסגעוויזען, אַז וועגען דער טרייד יוניאָן בעוועגונג האָבען זיי פון די ציי־טונגען גאָר נישט געלערנט.

דיעזער פּעקט איבערצייגט אונז נאָך מעהר ווי פריהער, דאָס די איינציגע וועג ווי אַזוי מיר *קענען צווישען די מאַסען פערברייטען* אַ בעסערע קענטניס וועגען דער טרייד־יוניאָן־בעוועגונג איז צו האָבען אַן איינענע טרייד־*יוניאָן־פּרעסע*.

* * *

די עקזאַמינייש'אָן קאָמיטע האָט געטהאָן דאָס בעסטע אונטער די אומשטענדען. די קאָ־מיטע האָט רעקאָמענדירט פיר די עמטער די יעניגע, וואָס האָבען ווענינגסטענס געהאַט מעהר ערפאַהרונג וואָס זייער באַלדיגע אַרבייט פאָ־דערט, ווען אַפילו זייער וויסען וועגן דער טרייד יוניאָן בעוועגונג איז ניט געווען אַזוי גרויס. די וועמען עס האָט געפעהלט ביידע זאַכען — וויסען און ערפאַהרונג, די האָבען בעקומען נידעריגערע צייכענס, און זיי זיינען נערעכטערווייזע דורכ־געפאַלען ווען די וואַהלען זיינען פאָרגעקומען.

* * *

אין 11 *לאָקאַלע יוניאָנס, מיט אַ מיטגליע־*דערשאַפט פון אַן ערך 40,000, האָבען אַנטהייל גענומען אין די וואַהלען קנאַפּע 5,000, טראָצדעם וואָס די יוניאָנס האָבען זיך געלאָזט קאָסטען איינינע טויזענד דאָלאַר צו אַדווערטייזען די וואַהלען, צו דרוקען בעלאָט־פּייפּערס אין איינ־גע שפּראַכען, צו האָבען די וואַהלען אין איינינע טעג, און צו האַלטען די האָלען אָפען גאַנצע טעג. די וואַהלען האָבען אויך בעוויעזען אַז נאָך אַלע־מען זיינען די מיטגליעדער צופריעדען מיט די בעאַמטע, ווייל מיט דער אויסנאַהמע פון אַ פּאָר זיינען אַלע אַלטע בעאַמטע ווידער ערוועהלט געוואָרען.

די וואַהלען האָבען אויך בעוויזען, אַז ווען זיי קומען פאָר אַלע זעקס מאָנאַט, ברענגען זיי מעהר שאַדען ווי נוצען. זעקס מאָנאַט איז אַ פיעל צו קורצע צייט פון איין עלעקשאָן ביז דער צווייטער. בעאַמטע קענען זיך ניט צופּאַסען צו זייער אַרבייט פאַר אַ צוויי מאָנאַט, און אַ צוויי מאָנאַט פאַר די נעקסטע וואַהלען טראַכט

אונזער װעלטעל

דורך דעם פערגאנגענעם מאנאט זײנען אין אונזערע גרעסערע לאקאלס פון ניו יארק פארגעקומען װאהלען פאר בעאמטע. די אינטערעסע איז נאטירליך געװען איבעראל קאנצענטרירט אין די װאהלען פאר בעצאהלטע בעאמטע: פאר ביזנעס־איידזשענטס, סעקרעטערים און פאר אפיס־מענעדזשערס.

װען מיר זאלען װעלען אין גאנצען צופרידענשטעלען אונזערע װינשע, האבען מיר די װאהלען פאר בעאמטע געדארפט געבען א ברײטע בעשרײבונג, נור לײדער ערשײנט דער „גארמענט װארקער" אײן מאל אין מאנאט און ניט אלע װאך, און א סך זאכען, װאס דארפען פון א טרײד־יוניאן צײטשריפט בעשריבען װערען, בלײבען ניט דערמאנט. און א סך זאכען, װאס האבען געדארפט אן ארטיקעל פאר זיך, בעקומען בלויז א קורצען נאטיץ.

* * *

אן ערך פון 50 קאנדידאטען זײנען אויף דעם אמעריקאנער לשון „געלאפען" פאר ביזנעס־איידזשענטס, װעלכע די ניו יארק דזשאינט־באארד פון דער קלאוק־טרײד האט געדארפט. א ספעציעלע קאמיטע איז אויסגעקליבען געװארען, װעלכע זאל עקזאמינירען די קאנדידאטען, אויסצוגעפינען אויב די קאנדידאטען פערשטעהען די ארבײט, װעלכע זײ װעט אויסקומען צו טהאן, און אויך צו די קאנדידאטען פערשטעהען די עלעמענטארע פרינציפען און די פערבינדונגס־פארמע פון דער ארבײטער־בעװעגונג.

אין דער עקזאמינײשאן־קאמיטע זײנען צװישען אנדערע אויך געװען אונזער פרעזידענט ראזענבערג, סעקרעטע דײש, מאיר לאנדאן, ב. שלעזינגער, מאנכע סעקרעטערע פון לאקאלע יוניאנס און אײניגע מיטגליעדער פון דער דזשאינט־באארד.

די פראגען, װאס מען האט די קאנדידאטען געשטעלט, זײנען געװען אזעלכע, װאס ניט נור יעדער יוניאן־בעאמטער דארף װיסען, נור װאס יעדער יוניאן־מאן דארף װיסען. דאך האט זיך ארויסגעװיזען, אז די מעהרסטע קאנדידאטען האבען לײדער ניט געװאוסט גענוג צו געבען אן אינטעליגענטען ענטפער אויף די מעהרסטע פראגען, װעלכע מען האט צו זײ געשטעלט.

* * *

צװישען די פראגען, װאס זײנען געשטעלט געװארען צו די קאנדידאטען זײנען געװען די פאלגענדע:

1) װאס איז די אויפגאבע פון א טרײד־יוניאן?

2) װאס זײנען די פפליכטען פון א מעמבער?

3) װארום איז די קלאוקמײקערס יוניאן אנגעשלאסען אן דער אינטערנײשאנאל לײדיעס גארמענט װארקערס יוניאן?

4) װאס זײנען די אויפגאבען פון אן אינטערנײשאנאל, און װאס טהוט אונזער אײגענע אינטערנײשאנאל יוניאן?

5) װארום זײנען די אינטערנײשאנאל יוניאנס אנגעשלאסען אן דער אמעריקאן פעדערײשאן אװ לײבאר?

6) װאס איז די ארבײט פון א סענטראל (סיטי) לײבאר יוניאן, אדער סענטראל לײבאר פעדערײשאן?

7) װאס איז די ארבײט פון א סטײט־פעדערײשאן אװ לײבאר?

8) װאס איז די ארבײט פון דער אמעריקען פעדערײשאן אװ לײבאר?

9) װאס פאר געשעפטען װערט פערהאנדעלט בײ די קאנװענשאנס פון דער אמעריקאן פעדרײשאן אװ לײבאר?

10) װאס איז דער אונטערשיעד צװישען אן אפען שאפ, א יוניאן שאפ, א קלאוזד שאפ, און א פרעפערענשיאל יוניאן־שאפ?

11) װאס בערעכטיגט א יוניאן צו האבען הויכע אײנשרײב־געלד?

12) װאס איז א טרײד־יוניאן, אן עקאנאמישע אדער פאליטישע ארגאניזאציאן?

13) װאס זײנען ארבײטער־שוץ־געזעצע, עקאנאמישע אדער פאליטישע רעפארמען?

14) דארף א יוניאן אנטהײל נעהמען אין פאליטיק?

15) װאס זײנען די אונטערשיעדע צװישען טרײד יוניאניזמוס און סאציאליזמוס?

16) װאס זײנען די אונטערשיעדע צװישען טרײד יוניאנס און אינדאסטריעל יוניאנס?

17) איז עס מעהר פראקטיש פאר א יוניאן צו זײן ארגאניזירט לויט טרײד, אדער לויט אינדוסטריע?

18) װאס זײנען די פפליכטען פון א ביזנעס־איידזשענט?

19) װאס איז מעהר פראקטיש, צו האבען

לאנד. אבער אײדער מיר װעלען איבערגעהן צו דעם, װעלען מיר נאך מוזען א קוק טהאן אויף דער געשיכטע פון נאך אן אנדערען עלעמענט אין דער ארבײטער־בעװעגונג אין ענגלאנד, נעמליך, פון די געלערנטע בעלי־מלאכות מיט זײערע מיטעל־אלטערליכע ארגאניזאציאנען — די צונפטען (גילדעס) — און זעהען, װאס פאר א װאפען און װאס פאר א פארבערײטונג זײ האבען געבראכט מיט זיך אין די קאפיטאליסטישע סיסטעם.

פאר ארבײטער, װען מען האט זײ שטארק געדארפט האבען, און די פעריאגטע, האלב־װילדע, פערהונגערטע, אונגליקליכע נשמות זײנען געװען גראדע דער פאסענדער מאטעריאל, פון װעלכען מען האט יעצט געקענט פארמירען א געהארכזאמען פראלעטאריאט.

די גזרות, װאס דער ציװיליזירטער קריסטליכער ענגלישער פארלאמענט הױבט יעצט אן ארױסצולאזען אום דיעזע לײטע צו צװינגען צו װערען לוין־שקלאפען, שטײגען איבער אין זײער גרױזאמקײט די גרעסטע אכזריות פון די װילדע מערקען, און קײן בעסערען בעגריעף פון זײ קען איך ניט געבען דעם לעזער, װי איבערזעצענדיג א פאר פון זײ, אלס איללוסטראציאן.

געזעץ פון 1530: *אלטע בעטלער קריגען לײסענס, אבער געזונטע בעטלער זאל מען אלס שטראף „צובינדען צו א װאגען און שמײסען ביז דאס בלוט װעט רינען פון זײערע קערפערס" און דאן אפשיקען זײ צו זײער געבורטס־ארט און „ז ע צ ע ן ז ײ צ ו ד ע ר א ר ב ײ ט".* אױב ער אנטלױפט און מען כאפט איהם, איז מען איהם מכבד מיט נאך א פארציאן שמיץ און *מען האקט איהם אפ א האלבען אױער*; און װען מען כאפט איהם בײ דעמזעלבען „פערברעכען" א דריטען מאל, פער'משפט מען איהם צום טױדט אלס א פײנד פון דער געזעלשאפט.

א גזרה פון 1547 זאגט בפרוש, דאס װען אימיצער ענטזאגט זיך צו ארבײטען, זאל ער װערען פערשקלאפט צו דעם יעניגען, װער עס לאזט דאס װעגען איהם װיסען. דער בעל־הבית האט דאן דאס רעכט צו שפײזען איהם מיט ברױט און װאסער און אזא פלײש, װעלכע ער דענקט, אז ער דארף עם סײ װי סײ ארױסװארפען. ער האט דאס רעכט צו צװינגען איהם צו טהאן יעדען סארט ארבײט, װי עקעלהאפט זי זאל ניט זײן און האלטען איהם אין קײטען. אױב ער װארפט אװעק די ארבײט און קומט אין 2 װאכען צוריק, װערט ער פערשקלאפט אױף אײביג און די בוכשטאב (שקלאף S.) װערט איהם אײנגעברענט אױף דעם שטערען. אױב ער אנטלױפט דרײ מאל נאכאנאנד, משפט מען איהם צום טױדט אלס א פערברעכער. אױב א טרעמפ (בראדיאגא) װאנדערט ארום דרײ טעג אהן ארבײט, זאל מען איהם נעהמען צו זײן געבורטס־ארט, אײנברענען מיט א גליהענדען בוכשטאב (טרעמפ — T.) אױף דער ברוסט און ז ע צ ע ן א י ה ם צ ו ד ע ר א ר ב ײ ט אין קײטען. יעדער אײנער האט דאס רעכט אװעקצונעהמען די קינדער בײ דיעזע טרעמפס און האלטען זײ אלס לעהר־אינגלעך בײ א מלאכה, ביז זײ װערען 24 יאהר אלט; אױב זײ פרובירען צו אנטלױפען, זאלען זײ װערען פערשקלאפט ביז דעם אלטער פון 24 יאהר און פערשמידט אין קײטען. יעדער בעל־הבית האט דאס רעכט אנצוטהאן אן אײזערנעם רינג אױף דעם האלז, אדער די הענד און פיס פון זײן שקלאף, אום צו קענען איהם בעסער דערקענען.

א שפעטערע גזרה ערקלעהרט יעדען טרעמפ, װאס בעטעלט, אלס א פערברעכער און גיט דעם ריכטער דאס רעכט צו פערשפארען זײ אין געפענגנים און שמײסען ביז דאס בלוט אזױ אפט *װי עס געלוסט זיך איהם. אײנגעשפארטע* טרעמפס זאל מען אײנברענען א בוכשטאב אױף דעם אקסעל און ז ע צ ע ן צ ו ד ע ר ש װ ע ר ס ט ע ר א ר ב ײ ט; און אױב זײ פרובירען צו אנטלױפען, זאל מען זײ פער־משפט'ען צום טױדט אהן רחמנות.

איך װאלט געקאנט דא ברענגען נאך פיעלע אנדערע גזרות פון דעם זעלבען ארט, װאס זײער צװעק איז געװען, צו צװינגען די מאסען צו געהן זיך אנדינגען אלס לוין־שקלאפען, נאר דער מאנגעל פון פלאץ פערבאט עס מיר. װי שטרענג די געזעצע זײנען דורכגעפיהרט געװארען, קען מען זעהען פון דעם פאקט, דאס װעהרענד דער רעגיערונג פון הענריך דעם אכטען אלײן, האט מען אױפגעהאנגען 72,000 טרעמפס, ניט רעכענדיג אנדערע „פערברעכער". קארל מארקס, דערצעהלענדיג פון דיזע מאסען הריגות, זאגט: „אזױ האט מען זיך גענומען פאר דעם לאנדפאלק; מיט געװאלד אװעקגענומען פון זײ דאס לאנד, פערטריבען פון זײער הײם, געמאכט פון זײ טרעמפס, און דאן געשמיסען, געברענט און געמוטשעט מיט זעלטען שרעקליכע גזירות, און פארבערײטעט צו דער דיסציפלין, װאס איז נײטיג פאר דער לאהן־סיסטעם."

דא האבען מיר אלזא אין קורצען נאכגעזעהען די ענטװיקלונג פון דעם ענגלישען פראלעטאריאט. מיר זעהען, אז די קאפיטאליסטישע סיסטעם מיט איהרע גרױסע פאבריקען און דאמפף־מאשינען האט שױן געהאט פאר זיך צוגעגרײט א פאסענדען מאטעריאל אין די פערשמיסענע, דערשלאגענע, „דיסציפלינירטע" ארבײטער־מאסען. מיר װעלען זעהען װאס פאר אן אײנפלוס דאס האט געהאט אױף דעם כאראקטער פון דער ארבײטער־בעװעגונג אין ענג־

הערציגע פערטרייבען פון די אָרעמע פויערים איז זיך פאָרטגעגאַנגען אָהן אַן אויפהער. אַ שרייבער פון יענער צייט האָט אָנגעוויזען אויף דעם פאַקט, דאָס וואו עס פלעגט זיך פריהער אויפהאַלטען מעהר ווי 60 מענשען פון אַקערבוי, האָט מען יעצט בעשעפטיגט נור איינעם צו פאַשען די שעפסען.

די טויזענדער פויערים און לאַנד־אַרבייטער, וואָס זיינען פּלוצלינג אַרויסגעוואָרפען געוואָרען אויף דער הוילער וועלט מיט זייערע ווייבער און קינדער, זיינען אָבער געזען אַזוי פרעך, דאָס אָנשטאָט זיך שטילערהייד אַריינצולעגען אין זייערע קברים, זעהענדיג דאָס עס בלייבט ניט פיר זיי קיין פּלאַץ אויף דער וועלט, האָבען זיי זיך צוזאַמענגענומען אין אַ גרויסער מאַסע אונטער דער לייטונג פון פעהיגע און טאַפּפערע פיהרער פון זייערע אייגענע רייהען און האָבען אויפגעהויבען אַזאַ אויפשטאַנד, דאָס דער שרעקליכער פויערען־קריעג בלייבט עד היום הזה איינע פון די בלוטיגסטע פּאַסירונגען אין דער ענגלישער געשיכטע. האָבענדיג נאָך פריש אין זייער זכרון די צייט, ווען אַ גרויסע טהייל פון דעם לאַנד איז נאָך געווען דאָס געמיינזאַמע אייגענטהום פון דעם אַרבייטענדען פאָלק, געדענקענדיג נאָך די גליקליכע, פריעדליכע צייטען, ווען יעדער זאָס האָט געאַרבייט, האָט גענאָסען פון דעם לעבען בפה מלא, האָבען זיך די פויערים ניט געקענט אַזוי גרינג נאָכגעבען צו די רויבעריי, ווי די אַרבייטער פון אונזער צייט טהוען דאָס, וואָס געדענקען שוין ניט און ווייסען אפילו ניט פון אַזאַ צייט און מיינען דאָס עס זיינען אימער געווען רייכע און אָרעמע... אין זיין רעדע צום פאָלק האָט דער פיהרער פון די פויערים, ראָבערט קעט, אַזוי זיך אויסגעשפּראָכען, נאָכדעם ווי ער האָט געשילדערט די שרעקליכע לאַגע, צו וועלכע דאָס פאָלק איז געקומען: „מיר קענען ניט לענגער ליידען אונרעכט, וואָס איז אַזוי גרויס און אונבאַרמהערציג; מיר קענען מעהר ניט קוקען רוהיג אויף דער פרעכהייט פון די אַדעליגע און די פריצים. מיר וועלען זיך בעסער נעהמען פיר דעם געזועהר און מישען הימעל און ערד צוזאַמען, איידער זיך אונטערגעבען צו אַזאַ שינדעריי.... מיר וועלען אַרונטעררייסען די צאַמען... און פריי לאָזען דאָס געמיינזאַמע לאַנד... מיר ווילען האָבען פרייהייט און דאָס רעכט צו געניסען פון די געשענקע פון דער נאַטור אַזוי גוט ווי אונזערע זאַגענאַנטע פּני (סופּיריאָרס)...“ אַזוי האָט גערעדט קעט, און אַזוי האָט געפיהלט דער ענגלישער פויער אין יאָהר 1549 צו דער צייט פון דעם פויערען־אויפשטאַנד.

נאָר ווי מיר האָבען פריהער געזאָגט, זיינען די אַדעליגע געווען די בעוואָפּענטע מאַכט אין דעם לאַנד, און דאַרום האָט זיי געלונגען צו דערשטיקען דעם אויפשטאַנד. קעט'ן און זיין ברודער האָט מען געפאַנגען און אויפגעהאַנגען. די לאַגע פון דעם פאָלק איז געוואָרען נאָך ביטערער. צוטריבען און צואוואָרפען, אָהן אַן אָרט וואו צוצושפּארען דעם קאָפּ אָדער לאַנד צו אַרבייטען, האָבען זיי זיך טויזענדערווייז צושפּרייט איבער די דיקע וועלדער און גרויסע וועגען און זיך גענומען צום בעטלען און צום רויבען אַלס אַ פּרנסה. ענגלאַנד איז פול געוואָרען מיט גזלנים און האַנדעל איז געוואָרען די געפעהרליכסטע בעשעפטיגונג. די רייזע־בעשרייבונגען פון יענער צייט זיינען פול מיט קלאַגען אויף די שרעקליכע מערדערייען און מהומות, וואָס ערוואַרטען יעדען, וואָס לאָזט זיך פאָהרען איבער'ן לאַנד.

די רעגיערונג האָט ענדליך איינגעזעהן די נויטיגקייט צו טרייבען אַרבייטען דעם „געזעצלאָזען עלעמענט“, ערשטענס דערפאַר וואָס עס איז ווירקליך געוואָרען אונמעגליך פיר פריעדליכע איינוואוינער צו צייגען די נאָז אויסערהאַלב די שטאָדט, און צווייטענס ווייל די וואַקסענדע אינדוסטריע אין די שטעדט, — די אינדוסטריע וואָס האָט אָנגעהויבען זיך צו ענטוויקלען דורך דעם, וואָס ענגלאַנד איז געוואָרען אַלץ אַ גרעסערע וועלט־האַנדעלס־מאַכט, — דיעזע אינדוסטריע האָט געברויכט יעצט אַלץ מעהר און מעהר „הענד“ וואָס זאָלען זיך לאָזען עקספּלואַטירען ביליגער ווי די געלערנטע בעלי־מלאכות...

ווי שטאַרק מען האָט זיך גענויטיגט אין ביליגערע „הענד“ און ווי שווער עס איז געווען וואָס עס איז אויסצופיהרען מיט די אָרגאַניזירטע בעלי־מלאכות, קען מען זעהן פון די גזרות, וואָס די רעגיערונג איז געווען געצוואונגען אַרויסצולאָזען, אום צו העלפען די אָרעמע בעלי־בתים געגען די פרעכע אַרבייטער. אין דעם 14טען יאָהרהונדערט ווערען דורכגעפיהרט עטליכע געזעצע, וועלכע פערבאָטען דעם אַרבייטער צו נעהמען און דעם בעל־הבית צו צאָהלען מעהר ווי אַ געוויסען בעשטימטען לוין. אַ געזעץ פון יאָהר 1360 גיט דעם בעל־הבית דאָס רעכט צו צווינגען דעם אַרבייטער מיט שלעג צו אַרבייטען פיר דעם „געזעצליכען“ לוין. דאָך האָבען שלעג ניט געקענט פערנעהמען דעם פּלאַץ

און אַן אַזעלכע איז דער קאַפּיטאַליזמוס אויס קאַפּעליוש־מאַכער.

אָבער אין אָנפאַנג פון דעם 16טען יאָהרהונדערט קומט פאָר אַן אומענדערונג וואָס האָט ניט נאָר קאַפּויר געשטעלט די פערהעלטניסע צווישען דעם פּייער און דעם פּריז, נאָר האָט אויך געמאַכט אַזאַ טיעפען און שטאַרקען איינדרוק אויף די עקאָנאָמישע סיסטעם פון ענגלאַנד, דאָס זי האָט בעאיינפלוסט די ריכטונג פון איהר גאַנצע ווירטהשאַפטליכע ענטוויקלונג און געלעגט דעם פונדאַמענט צו די בעשאַפונג פון ביליגע „הענד" פיר אַ קאַפּיטאַליזמוס — ד. ה. צו בעשאַפען דעם פּ ר אָ ל ע ט אַ ר י אַ ט. דאָס איז נעמליך געווען די איינפיהרונג פון שאָף־צוכט (שעפּסען־האָדעווען אויף וואָל).

די ענטדעקונג פון אַמעריקאַ, די ענטדעקונג פון נייע וועגען נאָך אינדיען און אַנדערע ווייַטע לענדער פון אַזיען, דאָס שטרעבען פון די פערשידענע איירּאָפּעאישע רעגיערונגען צו פערכאַפּען די גרויסע שטרעקען לאַנד אין אַמעריקאַ, וואָס מען האָט געגלויבט, אַז זיי זיינען פול מיט גאָלד און זילבער, די ענטוויקלונג פון האַנדעל מיט די ווייַטע לענדער און צווישען די איירּאָפּעאישע פעלקער גופא, דאָס אַלעס האָט געגעבען דער פּראָדוקציאָן אַ נייעם אָנשטויס און האָט געפיהרט צו אַ נייע נאָכפראַגע אויף סחורה אויף דעם וועלט־מאַרק. האָלאַנד, דאָס גרעסטע און רייכסטע האַנדעלס־לאַנד צו יענער צייט, וואָס פלעגט פריהער אַרויספיהרען מעהר קאָרן און אַנדערע לאַנד־פּראָדוקטען ווי ענגלאַנד, האָט יעצט אָנגעפאַנגען צו ברויכען מעהר וואָל פיר איהרע מאַנופאַקטורען. די גרויסע נאָכפראַגע נאָך וואָל צוזאַמען מיט דעם איינפוהר פון זעהר פיעל גאָלד און זילבער, וואָס מען האָט יעצט אָנגעפאַנגען צו ברענגען פון אַמעריקאַ האָט געפיהרט צו אַזאַ שטייגונג פון פּרייזען, דאָס עס האָט זיך געלוינט יעצט דעם ענגלישען פּריץ בעסער צו פערוואַנדלען זיין לאַנד אין איין גרויסע פּאַשע פיר שעפּסען, איידער צו פערזעען עס מיט קאָרן. דאָס האָט איהם געבראַכט גרויסע פּראָפיטען אין צווייערליי אַרטען. ערשטענס, האָט ער געקראָגען מעהר פיר דער וואָל וואָס ער האָט אָבגעשוירען פון די שעפּסען ווי ער פלעגט פריהער קריגען פיר זיין תבואה. צווייטענס, האָט ער געברויכט פיעל ווענינער אַרבייטער אום צו פּאַשען די שעפּסען, ווי ער פלעגט ברויכען ביים אַקערבוי.

דערפאַר האָט עס אָבער געבראַכט גרויסע צרות דעם אַרבייטער. פריהער האָט דער פּריץ ג ע ז ו כ ט דעם אַרבייטער, יעצט האָט ער זיך געוואָלט פון איהם אָ ב ש ע פּ ע ן. טויזענדער לאַנד־אַרבייטער ווערען יעצט אַרויסגעיאָגט פון זייערע הייזער, וועלכע ווערען באַלד צושטערט אָדער פערברענט. דאָס אַקער־לאַנד ווערט פערלאָזען און פערוואַנדעלט אין פּאַשע. אָנשטאָט דעם אַרבייטער, הויבט דער שעפּס אָן צו לעבען פון דעם לאַנד...

דאָס איז אָבער נאָך ניט גענוג געווען פיר די פּעאָדאַלען. אַזוי ווי די שאָף־צוכט פאָדערט ניט וואָס מעהר מענשען, נאָר וואָס מעהר לאַנד, האָבען זיי אָנגעפאַנגען צו פערכאַפּען און פערצאַמען גרויסע שטרעקען פון דעם געמיינזאַמען לאַנד, וואָס האָט געדיענט ביז יעצט אַלס פּאַשע פיר די בהמות פון די פּויערים. אַלע פּראָטעסטען פון די פּויערים געגען אַזאַ פרעכע האַנדלונג און איינפאַכע רויבעריי פון די לענדער, וואָס זיי האָבען דורות־לאַנג געברויכט אַלס געמיינשאַפטליכעס אייגענטהום, האָבען נאָר ניט געהאָלפען. די פּעאָדאַלען פון יענער צייט זיינען געווען די איינציגע בעוואָפענטע מאַכט אין דעם לאַנד, און האָבען זיך וועניג געקימערט וועגען די קלאַגען פון די פּויערים. וואָס ווייטער, דאָס מעהר לאַנד האָבען זיי פערכאַפּט אין זייערע אייגענע הענד, ניט אָבשטעלענדיג זיך פאַר'ן אַרויסטרייבען, ניט נאָר די לאַנד־אַרבייטער, נאָר אפילו די פּויערים פון זייער אייגענעם לאַנד און פאַר'ן פערברענען זייערע הייזער. טויזענדער און טויזענדער פון מענשען זיינען אַזוי אַרויסגעוואָרפען געוואָרען פון זייערע הייזער און געלאָזען „פריי" אויף אַלע פיער עקען.

די זאַך איז געוואָרען אַזוי ערנסט, דאָס די רעגיערונג אַליין, וואָס האָט אייגענטליך זיך אַיימער מעהר געקימערט פיר די אינטערעסען פון די אַדעליגע, האָט זיך יעצט געמוזט אַריינמישען, ווייל זי האָט געזעהן, אַז ווען עס וועט נאָך לענגער אַזוי דויערען, וועט זי בלייבען אָהן שטייערן. אין 1533 איז אַרויסגעגעבען געוואָרען אַ געזעץ, אין וועלכען עס ווערט אָנגעוויזען אויף די שרעקליכע אָרעמקייט און נויט, וואָס די נייע איינפיהרונג פון די אַדעליגע האָט מיטגעבראַכט, און עס ווערט פערבאָטען יעדען לאַנד־אייגענטהימער צו האַלטען מעהר ווי 2,000 שעפּסען אויף זיין לאַנד. אָבער דער געזעץ האָט געהאַט ניט מעהר ווירקונג ווי די גזרה פון 1463, וואָס האָט געוואָלט פערבאָטען די לאַנד־אַרבייטער צו טראָגען גוטע בגדים. דאָס אַנזאַמלען פון לאַנד אין די הענד פון די אַדעליגע, און דאָס אונבאַרמ־

בעשטימטע מאָס פון פּראָדוקטען, און דערמיט האָט זיך געענדיגט זייער פּפליכט צו זייערע אויבערהארען. דערצו איז דער פעאָדאַל געווען פעראינטערעסירט צו האָבען אזוי פיעל פּויערים אויף זיין לאַנד ווי מעגליך, ווייל וואָס מעהר פּויערים עס האָבען בעאַקערט דאָס לאַנד, דאָס מעהר איינקינפטע האָט ער געקראָגען.

אחוץ דעם האָט יעדער דאָרף געהאט א גרויס שטיק לאַנד, וואָס האָט געהייסען „די קאָמאָנס", ד. ה. דאָס געמיינזאמע לאַנד, וואָס האָט ניט געטאָרט בעלאַנגען צו קיין איינציגען בעזונדער, נור איז בענוצט געוואָרען פון אלע פּויערים אלס פּאַשע פיר זייערע בהמות און אנדערע עהנליכע צוועקען. אפילו די לאַנד־ארבייטער האָבען געלעבט אין וואוילטאָג, ווייל יעדער פון זיי האָט געוואוינט אין זיין אייגענעם הויז און האָט פערמאָגט עטליכע אקער לאַנד, גענוג גרוים צו בעפריעדיגען די נויטוועגדיגסטע בעדירפניסע פון זיין פאמיליע. חוץ דעם האָט ער אויך געהאט דאָס רעכט צו פּאַשען זיינע בהמות און נעהמען זיין הייצונג פון דעם געמיינזאמען לאַנד. אונטער אזעלכע אומשטענדען איז עס שווער געווען פיר דעם פעאָדאַל צו קריגען אַן ארבייטער פיר א קליינעם לוין, און דערפאַר געפינען מיר דאָס ענגלישע פאָלק צו יענער צייט אזוי פריי, אונאבהענגיג, שטאָלץ און געזונד, ווי עס איז קיינמאָל נאָכדעם ניט געווען. אלע היסטאָריקער און רייזענדער, וואָס האָבען בעזוכט ענגלאַנד צו יענער צייט, האָבען זיך ניט געקענט גענוג אָבוואונדערען איבער דעם מערקווירדיגען צושטאַנד, ווען זיי האָבען איהם פערגליכען מיט דער לאַגע פון די פּויערים אין אנדערע לענדער פון אייראָפּא.

בעזיצענדיג זייער אייגען לאַנד און אלע מיטלען פון פּראָדוקציאָן, ניט דאַרפענדיג אָנקומען צו אנדערע אום צו האָבען א מעגליכקייט צו ארבייטען, האָבען די פּויערים גענאָסען די פולע פריכטע פון זייער ארבייט, און ווען דער פּריץ האָט זיך גענויטיגט אין זייער ארבייט, איז ער אָנגעקומען צו זיי און האָט געמוזט צאָהלען גענוג, אום זיי צו געבען חשק צו ארבייטען אויף איהם. צו קריגען ארבייט דאַן האָט ניט געהייסען צו קריגען א טובה, ווי עס הייסט יעצט, עכ האָט ניכער געהייסען צו טהאָן יענעם א טובה.

איינער פון די גרעסטע דיכטער פון יענער צייט בעשרייבט אזוי דעם ענלישען פּויער'ס לעבען: „זיי טרינקען קיין וואסער ניט סיידען אין געוויסע פאַלען... זיי עסען א סך פערשיעדענע סאָרטען פלייש און פיש; קליידען זיך נאָר אין גוטע וואָל; זייערע מאטראצען און די מעבעל אין הויז זיינען אָנגעפילט מיט וואָל און דאָס אלעס מיט א ברייטער האַנד. זיי האָבען אלערליי געשירען נויטיגע געצייג צום אקערבוי"... א. ז. וו.

דאָס זעלבע קען מען זאָגען פון דער לאַגע פון די בעלי־מלאכות, וואָס האָבען געוואוינט אין די קליינע שטעדט אָדער ביי די שלעסער פון די פריצים, ווייל וואָס פיר א מענש וואָלט געגאַנגען לערנען זיך א מלאכה, ווען זי וואָלט זיך ניט בעצאָהלט וועניגסטענס אזוי גוט ווי אקערבוי, וואָס פאָדערט ניט אזוי פיעל יאָהרען לעהרע? יעדער בעל־מלאכה האָט געארבייט פיר זיינע שכנים מיט זיינע אייגענע געצייג און האָט אויך אלזאָ ניט געהאט ווער עס זאָל אוועקראבעווען די פרוכט פון זיין האָרעוואַניע.

ווי שטאַרק דאָס האָט אלעם געערגערט די פּריווילעגירטע קלאַסען, וואָס קימערען זיך אימער ווענען דעם ארבייטער'ס טובה, קען מען זעהן פון דער גאַנצער רייהע פון ספּעציעלע געזעצע, וועלכע זיי האָבען דעמאָלט דורכגעפיהרט אין דעם ענגלישען פּאַרלאַמענט צו „רעגולירען" דאָס לעבען פון דעם פּראָסטען פאָלק אין אלע איינצעלהייטען, זיי זאָלען חלילה ניט קומען צו זינד דורך צופיעל וואוילטאָג. צום ביישפּיעל א געזעץ פון יאָהר 1463 פערבאָט די לאַנד־ארבייטער צו ניצען טוך פאַר זייערע קליידער וואָס קאָסט מעהר ווי 2 שילינג א יארד, אָדער זאָקען, וואָס קאָסטען מעהר ווי 14 פּענס א פּאָר, דאָס ווייב האָט ניט געטאָרט אויסגעבען מעהר ווי א שילינג אויף איהר הויב (טשיפּעק). נאַטירליך זיינען אזעלכע געזעצע געבליבען טויטע בוכשטאבען אויף דעם פּאַפּיר, ווייל אזוי לאַנג ווי דער ארבייטער האָט פערמאָגט זיינע אייגענע געצייג און האָט זיך געקענט לייכט בעגעהן אָהן די הילף פון די גרויסע לייט, האָט מען איהם ניט געקענט צווינגען צו געהן ארבייטען פיר ביליגער ווי עס האָט זיך איהם געלוינט, — וואָס די געזעצע זאָלען ניט זאָגען ווענען זיינע אויסגאַבען.

אין אזא לאַגע האָט זיך געפונען דאָס ענגלישע פאָלק אזוי לאַנג ווי די עקאָנאָמישע אומשטענדען זיינען געבליבען אונפערענדערט. מיט אזעלכע מענשען וואָלט דער קאַפּיטאַליזמוס קיינמאָל ניט געקענט בויען זיין מאכט. ער וואָלט ניט געהאט קיין פּראָלעטאריאַט, ד. ה. די מאַסע ארבייטער, וואָס קענען זיך ניט אנדערש העלפען, סיידען זיך צו פערקויפען פאַר לוין־שקלאַפען.

די ענטוויקלונג פון דעם ארבייטער קלאס *)

פון נ. סטאון

פיר יעדען ארבייטער, פיר יעדען סאציא־ליסט, וואס אינטערעסירט זיך מיט סאציאלע פראגען, האט די ענגלישע ארבייטער בעוועגונג א בעזאנדערע בעדייטונג. ניט אומזיסט האט קארל מארקס געגרינדעט זיינע וויכטיגסטע עקא־נאמישע טהעאריען אויף די בעאבאכטונגען, וואס ער האט געמאכט איבער דעם ענגלישען סאצ־יאלען לעבען. ענגלאנד איז געווען דאס ערשטע לאנד, וואו דער קאפיטאליזמוס, ווי מיר פער־שטעהען און פיהלען איהם יעצט, מיט אלע זיינע גוטע און שלעכטע ווירקונגען, האט אנגעהויבען צו בליהען. ענגלאנד איז געוועזען דאס לאנד, וואס האט געצייגט דער מאדערנער וועלט דעם ביישפיעל פון פאליטישער פרייהייט פיר די פריי־וויליגירטע קלאסען, פערבונדען מיט דער נייער פארמע פון שקלאווערייי, וועלכע איז יעצט אלע ארבייטער אזוי גוט בעקאנט אונטער דעם פער־מאסקירטען נאמען פון לוין־ארבייט.

די ענגלישע בורזשואזיע האט געוואוסט ווי צו קריגען א דעה אין דער רעגיערונג פון איהר לאנד מיט הונדערט יאהר פריהער, ווי די פראנ־צויזישע האט זיך געקענט וואגען דערויף. נאר וועהרענד די פראנצויזישע בורזשואזיע האט דאס געטהאן אין נאמען פון דער מענשהייט, און צו א געוויסען גראד האט זי דאס ערנסט געמיינט, און האט ערקלעהרט קריעג געגען גאט און קעניג אין נאמען פון פרייהייט, גלייכהייט און ברידער־ליכקייט, האט די ענגלישע בורזשואזיע אבגע־האקט דעם קאפ איהר קעניג מיט דער שווערד אין איין האנד און דעם חומש אין דער אנדע־רער... און עס איז גאנץ נאטירליך. די ענגלישע בורזשואזיע האט ניט געקענט זיין אזוי נאאיוו ווי די פראנצויזישע, כאטש זי האט זיך צוקריעגט מיט איהר קעניג און אריסטאקראטיע. כאטש זי האט נאך ניט געהאט קיין פאלקאמענע פאליטי־שע מאכט, האט זי אבער געהאט גענוג ערפאה־רונג אין אונטערדריקונגען פון דעם ארבייטער פאלק אין די פערגאנגענע פאר יאהרהונדערט, און האט גוט פערשטאנען דעם אונטערשיעד צווישען *איהרע אינטערעסען* און די *אינטערעסען* פון דעם „פראסטען" פאלק... די בורזשואזיען פון אנדערע לענדער האבען ערשט שפעטער געלע־רענט פון איהר.

אחוץ אלעמען האט די ענגלישע בעוועגונג א בעזאנדערע *אינטערעסע* פאר אונז, וואס וואוי־נען אין אמעריקא, ווייל די אמעריקאנער ארביי־טער בעוועגונג איז אין א זעהר גרויסען גראד בעאיינפלוסט געווארען פון דער ענגלישער בע־וועגונג און האט פון איהר איבערגענומען די הויפט־מעטאדען פון דעם עקאנאמישען קאמפף.

נאר, אום בעסער צו פערשטעהן דעם כאראק־טער פון דער ענגלישער ארבייטער בעוועגונג, אום צו קענען זיך ערקלערען די אורזאכען פון דעם אונטערשיעד צווישען דער בעוועגונג דארט און אין אנדערע לענדער, מוזען מיר ווארפען א בליק אויף דער געשיכטע פון ענגלאנד מיט א פאר יאהרהונדערט צוריק, און אזוי ווייט ווי זי האט געווירקט אויף די עקאנאמישע אומשטענ־דען פון לאנד און אנגעריהרט די לאגע פון דעם ארבייטענדען פאלק.

* * *

ביים ענדע פון דעם 14טען יאהרהונדערט, ווען ענגלאנד איז נאך געווען הויפטזעכליך א לאנד פון אקערבוי, און קנעכטשאפט איז שוין געווען כמעט פאלקאמען אבגעשאפט, האט זיך דאס פאלק געפונען אין אזא גלענצענדע לאגע, דאס פיעלע היסטאריקער רופען דיעזע צייט און די פאלגענדע אונגעפעהר 150 יאהר — די גאל־דענע צייט פון דעם ענגלישען פאלק. די פויערים האבען בעזעסען זייער איינען לאנד, האבען פער־זעעט זייער אייגענעם קארן, געשפונען זייער איי־גענע וואל, געוועבט זייערע איינענע לייווענט און טוך, און האבען זעלבסט בעשאפען כמעט אלעס וואס איז נאר נויטיג געווען צו בעפריעדיגען זייערע בעדערפניסע. נאטירליך, זיי זיינען ניט געווען אין גאנצען בעפרייט פון דער פליכט צו ארבייטען אויף די פעאדאלען, די גרויסע אדע־ליגע, אבער דאס האט ניט פערנומען פיעל פון זייער צייט, און די מייסטע פון זיי פלעגען אנ־שטאט דעם צאהלען די לאנד־פריצים א געוויסע

*) מיט דיעזען ארטיקעל פאנגען מיר אן גע־בען א סעריע פון *פינף ארטיקלען* איבער דער ענט־וויקלונג און ראלע פון טהעיד יוניאנס אין ענגלאנד, ביז די ענדע פון 19טען יאהרהונדערט. יעדער אר־טיקעל וועט בעהאנדלען א בעזונדערע פראגע, און קאן געלעזען ווערען בעזונדער. צוזאמען וועלען די אר־טיקלען געבען דעם לעזער א דייטליכען בילד פון דער טרייד־יוניאן־בעוועגונג, אין דער קלאסישער לאנד פון קאפיטאליזמוס. — רעדאקציאן.

צו די רייכע

אויס דעם ענגלישען פון א. ל. וואָלפסאָן.

.1

ווען איהר שלומערט זאַנפט און חלום'ט
אויף די ווייכע פעדער־בעטען,
און געקויפטע פרויען־ליעבע
אייך די פעטע באַקען גלעטען;
רוקען שאָטענס זיך מיליאָנען.
אַך! ווען איהר וואָלט הערען קאָנען
יענע שוידערהאַפטע ליארמען
פון געפענקניס, פון קאַזאַרמען;
קוקט ארויס דורך אייער פענסטער
און בעטראַכט אָט די געשפענסטער־
שאָטענס פון דער שוואַרצער נאַכט,
שרעקט אייך! הונגער האָט ערוואַכט.

.2

און עס ציהען די לעגיאָנען
אין די הונדערטע מיליאָנען,
פון פאַבריקען, שעפער, מינען,
קומען יושר זיי געפינען;
ניט מיט ביקסען, ניט מיט שווערדען
קומען אָן די גרויסע הערדען,
מיט כלי־זיין, העק און זעגען,
טרעט דער הונגער זיינע וועגען,
און פערניכטעט שלאָס און פאַלאַץ,
טראַמפּעלט אַלץ מיט זיינע פיס;
קוקט פערגאַפט אין בעזען וואונדער
איהר, וואָס האָט די מענשען־קינדער
פון דאָס מענשליכע בערויבט;
איהם נעשמידט אין קייטען שווערע,
און א ברוט פון איהם נעמאַכט;
נון, ער צאָהלט אייך יעצט שכר־לימוד;
שרעקט אייך! הונגער האָט ערוואַכט.

.3

און די ערד ווערט ווי בעשאָטען
פון א מחנה „סאַן־קילאָטען"*)
וועלכע זיינען מיעד געוואָרען
טראָגענדיג א פאַראַזיט;
זיי ווילען רעכטע זיך ערווערבען,
ווילען זייער רייכטהום ערבען,
און די דאַרע, שקלאַפען־הענד
שטעלען לייטערס צו די ווענד,
פון פאַרקעטנע רייכע זאַאַלען,
אייער הערשאַפט מוז צופאַלען,
איהר, וואָס לעבט, געניסט און לאַכט,
ציטערט! הונגער האָט ערוואַכט!

.4

דורך די טיעפע, טייפעלס־דעמערונג
אין א פלאַם פון רויטען ליכט,
קומט דער רויטער טייפעל: ראַכע,
רופען צו א קריעגס־געריכט;
עס קומט א מאָרגען — אפשר מאָרגען!
ווען דאָס קינד פון נויט און זאָרגען,
ווען די האַנד פון צער און קומער
וועט אייך וועקען פון א שלומער,
גראַדע דאַן, ווען איהר וועט ליעגען
אין די אָרעמס פון דעם שלאָף־גאָט —
און פערוויעגען אין חלומות —
וועט אייך זאַנפט א שטילע נאַכט;
דאַמאָלס וועט א שטים ערשאַלען:
שרעקט אייך! הונגער האָט ערוואַכט.

ניו יאָרק, יאַנואַר, 1912.

---

*) אָהן הייזען'דיגע.

פלאבע שיפען, פון וועלכע מען ווארפט אונזער שמוץ און מיסט אריין אין ים. א זעהר געפעהרליכע ארבייט.

By Courtesy of "Everybody's Magazine"

רעפארטירט. עס ווערט קיין אונטערזוכונג ניט געפיהרט. די בעלי בתים זיינען ניט פעראנטווארטליך צו די ארומיגע שטאאטען. א סך מאל זיינען די ארבייטער נייע און גרינע. מען בעשטעלט זיי אהן צערעמאניעס, אהן זיי אנציפרעגען ווער און וואס זיי זיינען. מען פערשפרעכט זיי אנדערהאלבען דאלאר א טאג, מען זאגט זיי אן ווי אזוי אויפצומאכען די עפענונג און איז עס זייער ערשטעס מאל אויף א ברויזענדען, שטורעמדיגען ים, קומען זיי זיכער קיינמאל ניט צוריק.

אזוי פאסירט דאס מיט די פרייע ארבייטער פון אמעריקא, מיט די ארבייטער וועלכע זיינען ניט ארגאניזירט, וועלכע האבען ניט קיין יוניאן וואס זאל זיך פאר זיי אננעהמען, אדער דארט וואו ניט אלע ארבייטער זיינען ארגאניזירט און די יוניאן איז צו שוואך פון די בעלי בתים גערעכטיגקייט צו ערהאלטען.

* * *

דאס דערמאנט אונז אן דער מעקנאמארא קיים. לעצטע וואך האט פרעזידענט רייען פון די ברידזש ענד סטראקטשורעל אייראן ווארקערס יוניאן ערקלערט אין זייער אפיציעלען זשורנאל, אז אין א קורצע צייט זיינען 78 פון זייערע מעמבערס אומגעקומען אין קוויבעק, 28 אין לואיסוויל,ביים צוזאמענפאלען פון א בריק, 10 ביי דער ארבייט אין ליקינג ריווער, 12 ביי א בריק און 22 ביי א געביידע אין פיטסבורג, 11 ביים בויען דעם קאליסעאום אין שיקאגא, 8 ביי אן אנדער בריק און א סך אין אנדערע ערטער, דורכשניטליך איינער יעדע צוויי שטונדען.

היינט וויפיעל ארבייטער ווערען גע'הרג'עט אויף די אייזענבאהנען, אין די קוילען און אנדערע מינעס, און אין די שטאהל און אייזען פאבריקען, צוליעב די נאכלעסיגקייט פון זייערע בעלי בתים? — דאס זיינען דיינע קרבנות, א גאט פון קאפיטאל!

ביים בויען הימעל־קראצער, בריקען, טונעלען און אייזענבאהנען, פלעגט מען זיך אמאָל נוהג זיי דאָס ווען אַן ארבייטער איז ביי דער ארבייט געהרג׳עט געוואָרען, האָבען די איבריגע ארבייטער אוועקגעלעגט די ארבייט פאַר דעם טאָג, כדי פון דעם שרעק זיך צו ערהאָלען. אָבער דיזע אונגליקס־פעלע צווישען די „בלאָטע ווערטה" ארבייטער האָבען אָנגעהויבען אזוי עפטערס צו פּאסירען אז ווען אזאַ סאָרט ארבייטער פאַלט אַ קרבן, לאָזט מען פאַלען דעם מנהג. פון איינעם צום אַנדערען, פון אייזענארבייטער צו מולאַר געהט איבער דאָס ווערטעל: „אָט, פשוט בלאָטע ווערטה", דעם טויטען ראַמט מען אוועק און די ארבייט געהט ווייטער.

וואהרהאפטיג, וואונדערבאר איז אונזער היינטיגע ציוויליזאציע. זי איז ווי אַ קבר, שעהן אויסגעקאַלכט פון אויסענווענינ, אָבער פון אינעווענינ איז זי פול מיט די ביינער פון טויטע מענשען. איהר אויסענווענינסטער גלאַנץ פערבלענדעט אונזערע אויגען: דאָ לויפט די אייזענבאהן אַ מייל אַ מינוט אין אַ טונעל אונטער׳ן וואסער, דאָ דערגרייכט דער הימעלקראצער מיט זיין סאַמע שפּיץ אין הימעל אריין. זעהען מיר אָבער די מענשליכע בלוט וואָס דאָס האָט געקאָסט?

מען בויט איצט אַ סטאַנציע אין ניו יאָרק פאַר דער ניו יאָרק סענטראַל אייזענבאהן, וועט דאָס זיין איינער פון די גרעסטע וואונדער פון אונזער צייט. שוין זיעבען יאהר ווי מען בויט די סטאַנציע און מען האַלט נאָך אין איין גראָבען און אויסהוילען. עס וועט נעהמען נאָך עטליכע יאהר ביז זי וועט פאַרטיג ווערען, וועלען דאָרט ארום זיין שעהנע גאַסען און גרויסארטיגע געביידען. די סטאַנציע וועט זיין אונטער דער ערד און וועט ווערען געארבייט דורך עלעקטרישע מאשינען. זי וועט ניט אויסזעהן מעהר ווי אַ חורבה אין מיטען שטאָדט, ווי איצטער. בנוגע צו בעקוועמליכקייט וועט די סטאַנציע ניט האָבען איהר גלייכען אין דער גאַנצער וועלט. מענשען וועלען זיך טראַכטען: די וועלט געהט פאָרט פאָרווערטס. מיר מאַכען פּאָרט פּראָגרעס.

אָבער וואָס פאַר אַ פּראָגרעס! דער ריזיגער גרוב דאָרטען איז ווי אַ שלאַכט־הויז. זעלטען ווען איז אַן אונמענשליכערע ארבייט געטהאָן געוואָרען. דער קאָראָנער וועלכער אונטערזוכט געוויסע אונגליקספעלע און האָט געטאַדעלט די קאָנטראַקטאָרס קאָמפּאַניע פאַר איהר ניט אכטונג געבען אויף מענשליכע לעבענס, האָט ערקלערט אז די צאָהל פון די געהרג׳עטע און געפאַהרליך צוקאַליעטשעטע אין דעם ריזיגען גרוב איז געוועזען דורכשניטליך — אַ מענש יעדען טאָג. בעטראַכט נאָר וואָס דאָס מיינט! בעטראַכטען דאָס די מאַסען מענשען וועלכע לויפען פאַרביי אויף יענעם אָרט טאָג־טעגליך? פאַלט זיי נאָר איין צו דענקען אז אין מיטען דיזער גרעסטער אמעריקאנער שטאָט, אויף איין אָרט, פערליערט אַ מענש זיין לעבען יעדע 24 שעה, אומזיסט און אומנישט?

* * *

דאָס איז וועגען ארבייטער וועלכע טהוען די שווארצע ארבייט, ווען מען דאַרף אויסבויען איינעם פון די וואונדער פון אונזער פיינער ציוויליזאציע: אַ הימעלקראצער, אַ בריק, אַ טונעל און דערגלייכען. די ארבייטער וועלכע ראַמען אָב די שמוץ פון אונזער גרויסע ציוויליזירטע שטעדט זיינען אויך ניט מעהר ווי „בלאָטע ווערטה".

די ארבייטער וועלכע ווערען בעשעפטיגט אין אריינוואַרפען אונזער מיסט און שמוץ אין ים אריין פערליערען אויך זייער לעבען מאַסענווייז און עס גיט ניט אפילו אַ האָהן אַ קרעה נאָך זיי.

געוועהנליך ווערט די דאָזיגע ארבייט געטהאָן אין פלאַכע שיפען, אין די ערגסטע וועטערען. די כוואַליעס גיסען זיך פשוט איבער זיי. אפילו די ערגסטע מאַטראָזען ווייסען ניט פון אזאַ סאָרט ארבייט. די גרעסטע געפאהר פאַר דיזע ארבייטער איז דאַן ווען זיי דאַרפען אויסשיטען די שמוץ דורך די עפנונגען. זיי דאַרפען דאַן לויפען איבער שמאָלע, פערשמירטע, גליטשיגע זייט־ברעטער, ניט מעהר ווי 12 צאָל די ברייט. די כוואַליעס שליידערען דאָס שיפעל ארום זיי אז עס זעהט אויס ווי אָט, אָט קייקעלט עס זיך איבער מיט אַלע מענשען. און ווען איינער אָדער עטליכע ארבייטער ווערען אין די ברויזענדע כוואַליעס פערשוואונדען — נו, יאַ, פערשטעהט זיך, עס איז געוועזען אונפערמיידליך. אגב זיינען די ארבייטער געוועהנליך: שווארצע, איטאַליענער, אונגאַרן וכדומה — פשוט בלאָטע ווערטה.

פאַר צוויי יאהרען האָט דער געשריי פון דיעזע פעראונגליקטע ארבייטער דערגרייכט ביז אין קאָנגרעס פון וואשינגטאָן. מען קען זיך פאָרשטעלען ווי פיעל יאהרען דיעזע מערדעריי איז אָנגעגאַנגען איידער דער קאָנגרעס האָט זיך איבער דיזע צוויליזאציאָנס מאַרטירער דערבאַרעמט און געפאַסט אַ געזעץ אז די בעלי בתים מוזען מאַכען אַ שויץ־ווענטעל צו דער שמאָלער, גליטשיגער ברעט. נאַטירליך איז די בעלי בתים אליין אזאַ זאַך ניט איינגעפאַלען. נאָך מעהר, זיי האָבען געשטעלט אַ לאָיער דעם פּראָיעקט צו בעקעמפּפען. ער האָט גע׳טענה׳ט, אז אַ שויץ־וואַנד איז אַ גאַנץ איבריגע זאַך, ווייל די ארבייטער בינדען אַ שטריק ארום זיך, וואָס איז אויך צוגעבונדען צום שיף, און ווען זיי פאַלען אריין אין ים דראַפּען זיי זיך צוריק ארויף אויף דעם שטריק.

ארום דעם ניו יאָרקער האַפען, וואו פיערציג אזעלכע שיפלעך פיהרען ארויס דעם שמוץ יעדען טאָג, שטעהען דערביי עטליכע רעגיערונגסשלעפּ־שיפען און זיי האָבען אזוי פיעל פון דיזע ארבייטער געראַטעוועט אז זיי האָבען אזש פערגעסען די צאָהל. עס איז אונמעגליך צו דערגעהען וויפיעל אזעלכע ארבייטער עס פערליערען זייער לעבען. עס ווערט וועגען דעם ניט

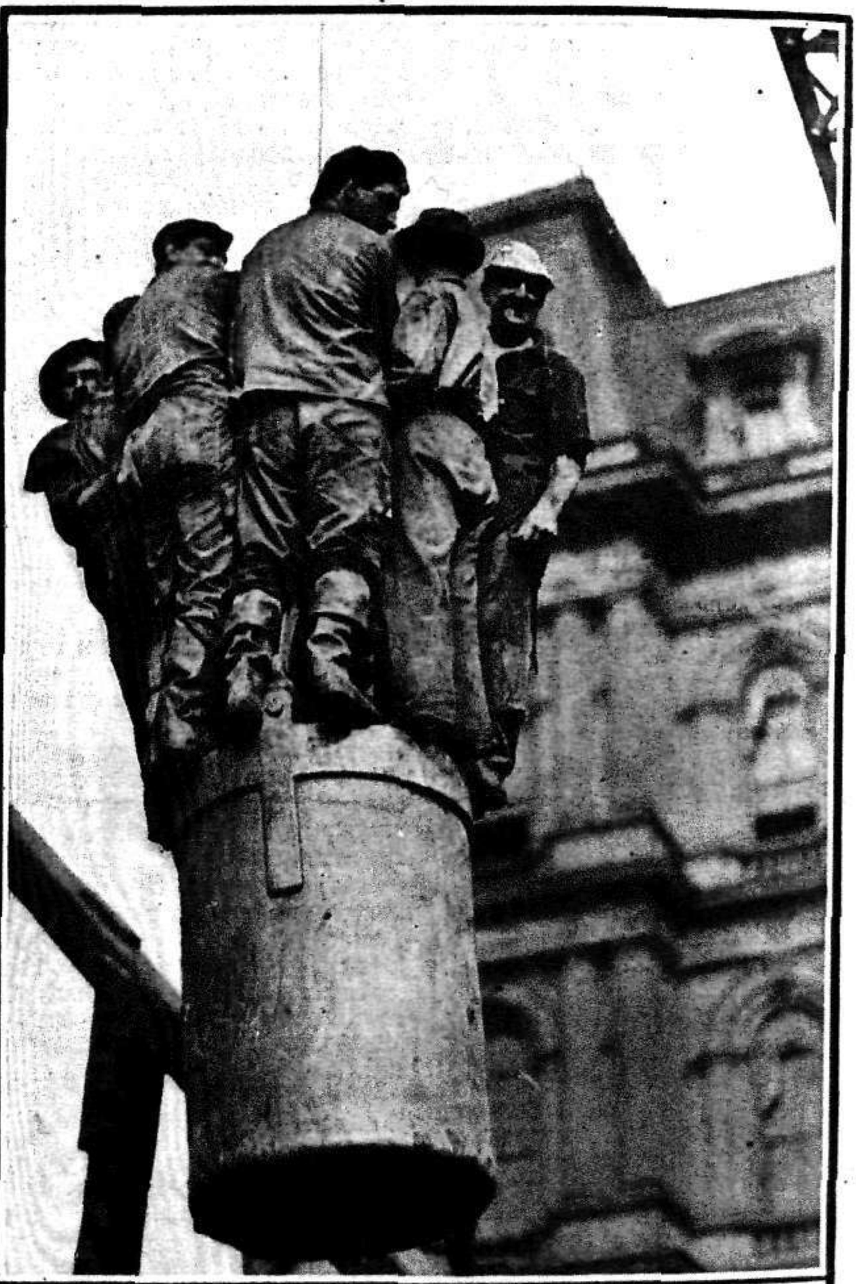

אַרבייטער, וועלכע לאָזען זיך אראָב מיט אַן אייזערנעם קאַסטען אין וואַסער, ווען
מען דאַרף לעגען אַ פונדאַמענט פאר א בריק אָדער א געביידע. —

By Courtesy of "Everybody's Magazine"

— אַ—חוץ— אַזעלכע— וואָס— זיינען— בלאָטע— ווערטה? — האָב איך זיינע ווערטער מיט ערשטוינען איבערגע'חזר'ט.

— בלאָטע ווערטה. ווייסט איהר דען ניט וועמען מען מיינט דערמיט? שוואַרצע, איטאַליענער, אונגאַרן. אָט טאַקע די חברה, וועלכע טהוען די שוואַרצע ארבייט. זיי זיינען אונוויסענד און שפּיעלען קיין ראָלע ניט.

ער האָט דאָס געזאָגט מיט אַ לייכטען טאָן, אָהן שום ערקלערונגען, ווי איינער רעדט: „דאָס איבריגע שטויס זיך אָן, מיין פריינד. זיי זיינען ניעדריגע ברואים, ניט קיין מענשען, ניט פון אונזערע, פערשטעהסטו מיך. ברואים וואָס שוויצען. ניטאָ פון וועמען צו רעדען. מען קען זיי דערשטיקען אונגעצעהלט, אַנדערהאַלבען־דאָלאַרדיגע ארבייטער, מאַטעריאַל צום דערשיסען, אָט פשוט בלאָטע ווערטה.

איך האָב אָנגעהויבען זוכען און פאָרשען וויפעל אַזעלכע עס האָבען פערלאָרען זייער לעבען ביי דער ארבייט פון דיזען טונעל. מאָנאַטען לאַנג האָב איך געזוכט און געפאָרשט און פאָרט ניט דערגאַנגען זייער צאָהל. איך גלויב ניט אַז איך וועל דאָס ווען־עס־איז דערגעהען. קיינער האָט אין דעם קיין ידיעה ניט.

אין 1909, מעהר ווי איאהר איידער דער טונעל איז פאַרטיג געוואָרען, האָט אַ לאָקאַלע צייטונג אָבגעדרוקט אַ ניט פאָלשטענדיגע ליסטע פון די גע'הרג'עטע און פערוואונדעטע. די ליסטע האָט פערנומען 4 שפּאַלטען. איך אַליין בין דערגאַנגען וועגען 25 גע'הרג'עטע, אַזעלכע וואָס זיינען אויסגעגאַנגען אויפ'ן אָרט, אָדער האָבען זיך עטליכע טעג געמאַטערט. די נעמען פון יענע, וועלכע פריינדע האָבען אָוועקגעטראָגען האַלב־טויטע אָדער צוקאַליעטשעטע, האָט מען גאָר ניט פערעפענטליכט. און די מערקווירדיגסטע זאַך פון דיעזער ריעזינער אונטערנעהמונג, לויט דעם רעפּאָרט פון דער קאָמפּאַני, איז אַז קיין איינציגער מענש איז דערביי ניט אומגעקומען!

איך האָב זיך געזעהן מיט דעם פאָרמאַן וואָס אונטער זיין אויפזיכט ווערט אויסגעפיהרט די ארבייט פון צושיסען די שטיין־בערג. איך האָב איהם באלד ליעב געקראָגען. אַ געזונדער גרויסער אירלענדער, אַ פרעהליכער, מיט צוויי אייזערנע פויסטען. מען האָט מיר דערנאָך דערצעהלט אַז ער איז זעהר אַ פעהיגער, דער בעסטער בארג־צושיסער אין אַמעריקאַ, אַז יעדער אייזענבאהן־קאָנטראַקטאָר אין לאַנד זוכט איהם ווי מיט ליכט, ווייל ער פערליערט קיין צייט ניט און ביי איהם געהט קיין דינאַמיט ניט אין ניוועץ.

— וואָס, איהר דער'הרג'עט טאַקע אַמאָל אַ מענשען אויך? — האָב איך געפרעגט.

— מילא, ווי זאָגט איהר? זיי ווערען אַמאָל צו'הרג'עט, ווען זיי היטען זיך ניט אויס.

דאָס איז אַלעס וואָס איך האָב פון איהם געקענט אַרויסקריגען.

איך האָב זיך אָבער בעשלאָסען צו דערנעהן מעהר וועגען ארבייטער וואָס ווערען גע'הרג'עט ביי די סאָרטען ארבייט.

עטליכע מאָנאַטען צוריק, ווען מען האָט גע־האַלטען אין אויפשטעלען די מוניציפּאַל געביידע נעבען ברוקלין בריק, האָט דער שטאָלענער סקע־לעט דערגרייכט ביז צום דריטען שטאָק, איידער דער ערשטער ארבייטער איז גע'הרג'עט געוואָרען. די קאָנטראַקטאָרס האָבען זיך דארויף שטאַרק געוואונדערט, ווייל געוועהנליך טרעפט עס ביים אויפשטעלען די ניו יאָרקער הימעל־קראַצער דאָס ביי יעדען שטאָק ווערט פערלאָשען דאָס לעבען פון אַן ארבייטער.

קיינער האַלט דערפון ניט קיין רעכענונג אָדער ציפערען. ווען עס וואָלטען גע'הרג'עט געוואָרען צעהן מאָל אַזוי פיעל ארבייטער וואָלט מען אויך דערפון ניט געוואוסט און קיינער וואָלט זיך ניט בעמיהט דיזע אונגליקען צו פערהיטען. דער פאַקט איז, אַז ווען עס טרעפען אַזעלכע סבות, ווערען זיי נור בעריכטעט צום „קאָראָנער" (טויטען־אונטערזוכער) אבער ווערען אין ערגעץ ניט רעפּאָרטירט. דאָס איז אפילו אמת בנוגע צו ארבייטער בכלל, זאָגאַר די דאָזיגע, וועלכע האָבען אָרגאַניזאַציאָנען פאַר זיי צו פאָדערען דין וחשבון.

די ארבייטער אַליין ווערען צו דעם געוועהנט. זייער האַרץ ווערט פערהאַרטעוועט, זיי ווערען צום טוידט פון איינעם פון זיי גאַנץ גלייכגיל־טיג און עס אַרט זיי מעהר ניט.

זיי זיצען אויף אַ שטאָלענעם באַלקען פון אַ הימעל־קראַצער 500 פוס הויך.

By Courtesy of "Everybody's Magazine"

דער ליידיעס גאַרמענט וואָרקער

נומער 2 | פעברואַר, 1912 | 3טער יאהרגאַנג

בלאַטע ווערטה

(פרייַ אוים דעם ענגלישען)

פון א. ראָזבורי.

By Courtesy of
"Everybody's Magazine"
From the article "Just Wops"
By Arno Dosch

— ארבייטער בלאַטע ווערטה ?! קען דאָס זיין אַז מאַנכע ארבייטער זיינען בלאַטע ווערטה ? ארבייטער אין וועמעס אָדערען עס פליסט וואַרעם מענשליך בלוט, מענשען אין וועמעס נשמות עס איז דאָ א פונק פון דער גאָט־הייט, וועמעס האַרץ פערמאָגט געפיהלען פון רחמנות, פאַטערליכע און ברידערליכע ליעבע — קען דאָס זיין אַז זיי זיינען נים מעהר ווי בלאַטע ווערטה ?!

אזוי האָב איך זיך געטראַכט, דערצעהלט דער שרייבער, פאַרבייגעהענדיג דעם נייעם טונעל אונטער דעם האָדסאָן טייך, א קורצע צייט איידער ער איז פערטיג געוואָרען, דער טונעל אין וועלכען מען פליהט איצטער מיט דער באַהן דורך פון ניו דזשערזי נאָך ניו יאָרק אין 7 ביז 8 מינוטען.

[illegible], ווי וואונדערבאר דאָס אַלעס איז ! איך האָב זיך דערמאָנט, אַז אין פערלויף פון דער ארבייט האָט מען געמוזט אויפרייסען א באַרג, געמליך „בערגען היל״. איך בין געוואָרען שטאַרק פעראינטערעסירט און בין עקסטרא צוגעפאָהרען צום אינדזשעניערס אָפּיס, די ארבייט צו בעוואונדערען.

— און זייט זיך נאָר משער — האָב איך מיט בעגייסטערונג אויסגעשריען — קיין איינ־ציגער ארבייטער נים גע׳הרג׳עט געוואָרען.

— ווער האָט אייך דאָס געזאָגט ? — האָט דער יונגער אינדזשעניער געפרעגט.

— אזוי איז געשריעבען אין דעם רעפּאָרט וואָס דער אגענט פון דער קאָמפּאַניע האָט פונ־אנדערגעשיקט צו די צייטונגען. דאָס ווערט דאָרט גאַנץ דייטליך דערמאָנט.

א ברייטער שמייכעל האָט זיך בעוויעזען אויף דעם אינדזשעניערס ליפּען :

— נו, יא, גאַנץ ריכטיג, — האָט ער גע־ענטפערט — עס איז קיינער ניט גע׳הרג׳עט געוואָרען, א חוץ אזעלכע וואָס זיינען „בלאַטע ווערטה״.

EXECUTIVE BOARD AND OFFICERS OF THE SKIRT MAKERS' UNION OF ST. LOUIS, MO., LOCAL NO. 18.

פעברואר, 1912.

דער לײדיעס גארמענט װארקער

איינהאלטס־פערציי כניס:

בלאטע װערטה — — — — — — — — — — — א. ראזבורי
צו די רײבע — — — — — — — — — — — א. ל. װאלפסאן
די ענטװיקלונג פון דעם ארבײטער קלאס — — — — — — — נ. סטאון
אונזער װעלטעל — — — — — — — — — — — — אן אײגענער
די משילדרען קלאוק און ריפער מײקערס יוניאן — — — — — מ. ליעדער
א בריעף מעבר לים — — — — — — — — — — — — בען טערנער
די פילאדעלפיער קלאוק מײקערס יוניאן — — — — — — — ש. עלשטײן
בעריכט פון דער דזשענעראל עקזעקוטיװ באארד מיטינג אין שיקאגא.
נאטיצען איבער פערשידענע פראגען. בריעף און בעריכטען פון לאקאלס.

ערשײנט מאנאטליך אין אידיש און ענגליש

ליפשיץ פרעס, 49-51 לאפאיעט סט., נ. י.